

GLASUL BISERICII

REVISTA OFICIALĂ A SF. ARHIEPISCOPII A BUCUREȘTILOR
ȘI A SFINTELOR EPISCOPII A BUZĂULUI ȘI DUŢĂRII DE JOS

APARE CU BINECUVÂNTAREA
ȘI SUB ÎNDRUMAREA I. P. S.
J U S T I N I A N
PATRIARHUL ROMÂNIEI

2-3

FEBRUARIE — MARTIE

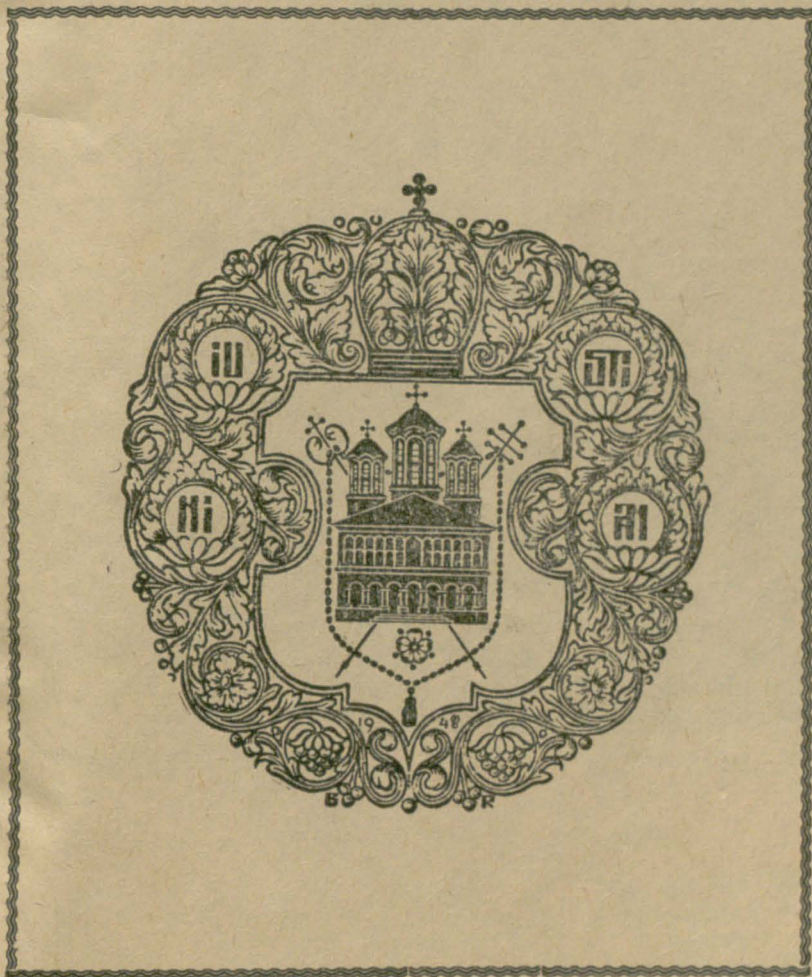
ANUL XII

1953

GLASUL BISERICII

REVISTA OFICIALĂ A SFINTEI ARHIEPISCOPII A BUCUREȘTILOR
ȘI A SFINTELOR EPISCOPII A BUZĂULUI ȘI A DUNĂRII DE JOS

APARE CU BINECUVÂNTAREA ȘI INDRUMAREA I. P. S. PATRIARH JUSTINIAN

Redacția și Administrația : Secția Culturală a Sf. Arhiepiscopii a Bucureștilor

La 5 Martie 1953, ora 9 și 50 minute seara, a încetat dia viață, după o boală grea,

IOSIF VISSARIONOVICI STALIN

Președintele Consiliului de Miniștri al Uniunii Republicilor Sovietice Socialiste, eliberatorul și prietenul poporului nostru și marele stegar al luptei pentru apărarea Păcii mondiale.

Numele lui Stalin va trăi pururea în inima popoarelor sovietice, a poporului nostru și a tuturor oamenilor iubitori de pace de pe pământ.

MOARTEA LUI I. V. STALIN

În noaptea de 5 Martie a. c., Președintele Consiliului de Miniștri al U.R.S.S. și Conducătorul neuitat al popoarelor sovietice, genialul învățător al oamenilor muncii din întreaga lume și nebiruitul stegar al luptei pentru apărarea păcii, Iosif Vissarionovici Stalin, a încetat din viață.

Vestea morții marelui Stalin a umplut de o nespus de mare durere inimile tuturor oamenilor cinștiți de pe suprafața întregului pământ, căci Stalin a fost nu numai conducătorul și organizatorul Marelui Uniuni Sovietice, a fost nu numai prietenul și îndrumătorul oamenilor muncii din lumea întreagă, dar Iosif Vissarionovici Stalin a fost inițiatorul marelui acțiuni pentru apărarea păcii în lume, acțiune care pentru prima dată în istoria lumii se desfășoară atât de organizat ca în zilele noastre.

Iosif Vissarionovici Stalin a fost primul și gloriosul stegar al acestei nobile și mari acțiuni.

De aceea toți iubitorii de pace, tinerii, bătrânii - mame și copii -, oamenii ai muncii, indiferent de convingerile lor politice, filosofice sau religioase; - toți acești oameni cinștiți, cari iubesc viața și libertatea popoarelor - când au auzit dureroasa veste, că a încetat să mai bată inima caldă a marelui Stalin, au fost cuprinși de o nemărginită durere.

În China, în Anglia, în Coreea martră, în Italia, în Germania, în India și Iran, în Argentina, în Franța, în Egipt, în Grecia, în Norvegia și Suedia, în Albania, în Belgia, în Polonia, în Liban, în Cuba și în Danemarca, pretutindeni, în toate țările, în toate orașele și satele, oamenii cinștiți au fost cuprinși de același simțământ de adâncă întristare și toți și-au exprimat adâncul lor regret pentru această mare pierdere. „Mare comandant de oști, el ura războiul, știind prea bine câtă durere aduce oamenilor simpli. El a comandat armata care în anii războiului a luptat pentru pace, care a jurat pe cenușa Stalingradului să termine cu provocatorii îngrozitorului măcel.

Toți știu cine a întunecat victoria popoarelor, cine a început din nou să vorbească de războiu...”

Stalin a spus că războiul poate fi preîntâmpinat de popoare, de oamenii simpli din toate țările și drept răspuns s'a ridicat o armată a păcii, cum n'a mai cunoscut istoria. O femeie plâpândă s'a aruncat pe șine pentru a opri un transport militar. Altă femeie a alergat pe câmpul de instrucție și a conjurat pe soldați să nu ridice mâna împotriva fraților lor. Docherii și-au încruciașat brațele, refuzând să încarce sau să descarce armamentul agresorilor. Țăranii și-au apărat ogoarele pe care alții voiau să le transforme în aeroporturi ale străinilor. Oamenii au eșit pe străzi cerând pace. S'au întrunit Congrese uriașe și la aceste congrese reprezentanții tuturor țărilor, tuturor concepțiilor, tuturor convingerilor au jurat să salveze pacea.

Iată de ce slujitorii diferitelor Culte din lume, la vestea morții marelui Stalin, au fost adânc impresionați și au manifestat această durere prin telegrame de condoleanțe, adresate conducătorilor popoarelor sovietice sau I.P.S. Alexei, Patriarhul Moscovei și al întregii Rusii.

Ziarele ne-au adus știrea că Patriarhul Bisericii Ortodoxe din Alexandria, Patriarhul Bisericii Ortodoxe din Antiohia, Arhiepiscopul de Canterbury (Anglia), Mitropolitul ortodox din Liban și mulți alții și-au exprimat adâncă lor durere pentru moartea marelui Stalin, manifestându-și totodată credința că această mare pierdere va însufleși și mai mult pe luptătorii pentru pace în marea lor acțiune, căci dacă inima lui Stalin a încetat să mai bată, inima celor îndurerați de moartea lui va bate și mai puternic pentru pacea omenirii.

Slujitorii Cultelor din țara noastră — încadrați în marea lor majoritate în marele front al partizanilor păcii — au fost deasemenea profund îndurerați de moartea lui Iosif Vissarionovici Stalin.

În ziua când s'a aflat dureroasa veste, conducătorii Cultelor aflați în București, s'au adunat la îndemnul și sub președinția I.P.S. Patriarh Justinian și împreună au adresat un mesaj către slujitorii și păstorișii lor, prin care l-a îndemnat să se roage lui Dumnezeu să dăruiască tuturor credincioșilor lor puteri de intensificare a strădanților în sprijinirea muncii și luptei poporului nostru pentru propășirea patriei și apărarea Păcii.

În acest mesaj se arată că numele lui Iosif Vissarionovici Stalin este scump poporului nostru, pentru că datorită istoricei biruințe a armatelor sovietice asupra cotropitorilor fasciști, poporul nostru și-a putut dobândi libertatea; datorită sprijinului frățesc dat țării noastre de Uniunea Sovietică și de Iosif Vissarionovici Stalin, personal, poporul nostru a pășit pe calea luminoasă a construirii unei vieți noi, spre bunăstare și progres.

Numele lui I. V. Stalin este scump poporului nostru, pentru că el a stat neclintit în fruntea marelui front al partizanilor Păcii.

La această ședință de comemorare a lui I. V. Stalin conducătorii Cultelor au hotărît ca fiecare Cult să participe la această mare durere prin rugăciuni și slujbe.

Slujitorii Bisericii Ortodoxe au hotărît ca la fiecare biserică și în fiecare zi până la funeralii, să se tragă clopotele bisericilor, iar în zilele de Duminică 8 și Luni 9 Martie să se officieze rugăciunea pentru morți, iar după aceea să se țină câte o cuvântare, în legătură cu durerosul eveniment.

Astfel, la catedrala Sf. Patriarhii, în ziua de Duminică 8 Martie, după oficierea Sf. Liturghii, s'a oficiat un Trisaghion de către un sobor de preoți în frunte cu P. S. Episcop Theoctist, Vicar al Sf. Patriarhii.

A doua zi Luni 9 Martie, după oficierea Sf. Liturghii, s'a oficiat slujba Parastasului, după care Prea Sfințitul Episcop Antim Târgovișteanu, vicar al Sf. Patriarhii a ținut următoarea cuvântare :

Cucernici Părinți, Iubiți Credincioși,

Cu adâncă mâhnire fiii Patriei noastre și credincioșii Bisericii au aflat dureroasa știre a încetării din viață a marelui conducător al popoarelor sovietice, a marelui învățător și prieten al oamenilor muncii din întreaga lume și a celui mai dârz luptător pentru pacea tuturor popoarelor, Iosif Vissarionovici Stalin.

În aceste zile de nemărginită durere, Biserica Ortodoxă Română se alătură la marele doliu al pierderii celui mai bun prieten și sprijinitor al năzuințelor poporului nostru, și la parte la prinosul de recunoștință pe care l-l aduce Patria noastră. Când uraganul șovin al urei de oameni se revărsase peste noi lacom și pustitor, el a fost eliberatorul care ne-a scăpat țara de cotropirea fascismului. El a fost îndrumătorul care ne-a arătat, apoi, calea unei vieți mai bune, lipsită de exploatare.

Inzestrat cu o urlașe putere de muncă și de jertfă de sine, marele Stalin și-a închinat în întregime străduințele vieții sale pentru libertatea și fericirea oamenilor, pentru statornicirea dreptății și a păcii între oameni și popoare.

El a luptat pentru egalitatea de drepturi între popoarele mari și mici, pentru desrobirea oamenilor de sub orice asuprire. Glasul său a răsunat puternic împotriva exploatării omului de către semenul său.

Adâncă sa pătrundere a nevoilor vieții omenești și caldă sa grijă și dragoste față de om, privind sănătatea, educația și indus-

tularea acestuia, — mărturisesc credința pe care Stalin a avut-o în demnitatea omului, fără deosebire de naționalitate, rasă sau religie.

Legea supremă a viețuirii și trudei sale a fost: slujirea intereselor poporului. Pentru aceasta numele său e atât de drag trudi-torilor de pretutindena și întregii omeniri progresiste. Chipul său va trăi veșnic în inimile masselor largi ale poporului, care sorbind din simțămintele și învățăturile sale se ridică astăzi cu avânt spre o viață nouă.

Față de credințele religioase, marele Stalin a manifestat o atitudine binevoitoare și de largă înțelegere, pe care a înscris-o și în Constituția Stalinistă, asigurându-se deplina libertate a Cultelor. Biserica Ortodoxă Rusă a folosit aceste condiții prielnice pentru consolidarea pozițiilor sale interne și externe.

Biserica Rusă și-a consolidat poziția sa juridică în noul stat socialist, raporturile sale cu statul bazându-se pe libertate și respect reciproc.

Sub acest regim de libertate, asigurat de conducerea de stat a marelui Stalin, s'a putut ține memorabila conferință panortodoxă dela Moscova din 1948, de o importanță istorică în viața Ortodoxiei ecumenice, precum și alte consfătuiri ce au urmat cu reprezentanții Bisericilor Ortodoxe de peste hotare, dându-se astfel prilej pentru întărirea legăturilor de prietenie și colaborare între toate Bisericile Ortodoxe autocefale.

Marele Stalin a manifestat sollicitudinea sa față de reprezentanții Bisericii Ruse și prin acordarea numeroaselor decorații pentru ierarhii și preoții ce s'au distins în războiul de apărarea Patriei sovietice de cotoplrea fasciștilor, — și prin decorarea recentă a Prea Fericitului Patriarh Alexei cu ordinul „Drapelul Roșu al Muncii“, pentru masiva activitate a acestuia pentru pace.

Cu prilejul acestei mari pierderi, noi slujitorii și credincioșii Bisericii, împreună cu toți fiii Patriei noastre, alăturându-ne la durerea popoarelor sovietice și a oamenilor muncii din întreaga lume, și totodată mărturisind sentimentele noastre de grațitudine față de marele luptător pentru progresul omenirii și cel mai dărz stegar al păcii, — avem datoria să sprijinim și să lucrăm cu și mai mult avânt pentru ridicarea și întărirea Patriei noastre, pentru apărarea și consolidarea păcii în lume, pentru întărirea colaborării și prieteniei cu toate forțele păcii și în deosebi cu popoarele Uniunii Sovietice, care ne-au sprijinit în mărețele realizări de până acum. În același timp să ne rugăm Celui Atotputeric ca să ne dăruiască îndemn sporit în aceste strădanii.

Gloria marelui Stalin va rămâne pururea printre noi și pomenirea lui să fie veșnică“.

La celelalte biserici deasemenea s'au tras clopotele și s'a urmat aceeași rânduială a slujbelor.

Cu nădejdea că vom avea posibilitatea să dăm publicității în tot cuprinsul lor, toate cuvântările rostite de către preoții din București, în cele ce urmează, vom spicui câteva fragmente din unele cuvântări.

Astfel, la biserica Mântuleasa, după oficierea parastasului, părintele G. Găiculescu, președintele Consistoriului Eparhial al Arhiepiscopiei Bucureștilor, a spus:

„O durere ce nu se poate tălmăci în grai omenesc, a împânzit azi întreaga lume pământeană. Din mijlocul acestei lumi piere omul care-și va prelungi existența pentru vremuri îndelungate, căci luminile geniului său creator, nu vor înceta, încă, să străbată veacurile viitoare.

Stalin a murit, învățătura lui trăește. Numele lui răsună ca o trâmbiță de chemare la lupta pentru pacea și fericirea popoarelor lumii.

Pentru apărarea și menținerea păcii, care înseamnă: viață tihnită și mulțumire, și, pentru înlăturarea războiului, care înseamnă moarte, ruină, praf și sânge, prăpăd și iad... popoarele lumii au datoria să ia aminte, să-l asculte, să-l înțeleagă și să-l urmeze pilda“.

La biserica Sf. Nicolae-Sârbi, Părintele I. Vasilian, a arătat că „numele lui Stalin reprezintă simbolul măreț al giganticei lupte a oamenilor muncii, pentru marea cauză a eliberării omenirii de sub jugul oricărei exploatare și asupririi.

Nu numai în Uniunea Sovietică, ci în toate țările din lume, popoarele văd în Stalin pe marele eliberator, stindardul luptei pentru pace și progres social“.

„Lumea muncitoare de pretutindeni – din U.R.S.S., țara care construiește comunismul; din țările de democrație populară, care pășesc pe calea construirii socialismului; din țările lagărului imperialist, în care popoarele suferă sub povara unei nemiloase exploatare; din țările coloniale și dependente, care își afirmă tot mai puternic dreptul lor la libertate și bună stare; – într'un cuvânt toți oamenii din lumea întreagă, cari prețuesc munca și o săvârșesc cu brațele și cu mintea lor, trăesc zile de durere dela aflarea știrii că I. V. Stalin a trecut dincolo de pragul vieții“, a spus părintele

Stan Dimancea, președintele comitetului de pace local și paroh al bisericii lenii din București.

„O fulgerătoare moarte a doborât pe cel mai valoros om al vremurilor de față.

„Iosif Vissarionovici Stalin, Președintele Consiliului de Miniștri al Republicelor Sovietice Socialiste și Secretar al Comitetului Central al P.C. al U.S.; marele îndrumător al clasei muncitoare mondiale și luptătorul neobosit pentru instaurarea unei ordini sociale întemeiată pe dreptate, libertate și colaborare frățească; sincerul binevoitor și sprijinitor al oropsiților și al asupriților; falnicul stegar al Păcii mondiale și înțeleptul povăzitor al popoarelor, pentru intronarea în lume a unei vieți mai bune; slujitorul conștiințios care și-a închinat întreaga lui viață spre a înălța viața socială a omenirii pe treptele demnității, ale buneii înțelegeri între oameni și popoare și ale progresului călăuzitor spre un viitor fericit; cel dintâi dintre muncitorii timpurilor noastre, care n'a încetat a lucra zi cu zi, clipă cu clipă, spre a împărtăși poporului său și omenirii întregi ideile lui izvorite din dorul de mai bine și spre a aduce cel mai prețios aport în patrimoniul vieții sociale, al cugetării și al înfăptuirilor de epocală importanță pentru întreaga omenire; acest neobosit luptător, acest conștiințios slujitor al binelui obștesc, acest mare truditor pentru îmbunătățirea vieții celor trudiți — și-a întrerupt munca și a intrat în repaosul său“.

Așa a vorbit credincioșilor săi vrednicul slujitor al bisericii Sf. Vineri-Nou din București, Păr. C. Moise.

„Inițiatorul și organizatorul celei mai uriașe lupte pentru pace, din câte cunoaște istoria înainte și după Hristos, gânditorul și delegătorul masiv și limpede al celor mai grele și mai arzătoare probleme economice ale poporului muncitor de pretutindeni, cugetarea creatoare în toate domeniile culturii, pentru Patria noastră desrobitor și prieten devotat și puternic, ajutând R.P.R. ca să se nască și să se desvolte, imputernicindu-se.

Este cu puțință oare să-l uităm vreodată ?

Este cu puțință oare ca să nu-i respectăm memoria ?

Este cu puțință oare ca să nu voim a-i înțelege gândirea și a-i urma vrea ?

În deosebi, în marea și arzătoarea luptă pentru pace, al cărei prim stegar a fost el, este cu puțință a nu-i asculta îndemnul și a nu-i imita pilda ?

Acesta este sensul adânc, pe care îl dăm astăzi slujbei de pomenire pe care am făcut-o“.

Așa a vorbit un alt slujitor al Bisericii.

Un altul a spus: „Ceeace a dorit și a căutat el totdeauna a fost ca între națiuni să se întemeieze raporturi de bună înțelegere, raporturi de corectă reciprocitate, raporturi de desăvârșită încredere, ca, în ambianța aceasta de corectitudine și onestitate, omenirea să meargă numai înainte pe drumul progresului, al înțelegerii, al apropierii și al înfrățirii universale.

De nimeni dintre oameni pacea n'a fost mai dorită și mai căutăată, mai solicitată și mai susținută ca de Iosif Vissarionovici Stalin. De nimeni dintre personalitățile politice ale istoriei, viața n'a fost mai apreciată și mai apărată ca de el.

Pentru toate acestea el a intrat atât de adânc în istorie și pentru aceasta el rămâne pe veci în amintirea omenirii“.

„Pe drept cuvânt a fost numit stegar al Păcii“ — a mărturisit Păr. Pompiliu Ispas, dela biserica Podeanu, din raionul Grivița Roșie. El a îndemnat toate popoarele să ia cauza menținerii păcii în propriile lor mâini și să ducă această luptă până la capăt, ca astfel să se întemeieze pacea pe întregul pământ“.

„Iar ca o încoronare a tuturor acestor binefaceri — a spus un alt preot din București — apare lupta neînfricată pentru apărarea păcii în lume, luptă pe care am învățat-o tot dela el, rezumată în cuvintele lui nepieritoare: *„Pacea va fi menținută și consolidată dacă popoarele vor lua în propriile lor mâini cauza menținerii păcii și o vor apăra până la capăt“*.

„Lângă lacrimile noastre de recunoștință vom ști însă să adăogăm hotăriri dârze pe care le-am învățat tot dela acela a cărei plecare dintre noi o regretăm atât de mult.

Ne luăm sarcina ca fiecare dintre noi să muncim cinstit și disciplinat acolo unde suntem rânduiți: în fabrică, pe ogoare, în birou, la catedră, la oștire și pretutîndeni. Munca noastră cinstită o închinăm atât păcii, cât și memoriei nepieritoare a celui plecat numai trupește dintre noi“.

„In această clipă de mare durere să rugăm pe Bunul Dumnezeu să ne inzecească și înmliască puterile întru sprijinirea muncii și luptei poporului nostru pentru propășirea patriei și pentru apărarea păcii“, a spus Păr. Gh. Dobre, dela mărghnașa bisericuță Chitila II, din raionul Grivița Roșie.

„Dar, dacă din punct de vedere fizic marele Stalin a încetat din viață, din punct de vedere spiritual, prin opera vieții lui, trăește în inima tuturor oamenilor care știu ce este munca și rodirile ei și care prețuesc lumina dătătoare de viață și pace“, a încheiat cuvântul său de sfat și îndemn, Păr. Zamfir Popescu dela biserica Sf. Vasile din calea Victoriei.

Preoții Capitalei în toate cuvântările rostite și-au exprimat adâncul lor regret pentru moartea marelui Stalin și hotărîrea lor de a fi luptători mai dârzi, mai hotărîți în marea acțiune inițiată de el.

„Impărtășim întru totul durerea pe care o încearcă popoarele prietene din U.R.S.S.

Ne luăm angajamentul de a merge cu fermitate pe drumul ce l-a luminat cu geniul său nemuritor, în marea acțiune pentru apărarea păcii.

Vom păstra în veci vie și neștersă amintirea marelui și genialului conducător și învățător al oamenilor muncii din întreaga lume, Iosif Vissarionovici Stalin“, așa și-a încheiat cuvântul său cinstit și hotărît Păr. I. Călinescu, dela parohia „Adormirea Maicii Domnului“, din cartierul Giulești.

În satele din cuprinsul Eparhiei noastre, deasemeni, preoții Sfintei noastre Biserici, împreună cu credincioșii lor, au fost părtași laolaltă cu tot poporul la această mare durere.

În cele mai multe sate din Eparhie, Luni 9 Martie după oficierea sfintei slujbe, preoții împreună cu credincioșii lor au mers în grup la sediul căminului cultural local, unde s'a făcut comemorarea marelui Stalin.

Așa au procedat preoții din raioanele : Lehliu, Slobozia, Vidra, etc.

Laolaltă cu oamenii muncii dela noi din țară și de pretutindeni, laolaltă cu toți iubitorii de pace dela noi din țară și de pretutindeni, clerul și credincioșii Sf. noastre Biserici Ortodoxe au luat parte cu adâncă durere la trecerea din această viață a marelui stegar al luptei pentru pace, Iosif Vissarionovici Stalin.

Dar, după cum zice, cu o atât de vibrantă simțire și cu o tot atât de puternică nădejde, Ilya Ehrenburg : „Oricât ne-ar fi de greu să îndurăm această durere, această pierdere, noi știm : popoarele vor îndeplini porunca lui Stalin, popoarele vor salva pacea“.

Clerul și credincioșii Sf. noastre Biserici, vor cinsti memoria marelui stegar al păcii Iosif Vissarionovici Stalin, lucrând mai devotat și cu mai mult spor pentru salvarea păcii, pentru biruința păcii.

**PASTORALE
DE SFINTELE SĂRBĂTORI ALE
ÎNVIERII DOMNULUI**

† JUSTINIAN

DIN MILA LUI DUMNEZEU ȘI VOINȚA CLERULUI ȘI POPORULUI DREPTCREDINCIOS, ARHIEPISCOP AL BUCUREȘTILOR, MITROPOLIT AL UNGRO-VLAHIEI, LOȚIITOR AL SCAUNULUI DIN CEZAREEA CAPADOCHEI ȘI PATRIARH AL BISERICII ORTODOXE ROMÂNE

TUTUROR DREPTCREDINCIOȘILOR CREȘTINI ȘI IUBITULUI NOSTRU CLER: HAR, MILA ȘI PACE DELA PĂRINTELE LUMINILOR, IAR DIN PARTEA NOASTRĂ ARHIEREASCĂ BINECUVÂNTARE.

«Deci, fraților bucurați-vă. Fiți desdăvârișiți mângâiați-vă, aceeași cugetați, pace să aveți și Dumnezeuul dragostei și al păcii va fi cu voi». (II Corint. XIII, 1).

Iubiții mei fii sufletești,

Bucuria învierii Domnului înseninează gândurile, luminează chipurile și umple de bucurie inimile tuturor celor ce credem în Mântuitorul Hristos. „Acum toate s'au umplut de lumină“, cântă Sfânta Biserică, „și cerul și pământul și cele dedesubt“.

Marile bucurii nu pot fi tănuite în adâncurile inimilor noastre; ele se revarsă, se vor împărtășite, se cer strigate. Cuprinse de o astfel de bucurie, mironosițele femei au alergat să o împărtășească Ucenicilor, strigând: „A înviat Domnul!”. Apostolii Petru și Ioan, cuprinși de aceeași bucurie la vederea „giulgiurilor singure zăcând” în mormântul gol, au alergat să-și strige bucuria către ceilalți Apostoli, zicând: „A înviat Domnul!”. Apostolii toți, incredințați de Înviere, după ce L’au văzut pe Iisus, într’un glas au strigat lui Toma care nu fusese cu ei: „Am văzut pe Domnul!” Aceeași bucurie v’o împărtășim azi vouă tuturor și noi, Părintele vostru sufletesc, spunându-vă: Hristos a Inviat!

Iubiții mei fii sufletești,

„Cât este de sfântă și preamărită cu adevărat această mântuitoare și luminată noapte, a purtătoarei de lumină zile a Învierii” glăsuște cântarea Bisericii. E sărbătoarea triumfului lui Hristos! E sărbătoarea biruinții vieții asupra morții. Deaceea și rostim împreună cu Biserica aceste cuvinte mângâietoare: „O, Paștele, izbăvire de întristare!”, căci din moarte am fost chemați la viață.

Prin toate fibrele ființei noastre ne simțim legați de viață. Nu cruțăm nicio osteneală pentru întreținerea ei, pentru asigurarea ei, pentru prelungirea ei.

Munca sub înfățișările ei cele mai variate, iscodirile minții și ale științei, lupta cu primejdiile și greutățile pe care le întâmpinăm, eforturile cele mai obositoare, ca și întreaga noastră strădanie, vieții slujesc. Adeseori, omul îndură condițiile de trai cele mai grele, numai ca să-și poată păstra viața. E darul cel mai de preț pe care i l-a făcut Dumnezeu, „Izvorul vieții”. Deaceea și socotim uciderea ca unul din cele mai groaznice și urâte păcate.

Deopotrivă de scumpă ne este tuturor viața și deopotrivă de îndreptățiti la ea suntem toți oamenii. Numai niște minți rătăcite au putut născoci în Germania lui Hitler și în America de azi învățătura mincinoasă că ar exista neamuri (rase) omenești și popoare cu mai multe drepturi la viață decât altele; că unele ar fi superioare altora și că aceasta le-ar da dreptul să stăpânească, ba chiar să nimicească pe acele popoare care li se par mai inferioare. Este aceasta cu adevărat o născocire păgână și monstruoasă!

E păgână, pentru că Părintele Ceresc, care „a făcut dintr'un sânge tot neamul omenesc“ (Fap. Ap. XVII, 26), cum ne învață Scriptura Sfântă, îi cuprinde pe toți oamenii în aceeași iubire părintească și-i ocrotește deopotrivă cu Pronia Sa, fiindcă orice om este „chipul și asemănarea lui Dumnezeu“.

Este monstruoasă, pentru că această învățătură rătăcită ațâțu și îndeamnă la o luptă animalică pe oameni, cărora Dumnezeu le-a rânduit ca frații să se iubească între ei. Despre asemenea semănători de învățături rătăcite, scria Sf. Apostol Pavel aceste cuvinte: „Groapă deschisă gâtlejul lor; cu limbile lor viclenesc; venin de aspidă sub buzele lor, a căror gură de blestem și de amărăciune este plină. Grabnice sunt picioarele lor a vărsa sânge; sfărâmare și nevoie în căile lor și calea păcii nu au cunoscut. Nu este frica lui Dumnezeu înaintea ochilor lor“. (Rom. III, 13-18).

Acești grabnici „a vărsa sânge“, care „nu au cunoscut calea păcii“, nu slujesc vieții și nici lui Hristos, care „a venit ca lumea viață să aibă, și cât mai din belșug (mai mult) să aibă“. (Ioan X, 10). Ei stau în slujba morții și împotriva năzuinții oamenilor din toate vremurile spre sporirea vieții, spre depășirea ei, spre veșnicia ei. Acestei arzătoare năzuinți și dorinți îi dă răspuns Invierea lui Hristos, care, biruind moartea, a arătat că mormântul atât de temut până atunci de oameni, nu e un sfârșit, ci pragul și începutul unei vieți veșnice. „Căci știm că de se va strica pământea noastră casă a cortului acéstuia, — ne spune Sf. Apostol Pavel — zidire dela Dumnezeu avem, casă nefăcută de mână, veșnică în ceruri“ (II Cor. V, 1).

Acesta este temeiul bucuriei celei mari a Invierii. De aceea este numită „această zi sfântă, Praznicul praznicelor și sărbătoarea sărbătorilor“. „Serbăm omorirea morții, surparea iadului, începătura altei vieți, veșnice“, cântă Biserica azi.

Dăruiată de Dumnezeu, viața creștinului are un sens înalt, căci însuși Domnul Hristos cel înviat din morți a spus: „Eu sunt lumina lumii. Cel ce-Mi urmează Mie nu va umbla în întunec, ci va avea lumina vieții“. (Ioan VIII, 12). De aceea, curmarea firului vieții prin silnicia și mâna omului, înăbușirea ei în fașă și oprirea ivirii ei este împotrivire la voia lui Dum-

nezeu, este păcat greu. Se împotrivesc voiei lui Dumnezeu deci nu numai ucigașii, nu numai ațâțătorii la războiul aducător de moarte, ci și acei conducători americani, care susțin și răspândesc, în numele unei false științe, că o treime din omenii de azi trebuesc uciși, îndemnând omenirea, care va rămâne neucisă, să-și impuțineze înmulțirea (nașterile) ca nu cumva să vină vremea când pământul să nu-i mai poată hrăni pe toții. Câtă rătăcire! „Creșteți și vă înmulțiți și stăpâniți pământul“, poruncește Creatorul vieții omenesti, iar acești învățați mincinoși îndeamnă pe oamenii de azi: ucideți-vă și impuținați-vă! De unde și-au luat dreptul acești oameni de a hotărî ei cine să se nască și cine nu, cine să viețuiască și cine să moară? Acela care a poruncit „Creșteți și vă înmulțiți“ nu dă Ei odată cu viața și mijloacele de susținerea ei?

An de an, populația pământului a tot sporit și totuși vedem că cele de trebuință vieții nu numai că nu s'au impuținat, dar au sporit și ele în acelaș pas, încât oamenii zilelor noastre trăesc mai bine decât în vremea când pământul număra mai puțin de jumătate din câți viețuitori sunt acum.

Adevărații oameni de știință ne arată astăzi lămurit că rodnicia pământului poate fi mult mărită prin înmulțirea câmpurilor cultivabile, prin muncă chibzuită și prin folosirea unor unelte tot mai perfecționate. Nu suntem noi înșine martorii unor asemenea prefaceri? Nu vedem în Patria noastră cum în fiecare an crește mereu rodnicia pământului, printr'o muncă mai potrivită cu ceace ne învață știința vremurilor noastre? Nimic nu-i lăsat la voia întâmplării și deaceea se pot asigura cele de trebuință pentru toți într'o măsură tot mai sporită.

Iubiții mei fii sufletești,

Ca un bun gospodar, care se îngrijește de toate, conduce-re Patriei noastre dragi rânduiește din vreme ca toate mun-cile să se facă la timp, cu mijloacele cele mai bune și în con-dițiunile care garantează rezultatele cele mai fericite. Hărnicia voastră pentru împlinirea întocmai a celor rânduite de cârmuire asigură roade îmbelșugate. Iată, acum suntem în pragul primăverii. E timpul însământărilor de primăvară;

timpul pregătirii recoltelor viitoare. De hărnicia și priceperea cu care veți munci acum atârnă bunăstarea familiilor voastre și a Pătrei noastre ca și tăria Țării noastre. Ascultați cu luare aminte toate îndemnurile care vi se dau de oamenii cunoscători, rânduți pentru aceasta de stăpânire, urmați-le sfaturile, munciți cu râvnă „și fiecare va primi răsplata după osteneala sa“. (I Cor. III, 8).

Pe un pământ unde toți muncesc și unde toate roadele se împart după dreptate, frățește, sunt asigurate cele de trebuință pentru toți.

Nu grija de alții și nu iubirea de oameni îi mână pe conducătorii americani să vânture învățăturile lor rătăcite și să ațâte lumea la război, ci grija lor de a-și asigura traiul lor de huzur și de a nu împărți cu alții grămezile lor de bogății de și-au adunat. Despre unii ca aceștia scrie slăvitul Apostol Pavel cuvintele următoare: „După poftele lor își vor alege loru-și învățători, gâdilându-i la ureche; și dela adevăr auzul își vor întoarce, iar la basme se vor pleca“. (II Timot. IV, 3-4). Ei nu caută adevărul, nici dreptatea, nici iubirea de oameni și nici învățătura cea dumnezească a Mântuitorului Hristos: „Unii ca aceia Domnului nostru Iisus Hristos nu slujesc, — ne spune acelaș Apostol, — ci pântecelui lor și prin cuvinte bune și prin cuvântări meșteșugite, înșeală inimile celor proști“.

Ale lor picioare „sunt grabnice a vărsa sânge“. Pentru îndreptățirea unor vărsări de sânge întrebuițează ei asemenea învățături mincinoase, ca să înfățișeze războiul pe care-l doresc și pe care-l pregătesc, drept o necesitate care ar izvorî, chipurile, din ceeace spune știința satanică pe care și-o făuresc ei. Noi însă după povața Sf. Apostol Pavel, „să nu mai fim copii și jucăria valurilor, purtați încoace și încolo de vânturi a tot felul de învățături, născocite de viclenia oamenilor și de iscusința lor șireată și amăgitoare“. (Efes. IV, 14), căci nu aceasta spune știința cea adevărată, nici religia noastră sfântă, care-i un adevărat imn al vieții și al păcii; și nici glasul întregii omeniri, care-și strigă tot mai puternic dragostea de viață și voința sa nestrămutată de pace. Am auzit cu toții acest glas răsunând în toate limbile pământului la Congresul

popoarelor dela Viena. Răsunetul lui a străbătut pământul, iar numărul glasurilor care li se alătură crește mereu.

Pace și bună înțelegere între popoare, voiește omenirea;

Pentru apărarea păcii luptă astăzi cu hotărîre sute de milioane de oameni pe întreg pământul, sub steagul pe care l-a înălțat înțeleptul conducător al Frontului Păcii, marele Stalin.

Pace și iubire între oameni propovăduiește și Biserica. „Pace vouă“, sunt primele cuvinte rostite de Mântuitorul către ucenicii Săi, după Înviere. „Pace vouă“ este salutul cu care îi întâmpină de fiecare dată pe Apostolii Săi până la slăvita Sa Înălțare.

„El este pacea noastră“ (Efes. II, 14) ne spune Apostolul Pavel.

„Lumină trimite nouă, lumina care luminează inimile și sufletele, lumina care îndreptează pe toți să umble în cărările poruncilor Tale și în calea păcii“, se roagă Biserica noastră. (Luminânda 3 a Învierii).

Gândul nostru pururea se cuvine îndreptat spre „Pacea a toată lumea“, dar mai ales în această slăvită zi a Învierii Domnului. „Ziua Învierii! să ne luminăm, popoare“, ne îndeamnă cântările sfinte. Să ne rugăm, să muncim și să luptăm pentru apărarea vieții și păcii în lume.

Iubiții mei fii sufletești,

Luminata sărbătoare a Învierii Domnului e un popas de bucurie duhovnicească pentru toți credincioșii. Acei care ați intrat azi întristați în Sf. Biserică, asemenea mironosițelor în drumul spre mormântul din grădina lui Iosif din Arimateia, care se întrebau îngrijorate: „Cine va prăvăli noua piatră de pe ușa mormântului“, găsiți aceleași cuvinte de întâmpinare: „Nu vă spăimântați! Hristos a înviat!“.

Intăriți-vă în credință, munciți cu râvnă, luptați pentru apărarea păcii și iubiți-vă Patria. „Deci, după îndemnul Sf. Apostol Pavel, fraților bucurați-vă! Fiți desăvârșiți, mângâiați-vă, aceiași cugetați, pace să aveți și Dumnezeuul dragostei și al păcii va fi cu voi“ (II Cor. XIII, 11).

Inviorați de slujba sfântă, întăriți în nădejțile voastre și încrezători în biruința vieții, binelui și păcii, „să nu fiți părtași la faptele cele fără de roadă ale întunericii, ci mai

de grabă să le dați pe față spre osândă" (Efes. V, 11) cum vă îndeamnă pe toți Sf. Apostol Pavel și să vă întoarceți la treburile voastre, păstrând în inimi și cântând cu grai cuvintele cântării creștine de azi: „Hristos a înviat din morți, cu moartea pre moarte călcând și celor din mormânturi, viața dăruindu-le". Amin!

Al vostru Părinte pururea rugător către Dumnezeu.

Iustinian

PATRIARH AL BISERICII ORTODOXE ROMANE

Data în Reședința noastră Patriarhală din București cu prilejul Sfintelor Paști din anul 1953.

† ANTIM

DIN MILA LUI DUMNEZEU, EPISCOP AL EPARHIEI
BUZĂULUI

*Iubitului nostru cler, credincioșilor creștini și monahicescului cin:
Har, milă, pace dela Dumnezeu-Tatăl; iar dela Noi arhie-
rească binecuvântare.*

«Eu sunt învierea și viața» (Ioan, XI, 25).

Hristos a înviat!

Iubiții mei fii sufletești,

După haina întristării din Săptămâna Patimilor, Biserica îmbracă în sfânta zi a Invierii Domnului pe cea a strălucirii și a negrăitei bucurii. Dece? Pentru că Domnul a înviat cu adevărat din morți, după ce a fost răstignit și îngropat. Și apoi Invierea este cel mai de seamă și mai de preț eveniment al credinții noastre. Acum sufletele ni se umplu de fericire și de negrăită bucurie.

Ca să ne îmbrăcăm cu strălucirile sfintei Invieri, trebuia să ne facem și noi oarecum părtași suferințelor pe care Domnul Iisus le-a pătimit pentru noi. Numai după ce am purtat în noi chipul lui Hristos Celui răstignit, putem să purtăm chipul Lui cel prea slăvit.

Imnul mesianic de „Osana Fiul lui David” pe care l-am auzit la Florii n’a fost de lungă durată. În zare, se ivesc Păti-

mile Domnului. In Joia cea Mare, după Cina cea de Taină, dă cele din urmă învățături ucenicilor Săi. Trece pârâul Cedrilor și intră în grădina Ghetsimani. Vă aduceți aminte, că într'o grădină, cei dintâi oameni au călcat porunca lui Dumnezeu. Intr'o grădină încep chinurile Celui ce a luat asupra Sa păcatele lumii. La poarta Raiului, dreptatea dumnezeiască a așezat un înger cu sabia de foc în mână, iar aici în Ghetsimani, Dumnezeu trimite un alt înger cu Paharul răscumpărării. In Eden, omul a gustat desfătarea, iar aci, vedem lacrimi și picături de sânge. Mare este milostivirea Ta Doamne! Fiul Omului simte nevoia de sprijin și de mângâiere. Dar cine să i le dea? Cei câțiva ucenici care L-au însoțit în grădină dormeau fiind îngreuiți de somn. Nu-i nimeni, care să vegheze împreună cu El. Ingerul, doar, îi întinde Paharul suferinții. Și zicea: „Avva, Părinte, la Tine-s toate cu puțință; trecă delă Mine paharul acesta, dar să fie nu ce voesc Eu, ci ce voești Tu”. (Marcu, XIV, 36).

Ucenicul ce L-a vândut vine înconjurat de oaste și-și desăvârșește crima, sărutându-L. „Atunci Iisus i-a zis: Prietene, la ce ai venit? Atuncea apropiindu-se cei ce erau cu Iuda și-au pus mâinile pe Iisus și L-au prins. Și iată unul din cei ce erau cu Iisus, întinzându-și mâna, și-a scos sabia și lovind pe slujitorul arhiereului i-a tăiat urechea. Atunci Iisus i-a zis: „Intoarce sabia ta la locul ei, căci toți cei ce scot sabia de sabie vor muri”. (Matei, XXVI, 50-52). De acum iată-L înaintea Sinedriului și înaintea lui Pilat și este osândit la moartea pe cruce.

Fiul lui Dumnezeu este osândit pe nedrept și primește de a Sa bună voe să pătimească pentru păcatele noastre, „Căci așa a iubit Dumnezeu lumea încât și pe Unul născut Fiul Său L-a dat” (Ioan, III, 16).

O adevărată frică ne cuprinde, când ne gândim la aceia dintre credincioși pe care Calvarul și Crucea nu-i întorc din calea păcatelor pe care au apucat.

„Iar când s'a întunecat soarele catepeteasma bisericii s'a spintecat. Apoi Iisus strigând cu glas mare a zis: „Părinte, în mâinile Tale îmi dau duhul. Și aceasta zicând și-a dat duhul”. (Luca, XXIII, 45-46). Iată, așa a sfârșit viața Cel ce ne-a mântuit. Și-a dat duhul înaintea cerului care I se închina și a firii care se sguđue din temelii. Dar ce vom zice oare? Poate fi vreun cuget de creștin care să nu simtă o remușcare

mântuitoare când privește la Crucea lui Hristos? Soarele, razele și le-a ascuns și temelile pământului s'au cutremurat. Oare să fim mai nepăsători și mai în nesimțire ca acestea? Pietrele s'au despicat și Catapeteasma s'a rupt prin mijloc. Să ne fie inimile mai învârtoșate ca piatra? Multe morminte s'au deschis. Sufletele să ne fie mai întunecoase ca mormintele?

„Iar după aceasta, Iosif din Arimateea, fiind ucenic al lui Iisus, dar pe ascuns că se temea de Iudei, a rugat pe Pilat ca să-l lase să pogoare trupul lui Iisus. Pilat i-a dat voie și el a mers și a luat trupul lui Iisus. Și a venit și Nicodim cel ce venise mai înainte la Iisus noaptea și a adus ca la o sută de litre de amestecătură de smirnă și aloe. Și au luat trupul lui Iisus și l-au înfășurat cu giulgiuri, după ce l-au uns cu arome, cum e obiceiul la Iudei a se îngropa. La locul însă unde a fost răstignit era o grădină și în grădină un mormânt nou în care nimeni niciodată nu fusese pus” (Ioan, XIX, 38-41).

Iubiților,

Pentru noi a gustat El moartea, dar a și biruit-o, căci a treia zi, precum Insuși a zis a înviat, lăsând cele de îngropare ale Sale. A ieșit din mormânt precum s'a născut din Născătoarea de Dumnezeu. Ingerii cei fără de trupuri n'au cunoscut cum s'a întrupat; iar acum ostașii cei ce îl strejuiau n'au simțit când a înviat. Nici un ochiu omenesc n'a fost martor la înviere. Nu era cu putință să-l țină moartea pe Biruitorul mormântului. „Eu sunt învierea și viața”. Trupul Domnului n'a rămas în mormânt ca acela al oamenilor. În groapă n'a suferit stricăciune Sfântul trup al Mântuitorului nostru.

„Iar după ce a trecut Sâmbăta, când se lumina spre ziua cea dintâi a săptămânii, a venit Maria Magdalena și cealaltă Marie să vadă mormântul. Și iată s'a făcut cutremur mare, căci îngerul Domnului pogorându-se din cer și venind a prăvălit piatra de pe ușa morântului și a șezut pe dânsa. Infățișarea lui era ca fulgerul și îmbrăcămintea lui albă ca zăpada. Și de frica lui s'au cutremurat străjerii și s'au făcut ca niște morți. Iar îngerul vorbind a zis femeilor: „Nu vă temeți, căci știu că pe Iisus cel răstignit căutați. Nu este aici, căci s'a sculat precum a zis. Veniți de vedeți locul unde l-au pus”. (Matei, XXVIII, 1-6).

Un înger vestește învierea. Piatra de pe ușa mormântului este amvonul Invierei. O nouă cântare se aude acum. La na-

șterea Domnului, s'a cântat așa: „Slavă întru cei de sus lui Dumnezeu și pe pământ pace între oameni bună voire”. Acum la mormântul gol se aude cântarea de nădejde în înviere și în viața cea veșnică. Psalmul împăcării omului cu Dumnezeu a fost intonat.

Femeile de mir purtătoare, venind la mormântul Domnului, dovedesc a avea aceiași grijă pe care a avut-o omul de totdeauna când a depus în groapă pe unul dintre cei scumpi și dragi ai săi și de când zadarnic a căutat să vadă peste mormânt, taina morții. Ele au recurs la astfel de obiceiuri și de datorii duioase față de cei plecați dintre noi, care denotă neputința în fața morții. Raza cea de dincolo de mormânt ne-a dat-o numai Invierea Domnului. Ea ne dă acea siguranță și nebiruită nădejde a învierii noastre.

„Unde fți este moarte boldul tău și unde fți este, Iadule biruința ta?”.

Iubiții mei,

Invierea Domnului se tâlcuește prin biruința vieții. Triumful vieții, iată ce ne adeverește ea! „Eu sunt învierea și viața” (Ioan XI, 25). „Eu însă am venit ca oile Mele să aibă viață și încă din belșug”. (Ioan, X, 10).

Dar ce putere și ce pricină de viață poate fi alta decât să recunoaștem ca frați ai noștri pe toți cei asemenea nouă, pe toți care ne înconjoară și a căror existență este legată de existența noastră și ale căror nevoi sunt legate de nevoile noastre? Chiar firea pare că unește totul. Atunci, ne întrebăm: care poate să fie acea forță care împarte lumea și pe oameni și ridică nație peste nație, provincie contra provinciei, familie contra familiei, pe om contra omului și reduce puterea socială la simplul rod de îmblânzitoare a miilor de războaie?

La această dureroasă întrebare noi răspundem că sunt de vină toate acele învățături mincinoase, nelegiuite și necreștinești, care socotesc că rasele de oameni de pe fața pământului nu au aceiași însemnătate, adică nu ar fi egale ca valoare. Și atunci, urmează că nu trebuie să aibă aceleași drepturi și nu sunt îndreptățite să trăiască. Unde mai punem și pe acei care socotesc că prea mult și repede se înmulțește viața omenească și din această pricină oamenii nu mai au cu ce trăi. Și, ce urmează să se facă în acest caz? Să se împuțineze viața pe pământ. Cum? Prin războaie. Iată atunci că războiul

după socotința acestora ar fi chiar o necesitate. Și în altfel cum s'ar mai putea împuțina viața? Prin limitarea nașterilor mai ales la popoarele pe care ei le cred inferioare. Auzit-ați nelegiuire mai mare ca aceasta? Dar unde mai pui că acei ce susțin unele învățături ca acestea se mai pretind a fi și creștini! Dar atunci ce vor zice ei de cereasca Pronie care are grijă de toate făpturile de pe pământ?

Noi creștinii dreptmăritori credem în valoarea infinită a fiecărei națiuni și a fiecărei rase de oameni. Cine se îndoeste despre aceasta să-și amintească de adevărata învățătură creștină. Noi avem învățătura de temelie a credinții noastre că toți oamenii de pe pământ sunt fiii aceluiași Tată din cer și suntem cu toții frați. Printr'o dreaptă socoteală și împărțire a muncii și a mijloacelor de trai, vedem chiar cu ochii noștri, în Patria noastră, că se asigură bunăstarea și fericirea omului. Dacă fiecare ne facem datoriile pe care le avem de făcut și ne îndeplinim cu sfințenie obligațiunile fixate prin Planul de Stat, când facem însămânțările cu toată grija și după normele date executăm tot ceea ce se cuvine pentru binele și fericirea comună, atunci se vede cât de deșarte și nelegiuite se vădesc socotelile celor ce doresc împuținarea vieții prin războaie și prin împiedicarea nașterilor.

V'am vorbit și altă dată despre cei ce doresc războiul și îi cunoaștem acum cu toții. Sunt închinătorii la vițelul de aur, sunt înrobitorii de popoare și cei dornici să trăiască din sudoarea altora. Impotriva lor s'au ridicat popoarele iubitoare de pace, așa precum vă este cunoscut Congresul acestor popoare dela Viena. Noi ne alăturăm cu tot sufletul luptătorilor pentru pace căci așa este porunca Celui care ne-a răscumpărat cu scump sângele Său. În locul celor iubitori de războaie a căror fantomă apare la orizont, noi ne arătăm în lume ca oameni ai păcii în puterea și în duhul Domnului Păcii — Iisus cel înviat.

Iubiților,

Un val de nemărginită durere a cuprins sufletul sutelor de milioane de oameni iubitori de pace din lumea întreagă, prin moartea lui Iosif Vissarionovici Stalin. Numele marelui Stalin este strâns legat de lupta pentru pace, deoarece el a fost cel mai dârz luptător pe care l-a cunoscut omenirea vreodată, pentru menținerea și consolidarea păcii în lume.

Vie și nepieritoare va fi în veci recunoștința față de marele Stalin a popoarelor eliberate de sub jugul asupririi și exploatării.

De aceea, Biserica noastră se asociază doliului care a cuprins marele popor sovietic și toate popoarele luptătoare pentru pace din lumea întreagă, prin pierderea stegarului păcii, îndemându-vă de a continua cu sporită energie lupta pentru apărarea păcii, care este periclitată de cei ce vor înrobirea omenirii muncitoare.

Undeva în Sfintele noastre Cărți se spune așa: Cunoașteți Taina Puterii celei înfricoșate! Care este acea putere? Este puterea Invierii. Ea este pentru noi credincioșii, temeiul credinței noastre. Este evenimentul central al credinții și ne dă minunate și nemărginite puteri de viață.

Înțelegem de ce Sf. Apostol Pavel cerea Mântuitorului să poată să cunoască puterea Invierii Sale. Vă aduceți aminte de marele transformări și de tot ce au săvârșit cei dintâi creștini pe temeiul Invierii. Intr'adevăr ea ne dă energia vieții. Dacă vreme să izbândim în lupta cu păcatele și cu răul să cunoaștem și să simțim deplin în noi puterea Invierii. Paștele ne aduce bucuria și via nădejde într'un viitor veșnic și fericit.

Nu trebuie să uităm că acest viitor se făurește de aici, de pe acest pământ. Impărăția lui Dumnezeu nu începe după ce viața dispăre din lume, ci începe de aci. Strălucirea Invierii nu trebuie adumbrată de nimic, iar bucuria ei să nu fie turburată. Să ne silim pentru viața cea nouă la care suntem chemați. Să dorim pacea, liniștea și bucuria aduse de Sfânta Inviere. Dacă vreunul dintre noi n'ar simți de Luminosul Praznic al Invierii toate acestea, cu tot dreptul să-l întrebăm atunci: Nu vrei să fii părtaș la sentimentele de iubire, de încredere și de bucurie pe care le deșteaptă în noi această sfântă zi de Paște?

Fie ca cele ce v'am scris să aibă răsunetul cuvenit în sufletele voastre ca să ne arătăm vrednici de Sfânta Inviere.

HRISTOS A INVLIAT!

Harul Domnului nostru Iisus Hristos să fie cu voi cu toți. Al vostru de amândouă fericirile doritor și fierbinte rugător către Domnul.

EPISCOP
† A N T I M

† CHESARIE

DIN MILA LUI DUMNEZEU EPISCOP AL EPARHIEI
DUNĂREA DE JOS

*Intregului cler și tuturor credincioșilor din Eparhie: Har, Milă și
Pace dela Dumnezeu Tatăl și dela Domnul Nostru Iisus Hristos,
iar dela smerenia Noastră arhierescă binecuvântare.*

*«Aceasta este ziua pe care a făcut-o
Domnul, să ne bucurăm și să ne veselim
întru dânsa». Ps. 117. 84).*

Iubiții Mei fii duhovnicești,

In acest răsărit al dimineții din sfânta și luminata zi a
învierii lui Hristos, când afară mugurii se desfac și înfloresc
sub razele binefăcătoare ale soarelui, când fața pământului
se înnoește și o viață nouă începe în toată făptura, venim cu
bucurie în mijlocul vostru și cu dragoste părintească vă zicem
din toată inima: *Hristos a înviat!*

Această veste a bucuriei noastre, pe care voi o primiți cu
toată evlavie, a fost vestită pentru întâia dată de către îngeri
Sfintelor Femei Mironosițe ca răsplată pentru râvna și pentru
credința lor. Ele au împărtășit-o Ucenicilor Domnului, iar
dela aceștia este vestită din neam în neam de către slujitorii
altarelor și de toți evlavioșii creștini în fiecare an, astfel că,
oriunde se află un suflet în care a pătruns lumina credinței
lui Hristos, tresaltă cu bucurie la această veste și răspunde
cu bunătate și cu încredere: *Adevărat a înviat!*

Iubiților,

Despre această zi a bucuriei noastre a grăit mai de mult Psalmistul când a spus: „Aceasta este ziua pe care a făcut-o Domnul să ne bucurăm și să ne veselim întru dânsa” (Ps. 117, 24).

Iar Mântuitorul, vrând să mângâie pe Ucenicii Săi de pricina despărțirii Lui pentru Patimi, le-a spus: „Puțin și nu Mă veți vedea și iarăși puțin și Mă veți vedea” (Ioan XVI, 16). „Atunci întristarea voastră se va preface în bucurie” (Ioan XVI, 20) și „se va bucura inima voastră, și bucuria voastră nimenea nu o va lua dela voi”. (Ioan XVI, 22).

Ziua de astăzi este dar ziua bucuriei; biruința vieții asupra morții, biruința lui Hristos asupra Iadului.

Mântuitorul Hristos a înviat astăzi din mormânt; moartea a fost biruită de viață, Iadul a fost distrus, omenirea a fost răscumpărată.

„Unde-ți este, Moarte, boldul? Unde-ți este, Iadule, biruința?” (Osie XIII, 14), se întreabă Proorocul, care cu sute de ani mai înainte a văzut Invierea Domnului.

Mormântul, care cu două zile mai înainte devenise loc de jale și de adâncă întristare, prin Inviere a devenit loc de bucurie și de întărire a credinței.

De el se bucură și strămoșii cei din veac care de mii de ani au aștepat izbăvirea, pentru că Domnul nostru Iisus Hristos, în marea Lui dragoste pentru omenire nici pe aceștia nu i-a uitat.

După moartea Sa de pe cruce, a coborât întru cele din adâncuri și a deslegat pe toți cei ținuți acolo. El n'a trimis pe altcineva, ci S'a dus singur, pentru că El „n'a venit ca să I se slujească, ci ca să slujească și să-și dea sufletul Său pentru răscumpărarea multora” (Mat. XX, 28).

Așa după cum a făcut în viață, când la cei ținuți pe patul suferinței, fără putere de a-L căuta, S'a dus singur, căutându-i și întrebându-i: „voești să te faci sănătos?” (Ioan V, 6), tot așa s'a dus și acum la aceștia ca bucuria lor să fie deplină.

Iubiților, amintiți-vă că, după învierea din morți, cele dintâi cuvinte pe care le-a rostit Mântuitorul Ucenicilor Săi, au fost cele despre pace. „Pace vouă” le-a zis El și dintr'odată groaza și îndoiala au dispărut din sufletele lor.

Prin aceste cuvinte Apostolii au recunoscut pe Domnul și Învățătorul lor, care-i învățase adeseori despre porunca

dragostei și a păcii. „Porunca Mea aceasta este“, le-a zis El, „să vă iubiți unii pe alții, cum Eu v'am iubit pe voi” (Ioan XV, 12). „Prin aceasta vă vor cunoaște toți că sunteți ucenicii Mei, dacă veți avea dragoste între voi” (Ioan XIII, 35). Iar trimitându-i la propoveduire le-a poruncit: „In orice casă veți intra, să ziceți întâi: „Pacea să fie peste casa aceasta! Și dacă va fi acolo un fiu al păcii, pacea voastră va rămânea peste el” (Luca X, 5-6).

Cât de fericiți am fi noi, iubiților, dacă toți oamenii și toate popoarele ar primi această învățătură a dragostei și a păcii!

Mântuitorul a propovăduit dragostea între oameni, iar lăsându-ne pacea Sa, ne-a lăsat cea mai frumoasă zestre.

Dragostea și pacea stau la temelia vieții și tot ce se zidește pe această temelie înfruntă furtunile vieții, oricât ar fi ele de mari. Pretutindeni unde este dragoste și pace, acolo e și progres și belșug, fiecare bucurându-se îndeobște de roadele muncii sale și ale semenilor săi.

Pentru pace și dragoste între popoare și pentru binele omenirii au luptat mulți oameni de bine, mai presus însă decât toți, și-a închinat viața acestei cauze sfinte Marele Iosif Vissarionovici Stalin, prietenul și îndrumătorul tuturor oamenilor cinstiți, a căruia moarte, decurând întâmplată, a pricinuit o durere adâncă poporului sovietic, nouă și tuturor oamenilor de bine din lumea întreagă. Ca unul ce a luptat tot timpul vieții sale pentru biruința dreptății celor mulți și apăsați, omenirea își va aduce aminte de el întotdeauna cu dragoste și cu recunoștință.

Pacea este însă și o poruncă. Ea trebuie răspândită în lume, împreună cu facerea de bine, cum spune Scriptura: „Depărtează-te de rău și fă binele, caută pacea și o urmează” (Ps. 33, 14).

Porunca aceasta este mai actuală astăzi decât oricând, pentru că în fața noastră și a popoarelor iubitoare de pace se ridică acum uneltirile bogătașilor fabricanți de arme ucigătoare, care pentru a-și păstra privilegiile pe care le-au smuls oamenilor muncitori și pentru a-și înmulți aurul, propovăduiesc războiul și uciderile în massă. Vrând să ascundă adevăratul motiv al acțiunii lor, care este îmbogățirea și înrobirea, ei pretind că războaiele de exterminare sunt necesare, în-

trucât altfel, lumea s'ar înmulți peste măsură și pământul nu ar mai putea hrăni pe toți oamenii.

Dar ei merg și mai departe cu rătăcirea lor. Ei pretind că dreptul la viață nu este acelaș pentru toți oamenii. Sunt rase superioare, zic ei, și rase inferioare; rasele superioare sunt chemate să conducă și să stăpânească pe cele inferioare.

Nici nu se putea o rătăcire mai mare decât aceasta când noi știm că: „Dintr'un sânge a făcut Dumnezeu tot neamul omenesc, ca să locuiască pe toată fața pământului, rânduindu-le de mai 'nainte timpul și locul viețuirii lor” (Fapte. Ap. XVII, 26). Iar în alt loc Dumnezeu zice: „Creșteți și vă înmulțiți, umpleți pământul și stăpâniți-l!” (Fac. I, 28) „căci toate sunt ale voastre” (Cor. III, 21).

Deci, Dumnezeu, Tatăl nostru, nu face nicio deosebire între neamurile pământului. Ele sunt egale în fața Lui și au aceleași drepturi de a se bucura de bunurile lăsate în stăpânirea tuturor fiilor Săi.

Nu sunt rase superioare și rase inferioare. Nici Dumnezeu și nici natura n'a pus vreun semn despărțitor între oameni; la fel se nasc, la fel se dezvoltă și la fel mor toți oamenii. Poruncindu-le să crească și să se înmulțească, Dumnezeu n'a mărginit de loc numărul lor, ci dimpotrivă i-a încurajat să sporească. De aceea înmulțirea oamenilor este considerată întotdeauna de Biserica noastră ca o binecuvântare a lui Dumnezeu și cu cât vor fi mai mulți oameni, cu atât viața noastră va fi mai fericită.

Noi nu ne temem de crize și de șomaj. Pământul are destule bogății în sine, ca să hrănească din belșug toate popoarele lumii. Spre exemplu în țara noastră, cu fiecare zi constatăm cum mijloacele de existență ale noastre sporesc pe măsura trebuințelor și că oamenii de astăzi, deși mai numeroși decât în trecut, au posibilități mai mari de existență.

Dece? Pentru că desființându-se nedreptățile din trecut, când bunurile pământului și ale muncii, încăpeau pe mâna câtorva bogătași, prin reformele sociale înfăptuite de curând, aceste bunuri au revenit acum la adevăratul lor stăpân, poporul muncitor, care le folosește pentru buna stare și fericire obștească.

Hectarul de pământ, muncit cu plugul și cu grapa săracului, până ieri producea între 300 și 600 kg. de grâu. Acelaș pământ astăzi, însă, înscris în gospodăria agricolă colectivă,

arat cu tractorul și muncit cu mașini agricole, produce de patru și de cinci ori mai mult. Iar mâine cu siguranță că prin cunoașterea temeinică a agrominimului și a metodelor agrotehnice cele mai înaintate, acelaș hectar va produce de șapte și de zece ori mai mult grâu.

Ce vom spune despre terenurile care se iroseau până ieri, fără vreun folos deosebit, iar astăzi sunt irigate și produc orezul, pe care odinioară îl aduceam cu bani grei din străinătate?

Tot așa și bumbacul pe care țăranii noștri îl cultivă pe o scară întinsă. La fel mașinile din industria grea și altele, care ne veneau tot din străinătate, iar acum se fabrică în țara noastră.

Au nu sunt acestea tot atâtea dovezi că posibilitățile de existență de astăzi sunt mult mai bune decât în trecut? și că acestea, departe de a se împutina, se înmulțesc mereu și devin tot mai bune prin dragostea de muncă și prin destoinicia poporului nostru muncitor?

De aceea, iubiții mei fii duhovnicești,

Văzând cât de greșită este calea celor ce propovăduesc războiul pentru nimicirea oamenilor, noi le răspundem acestora cu graiul lui Dumnezeu care le zice: „Așa ceva nu se va întâmpla și nu va avea loc” (Is. VII, 7). „Faceți la planuri oricâte voiți, căci nu se va alege nimic de ele! Luați hotărâri câte voiți, căci vor fi fără de urmări! Căci cu noi este Dumnezeu”! (Is. VIII, 10).

Da, Dumnezeu este cu cei harnici, cu cei iubitori de aproapele și cu cei care iubesc pacea, pe care-i laudă zicând: „Feriți-vă de făcătorii de pace, că aceia fiii lui Dumnezeu se vor chema” (Mat. V, 9).

Pentru aceasta însă acum când țara noastră își croiește un drum spre fericire și spre bunăstarea tuturor, fiecare credincios trebuie să-și facă datoria pe deplin și cu dragoste, așa cum rânduește conducerea noastră de Stat prin planul său de muncă și așa cum ne învață și Sfânta Scriptură.

Sarcina de frunte care ne revine acum, după luminatul praznic al Invierii Domnului, este ca însămânțările și toate muncile legate de pământ să se facă la timpul cuvenit și în condițiunile cele mai bune. Este vorba de a se asigura hrana pentru întregul nostru popor.

Indatorirea aceasta sfântă revine atât agricultorilor și muncitorilor, cât și tuturor cetățenilor, care trebuie să se ajute, fiecare contribuind în felul său. Unul făurind uneltele, altul punând la îndemână semințele și răsadurile, altul munca și ogorul, altul priceperea, iar pe deasupra tuturor venind însuși Dumnezeu, care, cu ploi la vreme și timpuri potrivite, face ca semănăturile să crească și să rodească din belșug pentru îndestularea tuturor.

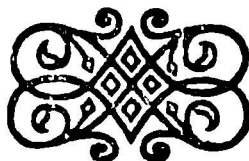
Incolo, frații mei, ascultați de glasul Apostolului Pavel care zice: „tot ce este adevărat, tot ce este vrednic de cinste, tot ce este drept, tot ce este curat, tot ce este vrednic de iubit, tot ce este vrednic de primit, orice faptă bună și orice laudă, aceea să vă însufletească“ (Filip IV, 8). „Cine este chemat la o slujbă, să se țină de slujba lui. Cine învață pe alții, să se țină de învățatură. Cine îmbărbătează pe alții, să se țină de îmbărbătare. Cine dă, să dea cu inima largă. Cine cârmuește să cârmuiască cu râvnă“ (Rom. XII, 7-8). „Iubiți-vă unii pe alții cu dragoste frățească... In sârguință, fiți fără preget, (Rom. XII, 10-11). Trăiți în pace cu toții oamenii“ (Rom. XII, 18). „Cercetați toate lucrurile și păstrați ce este bun. Feriți-vă de orice vi se pare rău“.

„Dumnezeul păcii să vă sfințească El însuși pe deplin, și duhul vostru, sufletul vostru și trupul vostru să fie păzite întregi, fără prihană la venirea Domnului nostru Iisus Hristos“ (I Tesal. V, 21-27) a căruia este slava în veci. Amin.

Data în reședința Noastră episcopală din Galați, la sărbătoarea Sfintei Inviieri a Domnului Nostru Iisus Hristos din anul 1953.

Al vostru, către Domnul, de tot binele rugător,

† *CHESARIE*

† ANTIM

EPISCOP AL EPARHIEI BUZĂULUI

Iubitului nostru cler și credincioși har, milă și Pace dela Dumnezeu Tatăl iar dela noi arhierescă binecuvântare.

«Ieșit-a Semănătorul să semene sămânța Sa...».

(Matei XIII, 3).

Iubiții mei fii sufletești,

De Sfintele Sărbători ale Paștelui, v'am adresat cuvântul nostru părintesc pentru a vă ajuta să sporiti în credința, nădejdea și dragostea creștină care izvorăsc din Învierea Domnului. S'ar părea că mutându-ne mintea spre cer, spre fericirea cea cerească, am fi dat oarecum uitării viața noastră de pe pământ. N'am pierdut zarca celor pământești, căci b'ne știți, că Impărăția lui Dumnezeu, către care suntem chemați, nu începe după ce această lume va lua sfârșit, ci ea începe chiar de aici, din această viață. Calea către mântuire, calea către Cer ne-o pregătim de pe acum. Vă aduceți aminte de cuvintele din rugăciunea «Tatăl nostru», care sună așa: «Pâinea noastră cea de toate zilele dăne-o nouă astăzi». Aceasta înseamnă să ne agonisim prin muncă cinstită hrana de trebuință pentru întreținerea vieții. Grija de pâinea zilnică n'o putem da uitării.

«Totul se naște pe acest pământ și totul se dezvoltă aici pentru a rodi aiurea», a zis un creștin luminat. Voia Tatălui Cerească trebuie să se împlinească pe acest pământ, așa precum și în cer.

De aceea, găsind îndestulăcare îndreptățire pentru a ne agonisi cele de trebuință vieții, vă îndemnăm să ieșiți acum la muncile de primăvară pentru însămânțări.

Iubiților.

Viața plugarului se desfășoară în mijlocul firii pline de farmecul și de puterea vieții. Ce poate fi mai plăcut și mai mișcător decât să auzi versul păsărilor și să vezi cum ierburile, plantele și felurite semințe ies din pământul încălzit de razele soarelui de primăvară? Insuși Domnul nostru Iisus Hristos admiră frumusețea firii și-i place să ia drept temei al vorbirii Sale din viața de semănător. «Ieșit-a Semănătorul să semene sămânța Sa...», sunt cuvintele uneia din cele mai frumoase pilde pe care El le-a grăit. Ce poate fi mai sfânt decât gestul semănătorului, care încredințează sămânța, cu grijă aleasă și pregătită, pământului proaspăt brăzdat, pentru roadă însuțită.

Pentru aceasta însă, pământul sau ogrorul trebuie bine pregătit, de cu vreme și cu rânduicliile cuvenite. Nu este al nostru a vă da toate îndrumările de trebuință în această privință. Aveți în ajutorul vostru toate cunoștințele date de cei în drept. Vă amintim că odată vremea sorocită pentru arăturiile și însămânțările de primăvară, lucrul vostru trebuie să înceapă cu grabire. «Cel ce păzește vântul nu seamănă și cel ce se uită la nori, nu seceră» (Ecles. XI, 4), zice Cartea Sfântă. Ca în țară să fie belșug de pâine până și pe vârfurile munților și holdele să se plece sub bătaia vântului, cum grăește Psalmistul, și să avem bucate până la sațiu, astăzi se cere o nouă disciplină și o nouă metodă.

Chipul cel nou de viață cere ca interesul obștesc să fie în locul cel dintâi și apoi al nostru, cel personal. Ce poate fi mai neomenos, mai egoist și mai de suprafață decât a face lucrul tău plugăresc de mântuială, aducând pagube semenilor tăi din pricina unei slabe recolte și de proastă calitate.

Viața ne cere să punem în comun munca, ogoarele, bucuriile și nădejțile noastre. Biserica ne spune să fim supuși lui Dumnezeu și folositori semenului nostru.

Această viață o putem numi «viața pentru alții și cu alții», așa cum v'am mai grăit și în alte scrisori.

Respectând întru totul îndrumările noi, cu privire la muncile și însămânțările de primăvară, vom avea toată îndestularea și mulțumita pentru toți. Agricultură cu noua ei disciplină și metodă nu poate fi nesocotită de nimeni, așa cum se obișnuia în trecutul nu tocmai îndepărtat. Ea este o știință și este una din izvoarele bogăției noastre. Aplicată cu grijă, agricultura creiază o lume nouă cu posibilități binecuvântate de Dumnezeu și de oameni.

Credincșii noștri știu ce înseamnă munca și jertfa pentru binele obștesc. Ce jertfă mai măreață decât aceea pe care o face plugarul care în revărsatul zorilor este la căpătâiul locului și udă pământul cu sudoarea

frunții sale?! Nu-i greșit a se spune că agricultura trăește din devotament și din iubire către aproapele. Munca câmpului este binecuvântată și plăcută Mântuitorului și ea revine descori în parabolele Sale. Privea cu bucurie holdele și trecea cu Ucenicii Săi prin semănături, iar pâinea din Sfânta Impărtașanie se preface în însuși Trupul Său.

Iubiților,

Munca este o poruncă dumnezeiască pentru noi. Ea este putere, este viață. Munca dă omului dreptul nu numai să mănânce, ci și dreptul de a fi respectat. Ea este azi la noi socotită ca o onoare, după cum grăește Constituția Țării.

A trăi înseamnă a prospera, a crește în toate părțile ființei tale, dar nimic nu se câștigă din toate acestea fără muncă.

Credința și închinarea noastră nu sunt plăcute Domnului dacă nu se întemeiază pe o viață activă, o viață de muncă. Ce vom zice de cei leneși? Aceștia sunt elemente netrebnice și o povară pentru viața obștească. Sunt și din aceia pe care îi auzim că n'au ce face, că «omooară și ei timpul». Aceasta ar însemna să omorăm noi însăși viața, căci viața înseamnă muncă, înseamnă exercițiu.

«Pământul cel ce se adapă cu ploaia ce cade de multe ori asupra lui și rodește verdeață folositoare pentru cei ce-l lucrează primește binecuvântare dela Dumnezeu, iar cel ce rodește spini și pălămidă e netrebnic și aproape de blestem, al cărui sfârșit este arderea» (Evrei VI, 7-8).

Auzit-ați pe care pământ îl binecuvântează și pe care îl blestemă Dumnezeu? Dacă nu vom munci și nu vom semăna la vreme, pământul va rodi spini și pălămidă, și este aproape de blestem.

«Plugarul așteaptă roada cea scumpă a pământului» (Iacob V, 7). Și oare când este plugarul în drept să aștepte roada cea scumpă a pământului? De sigur, atunci când și-a făcut datoria cu toată tragerea de inimă și răspunderea cuvenită. Numai atunci «pâinea pe care o va rodi pământul va fi gustoasă și hrănitore», cum zice Proorocul Isaia (XXX, 23).

Iubiților,

Făcându-ne datoria cea plugărească pe deplin, vă îndemnăm în același timp să sprijiniți achizițiile de produse agricole către organele de Stat, să predați la timp cotele de carne, de lapte și grăsime, să achitați în timp util autoimpunerile, cunoscând că în chipul acesta vom cotribui la întărirea scumpei noastre Patrii și vom adăuga o piatră la zidul pentru apărarea Păcii. «Pacea va fi lucrul dreptății, roada dreptății va fi liniștea și nădejdea în vecii vecilor» (Isaia XXXII, 7).

Pacea este cel mai mare bun al întregii omeniri. Ea se apără de cei ce muncesc cinstit și contribuiesc la fericirea tuturor. Când pretutindenea va fi bunăstare materială, având toate îndestulările, nu vor mai fi ciocniri, războaie și alte nenorociri ivite din pofta nesățioasă după bunul, munca și fericirea altora care muncesc și se străduiesc pentru binele comun. Aduceți-vă aminte de cuvântul Sfântului Apostol Pavel care zice: «Dacă cineva nu voiește să lucreze, atunci nici să nu mănânce» (II Tes. III, 10).

Incredințat că îndemnurile date vor găsi răspunsul cuvenit în sufletele voastre, chem binecuvântarea Domnului peste ogoarele ce-și primesc semințele cele de multe feluri, pentru o roadă bogată.

Harul Domnului Iisus Hristos să fie cu voi cu toți. Amin.

Al vostru de tot binele doritor,

EPISCOP

† A N T I M

Nr. 2400

Buzău, 30 Martie 1953.

ÎNDRUMĂRI PASTORALE

SCHIȚE ȘI PREDICI

LA BUNA VESTIRE

Ziua de astăzi se numără printre sărbătorile cele mari ale Bisericii noastre ortodoxe, numite sărbători sau praznice, adică adevărate oșpețe duhovnicești, orânduite spre desfătarea sufletelor noastre.

Dar oare de ce sărbătoarea de astăzi se numește «Bunăvestire»? De bună seamă pentru vestea cea bună, adusă Preacuratei Fecioare Maria, că Ea a fost aleasă prin harul lui Dumnezeu ca să zămislească și să nască pe Mântuitorul lumii.

Zi de mare bucurie este sărbătoarea Bunevestiri pentru noi creștinii, fiindcă «astăzi este începutul mântuirii noastre și arătarea tainei celei din veac», așa după cum glăsuște troparul praznicului.

Precum zorile risipesc întunericul nopții, făcând să dispară mai întâi stelele, apoi să se ascundă luna în fața razelor strălucitoare ale soarelui, tot așa arhanghelul Gavriil, asemenea zorilor celor aurii vestește pe soarele cel strălucitor al dreptății și al păcii, pe Iisus Hristos, Domnul și Mântuitorul nostru.

Gavr'il arhanghelul, solul lui Dumnezeu Tatăl, întâmpină pe Sfânta Fecioară Maria, fiica dreptilor Ioachim și Ana, din neamul lui David și i se închină zicând: «Bucură-te ceea ce ești plină de dar. Domnul este cu tine, binecuvântată ești tu între femei».

Sf. Evanghelist Luca ne istorisește în cuvintele cele mai simple taina cea mare și adâncă a întrupării Fiului lui Dumnezeu, a doua persoană din Sf. Treime.

Arhanghelul Gavriil cu șase luni mai înainte vestise nașterea lui Ioan Botezătorul. Acum se înfățișează unei fecioare din Nazarethul Galileii, care era împodobită cu toată virtutea și trăia în frica lui Dumnezeu.

La vederea îngerului, Prea curata Fecioară rămâne câteva clipe uimită și turburată. Ea se cutremură mai ales de cuvintele pe care le aude din gura trimisului lui Dumnezeu și cutgă în sine ce fel de închinăciune poate să fie această? (Lc. 1, 29).

Gavriil Arhanghelul o liniștește, zicând: «Nu te teme Marie, căci ai aflat har la Dumnezeu. Și iată vei zămisli în sânul tău și vei naște un fiu și vei chema numele lui Iisus. Acesta va fi mare și Fiul Celui Prea Înalt se va chema» (Lc. 1, 30-32).

Printr'un har cu totul deosebit și unic Maria cea bine plăcută lui Dumnezeu Tatăl se învrednicește să devină Născătoare de Dumnezeu. În clipa vestirii celei minunate a îngerului, se împlinește proorocia lui Isaia proorocul, care cu 700 ani mai înainte, fiind luminat de Duhul Sfânt, zicea «Iată Fecioara a zămislit și va naște Fiu și-i va pune numele Imanuel», adică Dumnezeu cu noi, Dumnezeu omul (Isaia 7, 14). Îngerul descoperă Fecioarei Maria că va numi pe Fiul ei Iisus ceea ce însemnează Dumnezeu mărturisește.

«Acesta va fi mare și Fiul lui Dumnezeu se va chema», nu cum poate fi un om, ci ca Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat. Îngerul, mai departe, face cunoscut Sf. Fecioare, că «Dumnezeu va da Fiului ei scaunul de domnie al lui David, tatăl său și el va domni peste casa lui Iacob în veac».

Îngerul Domnului arată prin aceste cuvinte că în persoana lui Iisus, Fiul Preacuratei Fecioare se vor împlini toate făgăduințele cele pline de mângâiere ale tuturor proorocilor V. Testament. Se vor împlini în înțelesul cel mai înalt, nu după literă, ci după spirit. Iisus Hristos va domni în veci nu peste Israelul cel după trup, ci peste Israelul cel după spirit, peste noul Ierusalim «împărăția lui cea fără de sfârșit», Biserica lui cea sfântă.

Sf. Fecioară Maria primește cu bucurie neasemănată vestea cea bună a îngerului și dorește să fie luminată asupra acestei taine adânci. «Cum va fi aceasta, întrebă ea, ca o fecioară să nască fiu, ea fiind hotărâtă să rămână pururea fecioară!».

Îngerul aruncă o nouă lumină asupra tainei întrupării, zicând: «Duhul Sfânt va pogori peste tine și puterea Celui prea înalt te va umbri. Pentru aceea și sfântul ce se va naște din tine, Fiul lui Dumnezeu se va chema».

Așa după cum în primele zile ale creației, Duhul lui Dumnezeu, adică a treia persoană din Sf. Treime se purta deasupra apelor și organiza materia și viața, tot așa acum El lucrează în chip minunat ca o fecioară să

devină mamă și totuși să rămână pururea fecioară. Nașterea cea feciorelnică este o lucrare minunată a Celui prea înalt și de aceea fiul fecioarei este în același timp și Fiul lui Dumnezeu.

Iată, taină mare, taina cea din veac ascunsă se descopere oamenilor prin trimisul lui Dumnezeu! O fecioară precurată și sfântă se învrednicește să devină însăși maica lui Dumnezeu, a Domnului și Mântuitorului nostru Iisus Hristos. Prea Curata Fecioară Maria devine cea mai binecuvântată și mai prea mărită femeie din lume, mai presus chiar decât îngerii «cea mai cinsțită decât heruvimii și mai mărită fără de asemănare decât serafimii».

De câte ori sărbătorim amintirea unor împrejurări din viața Maicii Domnului, Nașterea, Adormirea, Intrarea în Biserică, Bunavestire, ne întrebăm: de ce Dumnezeu a ales tocmai pe Fecioara Maria din Nazaret ca să fie maica Celui fără de început și prin El să mijlocească mântuirea oamenilor? De ce Dumnezeu a găsit potrivit și a binevoit să îndeplinească mântuirea prin mijlocirea unei femei când atotînțelepciunea și puterea cea mare a lui Dumnezeu putea să găsească o altă cale de a mântui pe om?

Adâncind această nepătrunsă taină a providenței lui Dumnezeu ne întoarcem gândul nostru, spre vremurile cele dintru început.

Sf. Scriptură ne spune că cea dintâi femeie din Vechiul Testament a fost Eva, străbunica tuturor oamenilor, iar cea din urmă e Maria. Eva prin mândria ei cea mare, prin pofta ei nesățioasă după mărire deșartă a călcat porunca ascultării de Dumnezeu și gustând din pomul cunoștinței a pierdut darul cel dumnezeesc.

«Iată roaba Domnului. Fie mie după cuvântul tău»!, a răspuns Maria îngerului, care-i binevestea nașterea lui Iisus (Lc. 1, 38). Prin răspunsul ei Sf. Fecioară arată supunere desăvârșită voii celei sfinte a lui Dumnezeu. Maria, luând aminte la glasul Arhanghelului, a născut dreptatea și nemurirea. Prin femeie a venit căderea, prin femeie a venit binecuvântarea. Nu ne arată oare ce poate și ce trebuie să fie femeia?

Ea poate fi adesea izvor de ispită, pricină de păcătuire, pricinuitoare de dureri și de necazuri. Dar tot ea poate fi și trebuie să fie străjuitoarea nevinovăției sale și a altora, răspânditoare bunelor moravuri, a păcii și a fericirii.

Eva, urmând sfatului șarpelui celui viclean, a pricinuit neamului omenesc nenorociri și necazuri.

Dar căderea Evei, prin căința cea adevărată, a fost răsplătită prin cinstirea de a se numi «mama tuturor celor vii» (Gen. 3, 20).

Căderea Evei a fost însă și mai bogat răsplătită prin smerenia, credința și curăția Mariei.

Din Sf. Scriptură, dar mai ales din Sf. Tradiție cunoaștem viața cea mult pilduitoare și împodobită cu cele mai frumoase însușiri a aceleia care a fost aleasă dintre fecioarele lumii să poarte în sânul ei și să nască pe Ziditorul nostru și Ziditorul ei. «Care a lucrat pe lucrătorul cel iubitor de oameni și a născut pe sădătorul vieții noastre», glăsuște icosul al treilea din Acatist.

Părinții Prea Curatei Fecioare, dreptii Ioachim și Ana au fost foarte fericiți și mare le-a fost bucuria când Dumnezeu le-a dăruit la bătrânețe o copilă, căreia îi dau numele Maria.

Ei văd în nașterea unicei lor fiice un semn al harului dumnezeesc și de aceea și-au închinat toată strădania lor și s'au ostenit să dea fiicei lor creșterea cea mai îngrijită și mai aleasă, care a făcut-o vrednică la «plinirea vremurilor» să zămislească și să nască prin puterea Sfântului Duh pe Fiul lui Dumnezeu. Înțelegem acum, în parte, de ce Maria cea din Nazaret a fost aleasă pentru a fi maica Mântuitorului lumii.

Ceeace a împodobit în chip cu totul deosebit sufletul Prea Curatei Fecioare a fost virtutea smereniei, care se arată atât din convorbirea ei cu îngerul Domnului, cât și din întâlnirea ei cu Elisabeta, vara ei. Elisabeta, luminată de Duhul Sfânt a cunoscut dintr'o dată că în ființa ei se află «Maica Domnului ei» și s'a închinat Mariei zicând: «Binecuvântată ești tu între femei și binecuvântat este rodul pântecului tău». Maria a răspuns cu toată smerenia, preamărind pe Dumnezeu pentru harul său cel fără de margini. «Mărește sufletul meu pe Domnul, a răspuns Fecioara Maria, și s'a bucurat sufletul meu de Dumnezeul Mântuitorului meu, căci a căutat la smerenia roabei sale».

Cu adevărat, toată viața Sfintei Fecioare a fost o viață de supunere și ascultare în tot rostul ei de mamă și femeie. Care dintre femei a fost mai cumpătată, mai cuviincioasă, mai blândă și mai îngăduitoare, crezând cu tărie în ocrotirea Celui atotputernic și supunându-se voii providenței?

Ducând o astfel de viață Sf. Fecioara a înțeles adânc și total ceeace uitau cei bogați și puternici și trufași și anume că «mila lui Dumnezeu în neam și în neam este spre cei ce se tem de El. El risipește pe cei mândri în cugetul inimii lor».

«Răstoarnă pe cei puternici de pe tronuri și înalță pe cei smeriți.

«Pe cei flămânzi îi umple de bunătate și scoate afară, deșerți, pe cei bogați». (Lc. 1, 50-53).

Așa a cuvântat, prorocind, Prea Curata Fecioara, ca răspuns la salutul Elisabetei, verei sale. Cuvinte profetice a rostit Sf. Fecioară, care s'au împlinit și se împlinesc mereu după venirea Mântuitorului prin propovăduirea învățaturii sale celei sfinte.

Ceeace nu înțelegeau filosofii și învățătorii lumii vechi a înțeles o fecioară din popor luminată de Duhul lui Dumnezeu. A înțeles Sfânta Fecioară că vechile așezări omenești, alcătuite pe temelii nedrepte, se vor prăbuși din pricina păcatelor celor multe, izvorâte din trufia și lăcomia omenească.

Din nenorocire, în preajma venirii Mântuitorului în lume, înțelepții de atunci nu înțelegeau semnele vremii despre marile prefaceri ce vor urma în societatea omenească. Cuvintele Prea Curatei Fecioare Maria, rostite sub forma unor proorocii, oglindeau niște probleme ale vremii, care trebuiau să fie dezlegate.

Predica Mântuitorului despre legea iubirii, despre chemarea tuturor oamenilor la mântuire, fără deosebire, trebuia să schimbe mentalitatea și conștiința oamenilor că nu poate dura o veșnicie o lume împărțită în robi și stăpâni, o alcătuire omenească întemeiată pe exploatarea omului de către om. Dacă cei puternici vor fi răsturnați și cei bogați vor fi scoși afară deșerti, însemnează că își măriseră avutul pe nedreptate și silnicie. Însemnează, cu alte cuvinte, că lăcomia, trufia, nedreptățile și păcatul peste tot au creat în societatea omenească mari deosebiri, conflicte și lupte între oropsiții vieții și cei care se bucurau de roadele muncii celor exploatați.

A trebuit să vină Mântuitorul, ca prin măreția învățaturii Lui dumnezeiești și a jertfei sale pe cruce, să trezească spiritele, să le îndrumeze pe căile virtuții și să schimbe din temelie sufletul și conștiința oamenilor, să le schimbe pornirile cele rele și să le deștepte din amorțire pe cele bune.

Iată, iubiți credincioși, una din laturile înțelesului sărbătorii de astăzi a Bunevestiri.

Oamenii, neîncetat, trebuie să-și schimbe purtarea lor, să lupte împotriva păcatului, împotriva lăcomiei a trufiei, împotriva poftelor păcătoase, a iubirii de sine, fără măsură. Tcate aceste păcate se răsfrâng asupra vieții omenești, pe care o turbură și umple de suferințe și necazuri. Lupta împotriva păcatului și năzuința spre desăvârșire morală, contribuie la îndepărtarea rezelor din societate. Dacă oamenii nu înțeleg un lucru și nu văd că Dumnezeu nu lasă nepedepsite nedreptățile și păcatele oamenilor, providența schimbă ea singură rânduielile cele nedrepte de conviețuire ale oamenilor. Lucrul acesta lovește în mulți, mai ales în cei puternici și bogați; lovește pe cel «ce-și sporește averea cu ceea ce nu este al lui» (Avac. 2, 4), pe cei «ce strâng în casa lor câștiguri nedrepte și comori de sânicie», pe cel «ce zidește cetatea într-o vărsare de sânge și o întemeiază pe fărădelegi». (Avac. 2, 9, 12).

Aceștia se vaetă și sufăr, dar vina este a lor. Ei sufăr pentru păcatele lor.

În afară de această învățătură, sărbătoarea de astăzi ne mai înfățișează și alta tot atât de folositoare.

Mă întreb: Oare viața pilduitoare a Sf. Fecioare trebuie să rămână numai preamărită? Rostul chipurilor sfinte nu este numai acela de a stârni în noi tresăriri de cuget, ci ele trebuie mai ales să deștepte râvna noastră de a le ajunge și urmă.

Ce sentimente și ce gândiri deșteaptă în noi chipul blând și senin al Maici Domnului cu pruncul Iisus în brațe. Fără îndoială, simțămintele cele mai nobile și gândirile cele mai înalte. Cine, însă, a simțit fiorii de mamă și a trecut prin bucuriile și durerile nașterii, nu se poate mărgini să se minuneze numai în fața vieții celei pline de lumină și de smerenie a Sfinței Fecioare din Nazaret, ci trebuie să urmeze și să trăiască această viață sfântă.

Maica Domnului este pilda cea mai frumoasă și cea mai înaltă pentru femei în rostul ei de mamă. Neasemănat de mare este rostul femeii în chemarea ei de a fi mamă, de a prelungi viața omenească pe pământ! Nașterea de copii și creșterea lor în virtute ridică pe femei la o înaltă demnitate. Prin naștere de prunci și prin buna lor creștere are mijlocul cel firesc de a se mântui pe sine, dar și pe familia sa. Ba chiar popoare întregi se înalță și prosperează prin femeile cele bune, cari își împlinesc chemarea lor de mamă adevărată.

Deaceea și Sfântul Apostol Pavel cinstește atât de mult căsătoria și îndeamnă și pe «văduvele tinere să se mărite și să aibă copii și să fie gospodine la casa lor» (1, Tim. 5, 14).

Sf. Maria a născut și a crescut pe Iisus. Femeile de azi, din țara noastră, care se bucură de toate drepturile cetățenești nu trebuie să uite niciodată cel mai frumos și cel mai demn rol firesc: menirea de a fi mamă. Ele trebuie și pot face din copiii lor oameni buni, oameni de omenie, oameni fericiți.

Iubiți credincioși, aceste sunt învățăturile pe care ni le-a prilejuit sărbătoarea Bunevestiri.

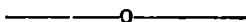
Cuvine-se să medităm adânc asupra lor și să le folosim în viața noastră.

Fiind creștini, necontenit să ne aducem aminte că trupurile noastre sunt locuința Duhului Sfânt (I Cor. VI, 19), pe care l-am primit în baza botzului. Să ne silim și să căutăm a păstra în sufletele noastre acest Duh Sfânt. Să nu-l îndepărtăm prin gânduri și fapte rele, ci să purtăm grijă ca acest Duh să prindă rădăcini tot mai adânci în lăuntrul nostru. Să ne ferim de a călca vreodată voia cea prea sfântă a lui Dumnezeu și să nu lăsăm să intre în sufletele noastre nici măcar vreun gând rău.

Să fim încredințați că dacă nu ne vom lăsa de duhul lui Dumnezeu, care sălășluște în noi, binecuvântarea Domnului va fi pururea cu noi.

Iar tu, Prea Curată și pururea Fecioară Maria, Maica Domnului nostru, milostivește-te spre noi și cu rugăciunile tale fierbinți către Mântuitorul nostru și Domnul Păcii, ajută-ne nouă și mijlocește pentru noi ca pacea lui Dumnezeu să stăpânească în sufletele noastre și între popoarele lumii, acum și pururea și în veșii vecilor. Amin.

Pr. Prof. Vl. Prelipcean

LA DUMINICA FLORIILOR

«Osana, Fiul lui David! Binecuvântat este Cel ce vine întru numele Domnului, Osana întru cel de sus» (Mt. XXI, 9).

Dacă la Nașterea Mântuitorului Iisus Hristos îngerii din ceruri umpluseră văzduhul de cântări armonioase, aducând imne de slavă Aceluia care, Dumnezeu fiind, luase chip de Om și se sălășluise printre oameni, ca să-i învețe «calea, adevărul și viața» și să-i împace pentru totdeauna cu Tatăl cel din Ceruri, acum, — cu prilejul intrării Sale în Ierusalim, în preajma Patimilor Sale celor de bună voie —, cei ce se împărtășiseră din binefacerile învățăturilor și minunilor Lui, L-au întâmpinat întocmai ca pe un împărat. Cerurile L-au știut de Dumnezeu, iar mulțimeile L-au recunoscut de Stăpân al lor.

Numai obijduitorii mulțimilor din acea vreme — ale căror cugete n'au tresărit niciodată la suferința semenului lor, ale căror suflete n'au fost înfiorate nicicând de dragoste față de fratele lor, ale căror inimi n'au cunoscut bucuria faptelor dreptății față de aproapele lor — numai acești veșnici slujitori ai întunericului căutau să-L piardă pe Cel ce Iubire fiind, a venit să propovăduiască iubirea, pe Cel ce Domn au Păcii fiind, a venit să aducă omului pacea cu Dumnezeu, pacea cu sine însuși, pacea cu toți oamenii.

Intreaga propovăduire a Domnului și Mântuitorului nostru Iisus Hristos fusese pusă în slujba izbăvirii omului. Și cuvântul Lui s'a îndreptat mai ales către omul simplu, către omul sărac și lipsit, către omul flămând și bolnav, către omul asuprit și împilat, către omul obijduit și disprețuit. Cine altul mai arătase vreodată până atunci atâta bunătate față de acestia ca El? Cine le mai dovedise vreodată atâta dragoste? Cine se mai aplecase cândva cu atâta compătimire asupra lor? Cine le mai ridi-

case vreodată încrederea în ei înșiși, așa cum le-o ridicase El? Sfânta Evanghelie ne spune că orbilor le dăduse vedere; pe ologi îi vindecase; pe slăbănogi îi întărise; alungase demonii din cei demonizați; hrănise în chip minunat mulțimile în pustie, înviase morții și împărtășise pe păcătoși de sfințenie, deschizându-le zărilor spre fericirea cea pururea stătătoare. Le picurase tuturor în suflete dragoste din dragostea Sa și-i învățase să se iubească între ei ca frații. Coborise în inimile tuturor pacea cea sfântă și-i îndemnase să o reverse de acolo și în raporturile cu semenii lor, spunându-le că numai făcătorii de pace se pot socoti cu adevărat fii ai lui Dumnezeu.

De aceea mulțimile, cu prilejul intrării Sale în Ierusalim îl întâmpină ca pe un împărat. Ele recunoscuseră în El pe «Fiul lui David», adică pe urmașul de drept al celui mai de seamă împărat al lor și-i arătară dorința de a-L avea îndrumător al lor pe căile vieții, cunoscându-i învățătura Sa, ca cea mai înaltă învățătură pe care au auzit-o vreodată, cunoscându-i totodată și dragostea și dăruirea Lui în slujba mulțimii, așa cum nu au mai cunoscut nicicând până la El. Cu un astfel de împărat, mulțimile s'ar fi simțit cu adevărat fericite, căci El cobora împărăția cerurilor pe pământ, împărăția dreptății, împărăția păcii.

Dar pe cât de blând și de plin de dragoste s'a arătat Mântuitorul, față de cei simpli și de cei umili, pe atât de aspru și de necruțător a fost față de clasele de sus ale poporului, față de fariseii și cărturarii vremii, pe care i-a mustrat în cuvinte din cele mai aspre. Ceea ce nimeni, în vremea aceea nu-și îngăduia să facă, adică să dea pe față toate păcatele și nelegiuirile fariseilor și cărturarilor și să-i vădească de mincinoși, lacomi, hrăpăreți, infumurați și răi, a făcut-o Mântuitorul cu un curaj nemai-întâlnit, făcându-se răzbunătorul tuturor nedreptăților, tuturor împilărilor și tuturor asupririlor suferite de mulțimile oprite de aceștia. Mântuitorul i-a mustrat în gura mare, că închid împărăția cerurilor înaintea oamenilor, împărăție în care nici ei nu intră și nici pe cei ce vor să intre nu-i lasă; că înghit casele văduvelor; că zeciuesc mintă și măraru și nesocotesc în schimb cele mai de seamă legi: dreptatea, mila și credința; că înconjoară uscatul și marea ca să-și facă vreun prozelit și când l-au făcut, fac din el un fiu al gheenei, îndoit mai rău decât ei (Matei, XXIII). Nimeni nu le-a spus mai răspicat decât Mântuitorul că sunt fățarnici și orbi, și nimeni nu a avut curajul până la El să-i numească «morminte văruite» și să le spună că după cum acelea sunt curate pe dinafară, iar înăuntru sunt pline de toată necurătenia, tot astfel și ei pe dinafară se arată dreți, iar pe dinăuntru sunt plini de fățarnicie și de nelegiuire.

Așa se explică de ce, în timp ce mulțimile întâmpinau pe Mântuitorul, la intrarea Sa în Ierusalim întocmai ca pe un împărat, unii din farisei,

cunoscând de mai înainte sfânta smerenie a Domnului și oroarea Sa față de laudele din partea oamenilor, s'au apropiat de El și I-au zis: «Invățătorule, ceartă-Ți ucenicii Țăi» (Luca XIX, 40). Dar Mântuitorul lăsă mulțimea să-și sărbătorească în strigăte de bucurie dorința ei arzătoare și răspunse acelor farisei: «Adevăr zic vouă, că de vor tăcea ei, pietrele vor striga» (Luca, XIX, 40).

Cuvintele acestea ale Domnului sunt cuvinte de aspră dojană. Ele vor să amintească fariseilor, că ei cunoșteau destul de bine motivele care îndemnau mulțimile să-L aclame ca pe un împărat; că mulțimile acelea înctoșau după o viață mai bună, după o viață de dreptate, la care nu au putut ajunge tocmai din cauza împilărilor și asupririlor acestora, din lipsa de dragoste, din răutatea și cruzimea fariseilor și cărturarilor cari se găseau în fruntea norodului. Strigătele mulțimilor, cu prilejul intrării Mântuitorului în Ierusalim, erau ecoul dorinței celei mai fierbinți a acestor mulțimi, după o viață de dreptate și de frăție pe care o văzuseră înfiripându-se, luminoasă ca o nădejde, din propovăduirea și din faptele Mântuitorului Iisus Hristos, ca niște zori de viață nouă, menită să pună capăt atotputerniciei stăpânitorilor asupritori ai lor.

Sf. Evanghelist Ioan, istorisindu-ne intrarea Mântuitorului în Ierusalim, și lăsând să se înțeleagă strădaniile fariseilor de a smulge mulțimile din jurul Mântuitorului și neputința lor de a izbuti acest lucru, spune: «Deci au zis fariseii între sine: Vedeti că nimic nu folosiți; iată lumea merge după Dânsul» (Ioan XII, 19). Intr'adevăr, mulțimea mergea după Mântuitorul, pentrucă găsisse în învățătura și în dragostea Lui față de oameni, aceea ce constituia dorința ei cea mai adâncă și cea mai firească: ridicarea demnității omenești pe treapta ei adevărată, prin desființarea barierelor care separau pe oameni și prin introducerea dragostei și a frățietății în raporturile dintre ei. Mulțimea mergea după Mântuitorul, pentrucă El revărsase în sufletele oamenilor pacea lui Dumnezeu și-i învățase să trăiască în pace și în dragoste unii cu alții. Mulțimea mergea după Mântuitorul, pentru căsese în învățătura și în dragostea Lui față de să desăvârșească viața aceasta pământească și să coboare împărăția lui Dumnezeu pe pământ, care este pace și dreptate și adevăr.

Dacă, după slăvita intrare a Mântuitorului în Ierusalim, uneltirile fariseilor și cărturarilor împotriva Domnului se întetesc; dacă ei izbutesc, pr'n viclesug și conrupere de conștiințe, să-L prindă pe Mântuitorul, să-L judece cu nedreaptă judecată, să-L hulească prin gurile blestemate ale gloatei de mercenari plătiți cu banii fărădelegii; dacă acești slujitori ai Sataiei triumfă pentru o clipă, văzându-L pe «Turburătorul» norodului răstignit pe Cruce, scuipat și batjocorit de buzele spurcate ale obijduitorilor, apoi aceasta nu înseamnă nicidecum că răul a triumfat împotriva

binelui și că sămânța binelui a fost nimicită. A fost în planul dumnezeesc ca Mântuitorul Iisus Hristos să sufere Patimile pentru tot neamul omenesc și să moară răstignit pe cruce, pentru ca prin moarte să omoare moartea și să izbăvească neamul omenesc din blestemul cel dintâi. Murind pentru noi pe cruce, El ne-a înviat odată cu El, și ne-a ridicat la ceruri, împacându-ne prin jertfa Sa de pe cruce cu Dumnezeu Tatăl și dându-ne putința de a deveni fii și moștenitori ai lui Dumnezeu.

Dumnezeiasca învățătură a Domnului nostru Iisus Hristos despre iubirea jertfelnică a omului față de om; despre dreptatea care niciodată nu trebuie înfrântă; despre viața neîntinată de noroiul păcatelor și al fărâdelegilor; despre dăruirea însului în folosul comunității; despre trăirea cinstită a fiecăruia din roada muncii proprii; despre viețuirea omului în pace cu Dumnezeu, cu sine însuși, cu aproapele și cu toți oamenii, — această cerească învățătură a constituit, veac după veac, luceafărul de dimineată spre care oamenii credinței au privit cu nădejde, călăuzindu-și pașii spre împlinirile ducătoare către fericirea de acum și către fericirea cea depurată.

Mulțimile de fii ai credinței, cari L-au întâmpinat pe Mântuitorul, la intrarea în Ierusalim, ca pe un Împărat al Păcii, al dragostei, al dreptății și al izbăvirii duhovnicești, îl întâmpină și astăzi, cu același imn de slavă: «Osana, Fiul lui David, binecuvântat este Cel ce vine întru numele Domnului».

Fariseii și cărturarii — obișduitorii de atunci ai norodului — cari L-au scuipat, L-au batjocorit și L-au răstignit pe Domnul Păcii, venit în lume pentru ca «lumea viață să aibă și mai mult să aibă», sunt de mult puși la stâlpul infamiei de conștiința negreșelnică a omenirii însetate de dreptate, de dragoste și de pace. Dumnezeiasca învățătură a Mântuitorului, însă, — păstrată ca un tezaur sacru de Sfânta noastră Biserică Dreptslăvitoare — a rămas, peste veacuri, dreptarul luminos după care își orânduiesc viața toți fiii credinței celei adevărate. Și bucurie mare sălășluiește în inimile dreptcredincioșilor, când văd, azi, că sublimele principii de dreptate, de dragoste și de pace, propovăduite de Hristos, Domnul Păcii, își află dreaptă împlinire la popoarele cari au pornit pe drumul făuririi unei vieți noi, a unei vieți în care dispăre obișduirea omului de către semenul său, dispăre nedreptatea socială, dispăre ura omului față de om. Omul este ridicat la adevărata lui demnitate, el devenind, pentru constructorii vieții celei noi, cel mai prețios bun al lumii, pentru fericirea căruia se îndreaptă toate strădaniile, toată truda osârdnică, toată munca biruitoare.

Mântuitorul nostru Iisus Hristos, cuprins de mânie sacră, a alungat cu biciul din templu pe negustorii cari profanau lăcașul Domnului cu afa-

cerile lor necurate. Din templul social al vremii noastre sunt alungați de mânia poporului toți aceia care vor să trăiască în tihnă din profanarea celui mai sfânt bun al omului: munca și truda lui de fiecare zi.

Căci și astăzi mai sunt încă mulți dintre aceia care înghit casele văduvelor și orfanilor, cari sug vлага oamenilor muncitori, cari tratează pe semenii lor întocmai ca pe niște vite de jug, cari distrug vieți și bunuri omenesti, folosindu-se de mijlocul cel mai neomenesc, care este războiul și cari pentru nesățioasele lor poftă de înavuțire, nu țin seamă de nimic și vor să dea foc din nou întregului pământ.

Mântuitorul a venit în lume tocmai pentru ca asemenea nelegiuiri să nu se mai petreacă. El a iubit și a prețuit pe om, oricât de sărac și de neputincios a fost. El a propovăduit dragostea de oameni, fără deosebire de neam sau de rasă. El a adus și a lăsat lumii pacea Lui, pentru ca lumea să trăiască în pace. Mărturisind credința noastră în Domnul Păcii, avem datoria să ne străduim ca pacea, dragostea și dreptatea să devină viața noastră și viața lumii întregi. Și oricât de îmbietoare ar fi ademenirile care ne cheamă să părăsim calea Domnului, care este calea păcii, pentru ca să trecem în solda fariseilor și cărturarilor veacului nostru, să nu o facem, căci astfel vor fi siliți să zică și ei ca fariseii și cărturarii de odinioară: «Vedeți că nimic nu folosiți; iată lumea merge după Dânsul». Să mergem așadar numai după Domnul Păcii, căruia se cuvine slavă, cinste și închinăciune, împreună cu Tatăl și cu Duhul Sfânt, acum și pururea și în vecii vecilor. Amin.

Pr. Grigore Burlușanu

A DOUA ZI DE SF. PAȘTE

Suntem copleșiți de bucuria învierii Domnului. Biserica, împreună cu toți credincioșii cântăm mărețul imn de biruință: «Hristos a înviat din morți, cu moartea pre moarte călcând, și celor din mormânturi, viață dăruindu-le». Firea toată participă la această bucurie a noastră, îmbrăcându-se în haină de sărbătoare. Mântuitorul Hristos înviat din morți este garanția biruinții binelui asupra răului, este garanția biruinței vieții asupra morții, este garanția credinței noastre, căci după cum spune marele Apostol al neamurilor, Pavel: «Dacă Hristos nu a înviat zadarnică este propovăduirea noastră și credința voastră zadarnică este» (I Corint. XV, 14).

Propovăduirea noastră despre învierea Domnului și Mântuitorului nostru Iisus Hristos, nu este însă zadarnică; nu poate fi zadarnică, după cum nici credința voastră în Invierea Lui nu poate să fie zadarnică. Pro-

povăduirea noastră este urmarea propovăduirii tuturor slujitorilor sfinți ai Bisericii creștine, este urmarea propovăduirii miilor și zecilor de mii de mucenici, mărturisitori și sfinți, cunoscuți și necunoscuți, este urmarea propovăduirii Sfinților Apostoli, cari au cunoscut pe Domnul mai înainte de răstignire, cari L-au văzut după Înviere și cari, cei dintâi, s'au făcut vestitorii Învierii Lui din morți. Iar credința voastră este credința sfântă, cu care s'au încălzit, cu care s'au mângâiat și în care au adormit moșii și strămoșii noștri, pentru ca la capătul acestei vieți să-și găsească odihna lângă Domnul și Mântuitorul lor. Cel înviat din morți și înălțat întru slavă la ceruri.

Cea dintâi care se învrednicise să vadă pe Domnul înviat din morți fusese Maria Magdalena, din care Mântuitorul scosese șapte demoni și pe care o ridicase din starea de păcat la starea de sfințenie. Se mai arătașe Domnul, apoi și celorlalte femei care veniseră la mormânt împreună cu Maria Magdalena, aducând miresme cu care să ungă trupul Domnului, pe Care ele îl socoteau mort pentru totdeauna. Domnul le întâmpinase cu cuvintele: «Bucurați-vă» și le trimisese să spună Ucenicilor Săi că a înviat din morți, și să se ducă cu toți în Galileea, unde aveau să-L vadă pe Domnul. În Galileea, așa dar, unde se arătașe Domnul Ucenicilor Săi, atunci când îi chemase la propovăduire, tot acolo avea să li se arate și după Înviere.

Credincioase poruncii Stăpânului lor, Sfintele Mironosițe au alergat într'un suflet să vestească Sf. Apostoli Învierea Domnului, dar, zice Sf. Evanghelie: «Spusele lor părură, însă, Ucenicilor ca un basm și nu le dădură nicio crezare» (Luca XXIV, 11).

Cum să poată crede Ucenicii Domnului un lucru atât de nemai auzit? Este drept că ei fuseseră de față la nenumăratele minuni pe care le făcuse Invățătorul lor, în timpul activității Lui printre oameni; văzuseră vindecările de tot felul, pe care numai cu cuvântul le săvârșise; alungările de demoni, potolirea stihțiilor firii, hrănirea minunată a mulțimilor și învierile din morți, care culminaseră în învierea lui Lazăr celui mort de patru zile, dar de aici și până la învierea Stăpânului lor din morți, după ce-L văzuseră batjocorit, hulit, chinuit și răstignit pe cruce; după ce se încredințaseră că totul se sfârșise cu moartea Lui și după ce-L coboriseră de pe cruce și-L așezaseră în mormântul de piatră din grădina lui Iosif din Arimateia, era prea mult, căci nimeni nu înviase vreodată singur din mormânt. Ucenicii Domnului au fost cei dintâi cari s'au îndoit de învierea Domnului, dar tot ei au fost și cei dintâi propovăduitori plini de entuziasm ai Învierii Lui.

Copleșiți de povara împrejurărilor dureroase, care avuseseră loc în săptămâna din urmă, Ucenicii Domnului se temeau chiar să mai iasă din

casă. Tot ceace văzuseră ei înfiripându-se, tot binele pe care îl doriseră ei — pentru ei și pentru semenii lor —, toate nădejtile pe care și le pususeră ei într'o lume mai dreaptă, în care ura și răutatea omenească să fie înlocuite cu dragostea frățească și în care deosebirile dintre oameni să fie șterse pentru totdeauna, cedau acum temerii ca nu cumva și ei să împărtășească soarta Invățătorului lor, răstignit pe cruce de puternicii zilei, de asupritorii gloatelor și de dușmanii vieții celei noi, propovăduite oamenilor de blândul lor Invățător. Răul se părea că a biruit din nou binele, iar de aici un simțământ de desnădejde și de frică se cuibărise adânc în sufletele foștilor pescari de pe lacul Ghenezaretului, ridicăți de Mântuitorul Iisus Hristos la rangul de pescari ai oamenilor pentru o nouă viață.

Dar, pe când ei se găseau încuiați într'o casă «de frica iudeilor», și-și depănau nedumerirea cu privire la învierea Domnului, — care între timp se mai arătase și celor doi ucenici Luca și Cleopa pe calea către Emaus și însuși lui Petru —, Mântuitorul a venit, a luat loc în mijlocul lor și le-a zis: «Pace vouă!». Și, pentru că ei rămăseseră încremeniți și înfricoșați și li se părea că văd un duh, Domnul le-a grăit: «Pentru ce sunteți turburați și pentru ce aceste gânduri se ridică în inima voastră? Vedeți mâinile și picioarele Mele că Eu însmui sunt». Iar ca Ucenicii să se încredințeze și mai bine că venirea Domnului în mijlocul lor nu este o simplă vedenie, le-a cerut de mâncare și a mâncat înaintea tuturor.

Cuvintele «Pace vouă», cu care Mântuitorul a întâmpinat pe Sf. Apostoli, după învierea Sa, sunt cuvinte de adâncă întremare sufletească. Ele vor să spună: nu mai fiți îngrijorați și abătuți! Fiți tari în credință că spusele Mele au fost graiuri sfinte, că faptele Mele au fost fapte dumnezești, că învățătura Mea va cuprinde marginile pământului, că răutatea omenească este sortită pieirii, că adevărul binele și dreptatea vor triumfa în lume, că împărăția cerurilor, care este împărăția dreptății și a păcii va coborî pe pământ și că fiecare om va putea să se bucure de binefacerile ei. Numai, sus inimile! Prindeți curaj în inimile voastre și faceți-vă propovăduitori ai împărăției cerurilor pe pământ! Sau, cum i-a grăit și Sf. Apostol Pavel, într'o împrejurare grea, pe când se afla la Corint: «Nu te teme, ci vorbește și nu tăcea. Eu sunt cu tine și nimeni nu va cădea asupra ta, ca să te vatăme» (Fapte XVIII, 9). Era îndemnul pe care mai târziu însuși Sf. Apostol Pavel îl dădea credincioșilor dela Roma: «Nu vă lăsați biruiți de rău, ci biruiți răul cu binele!». (Rom. XII, 21).

Cuvintele «Pace vouă» rostite de Mântuitorul Iisus Hristos Sfinților Săi Apostoli, după Inviere trebuie să deștepte și astăzi, cu aceeași putere sufletele noastre la o viață de credință și la luptă plină de curaj, cu cuvântul și cu fapta, pentru întronarea în lume a dumnezeștii Sale învă-

țături, care se rezumă, după cum El însuși a spus-o, la porunca dragostei față de Dumnezeu și de aproapele nostru. Numai dragostea plină de jertfelnicie față de aproapele nostru și mai ales față de cel care este în suferință, poate crea bunele raporturi între oameni, poate să alunge din mijlocul societății omenești sărăcia, mizeria, lipsa și ignoranța. Și această dragoste trebuie să o arătăm deopotrivă față de fiecare poartă în sine «chipul lui Dumnezeu», căci precum Dumnezeu nu caută la fața cuiva, ci-și revărsă binecuvântările Sale asupra tuturor oamenilor fără deosebire, tot astfel suntem datori să facem și noi, dacă vrem să ne arătăm vrednici de numele de fii ai lui Dumnezeu, vrednici de bunătatea lui Dumnezeu față de noi, vrednici de mântuirea noastră, care ni s'a făcut prin Jertfa de pe cruce a Domnului și Mântuitorului nostru și a cărei garanție o pecetluiește Invierea Lui din morți.

Unul dintre marile păcate despre care vorbește Sf. Scriptură este nedreptățirea aproapelui nostru, căci aceasta are la bază întotdeauna lăcomia și egoismul. Și când ne gândim la stările de nedreptate socială, vedem că ele nu sunt decât o urmare a lăcomiei după înavuțire și a patimei de dominațiune a câtorva hrăpăreți, care, pentru satisfacerea acestei porniri pătimase a lor nu vor să țină seama de nimic și sunt gata să înnece omenirea în noi valuri de sânge. «Marea — spune Sf. Vasile cel Mare — își cunoaște limitele sale; noaptea nu depășește termenii care îi sunt fixați. Dar lacomul nu respectă nici timpul și nu cunoaște nici margini...: ca un incendiu puternic el cuprinde și mistue toate lucrurile».

Este destul să ne gândim la starea în care se găsește astăzi omenirea de pretutindeni. După măcelul sângeros din care a ieșit abia de câțiva ani, în timp ce unele popoare s'au așezat cu nădejde să vindece ranele războiului, care se mai pot vindeca, — deoarece milioanele de vieți omenești care s'au pierdut nu se mai pot dobândi —, și în timp ce caută să creeze oamenilor condițiuni pentru o viață mai bună și mai fericită, alte popoare, pradă a poftei de înavuțire și de dominație a conducătorilor lor, continuă să ducă viață de mizerie, pentru că cei ce le conduc, în loc să se îngrijească de crearea condițiilor unei vieți mai bune și mai omenești pentru popoare, fabrică armament, și pregătesc un nou măcel și mai monstruos. Sângele continuă să ude pământul, într'un capăt îndepărtat al lumii, iar nebunia omenească a recurs la arme dintre cele mai periculoase, care atacă populația civilă, pe femei, bătrâni și copii, cu scopul de a distruge totul, pentru ca apoi să poată stăpâni mai ușor.

Ce vor fi gândind astăzi, acești doritori de războaie, care pe deasupra se mai numesc și creștini, când Mântuitorul, după învierea Sa din morți împărtășește Ucenicilor Săi, și prin ei la toată omenirea, pacea Sa? Să primești dela Acela pe care-L recunoști de Domn și Stăpân al cerului și

al pământului porunca păcii și tu să împrăștii moartea în lume, prin războaie necruțătoare; să primești dela Dumnezeu porunca de a nu face nedreptate nimănui și să împiezi și să asuprești pe cei mai slabi și mai neputincioși decât tine; să primești dela Creatorul tău porunca iubirii semenului tău și tu să-l urăști întrucât nu este de aceeași rasă, de aceeași culoare, din același neam, sau din aceeaș treaptă cu tine, înseamnă, cu adevărat, culmea nebuniei la care poate ajunge cineva. Și omenirea de astăzi ne arată această nebunie la lucru.

Pentru noi, care ne-am desfătat sufletele de Sfânta Inviere a Domnului cu cântarea de biruință «Hristos a înviat» și cari am primit în sufletele noastre credincioase, întocmai ca pe un mir de mare preț, cuvintele rostite de Domnul «Pace vouă!», către Sf. Apostoli după Inviere, este una dintre cele mai de seamă datorii ca Pacea lui Hristos, pe care o simțim caldă și clocotitoare în inimile noastre, să o revărsăm și în afară și să nu obosim să o înfăptuim în familiile noastre, în societatea noastră și în lumea întregă. Numai așa ne vom arăta vrednici următori ai Mântuitorului Iisus Hristos, Care, venind în lume a adus pacea, Care după învierea Sa din morți a reînnoit porunca păcii și care a lăsat îndatorirea de a ne strădui pentru pace și de a iubi pe toți oamenii ca pe două dintre cele mai de seamă mărturii ale vieții noastre creștinești.

Sfinții Apostoli care mai înainte de a se încredința de învierea Domnului stăteau descurajați și triști, plini de griji și cu teama în suflete, după arătarea Domnului și după ce au primit îndemnul încurajator «Pace vouă!» au început să renască la o viață nouă, iar după pogorîrea Sf. Duh, în ziua Cincizecimii, asupra lor, au devenit cei mai vajnici propovăduitori ai învățaturii Domnului, soli ai împărăției cerurilor pe pământ și crainici ai păcii și ai împăcării dintre oameni. Ei au arătat lumii că învățătura Mântuitorului duce la iubirea dintre oameni și că iubirea este condițiunea bunelor raporturi dintre oameni, a împăcării și a păcii dintre ei.

Noi contribuim la înfăptuirea bunelor raporturi dintre oameni, la înmulțirea iubirii și la înscăunarea păcii în lume, adică la coborîrea împărăției cerurilor pe pământ, prin rugăciunile noastre, ca și prin faptele noastre. Nu este de ajuns numai să ne rugăm, după cum nu este de ajuns nici numai să lucrăm: viața adevăratului creștin constă din rugăciune și din faptă. S'ar părea că sunt lucruri și acțiuni care nu depind câtuși de puțin de noi: stări de dreptate socială, la care noi nu putem contribui; stări de lucruri pe care le dorim cu toată fierbințeala sufletelor noastre, cum este bună oară îndepărtarea nenorocirilor războiului, dar pentru înfăptuirea cărora nu avem altă putere decât de a ne ruga Bunului Dumnezeu. Și totuși, adevărul nu este acesta.

Ne rugăm Bunului Dumnezeu pentru sănătate, dar dacă în același timp nu ne-o îngrijim și cu fapta, este greu să ne-o putem păstra. Ne rugăm pentru pâinea cea de toate zilele, dar, dacă în același timp nu munțim pentru ea, nu o vom avea. Dumnezeu ne dă ajutorul Său, dar prin faptele noastre trebuie să ne arătăm vrednici de El. Tot așa și în ceea ce privește pacea și bunele raporturi dintre oameni și popoare.

O luptătoare activă pentru pace, întâlnindu-se odată cu o femeie delatără și voind să vadă ce crede aceasta despre pace, a intrat în vorbă cu ea și a întrebat-o:

-- Ce crezi dumneata despre pace?

-- 'Apoi, de, știi și eu? Pacea nu ne-o poate da decât Dumnezeu. Deaceia și eu mă rog Bunului Dumnezeu, neîncetat, pentru pace.

— Bine faci că te rogi pentru pace! Dar, ia spune-mi, pentru pâinea cea de toate zilele, oare nu te rogi?

-- Desigur că mă rog, a răspuns țărancă.

— Dar nu cumva și muncești pentru ca să o dobândești?

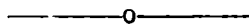
-- Apoi, dacă n'am ara și n'am semăna, dacă n'am secera și n'am treera de unde am avea-o?

— Ei, vezi, tot așa se întâmplă și cu pacea. Dacă vrem să o avem trebuie să lucrăm pentru ea, — a încheiat luptătoarea pentru pace.

Țărancă a rămas câțva timp tăcută și apoi a înțeles că așa este. Până atunci, însă, nu o mai lămurise nimeni că pentru pace trebuie să ne străduim — dacă vrem să o avem -- așa cum ne străduim și pentru celelalte bunuri, pe care Dumnezeu, în bunătatea Lui, ni le ține la îndemână.

Pacea pe care Mântuitorul Hristos a adus-o în lume este în sarcina și în puterea noastră să o înfăptuim. Și acest lucru nu trebuie să-l uite nimeni. Numai străduindu-ne pentru pace putem să ne rugăm cu toată căldura: «Cela ce răstignire ai răbdat și moarte ai stricat și ai înviat din morți, împacă viața noastră, Doamne, ca un atotputernic». Amin.

Pr. Dr. Orest Buzolanu

LA IZVORUL TĂMĂDUIRII

I. Creștineasca sărbătoare de azi, poartă un nume merit să mângâie, să încurajeze și să învioreze prin adieri de speranță, inima omenească.

Ea se numește «Izvorul Tămăduirii», ceea ce însemnează izvor de alinare și de vindecare a suferințelor.

Deci, precum izvorul de apă limpede și răcoritoare, este drag tuturor, prin pitoreasca lui înfățișare de unde străvezii cari svâcnesc în viaie

murmurări, dar mai ales prin însușirea lui de a satisface pe cei însetați; tot așa «Izvorul tămăduirii» inspiră o prețuire generală, fiindcă orice credincios, fie bătrân sau tânăr, robust sau debil, dorește să fie izbăvit de orice suferință trupească și sufletească.

Dorința sau însetarea aceasta este exprimată prin acea permanentă urare de «sănătate și voie bună», pe care oamenii și-o adresează unii altora și care este cu atât mai justificată, cu cât, în viața omenirii apar atâtea cazuri de suferință trupească și sufletească. Atâtea feluri de boale și de infirmități și atâtea neazuri și sbuciumări sufletești pândesc pe om, încât adeseori se întâmplă ca el să cadă victimă acestor vrăjmași ascunși, mai ales când el nu este destul de prudent și destul de vigilent, spre a-și ocroti sănătatea și viața, prin respectarea normelor și condițiilor de igienă fizică și morală; precum și prin munca dătătoare de putere și voc bună.

Dar iată că auzim de un «Isvor al tămăduirii», fapt merit să bucure pe toți credincioșii, adică pe deoparte pe cei suferinzi, cari dorind însănătoșirea, află că ea este posibilă datorită «Isvorului Tămăduirii»; iar pe de altă parte, pe cei sănătoși, al căror optimism și încredere în viață, sporesc în fața faptului că există mijloace prin cari ea poate fi salvată, atunci când vrăjmașii ei încearcă s'o doboare.

În adevăr, există un «Isvor al tămăduirii», ale cărui unde terapeutice, nu numai că nu vor seca vreodată, dar vor deveni, cu vremea, din ce în ce mai abundente și din ce în ce mai eficace în tămăduirea feluritelor boale.

Isvorul acesta binefăcător, este știința și practica medicală, cu toate descoperirile și mijloacele create de ea, pentru restabilirea sănătății și salvarea vieții, din ghiarele acelor ascunși agenți ai morții, cari se numesc microbi sau bacterii și cari sunt pe rând descoperiți și dezarmați, prin produse farmaceutice proprii: în timp ce chirurgia și medicina profilactică, împreună cu igiena, contribuie, prin mijloacele lor, din ce în ce mai perfecționate, să asigure, tot mai mult, eficacitatea acestui «Isvor tămăduitor».

Undele acestui isvor apar ramificate, captate și utilizate, în mod sistematic, în acele așezăminte speciale, numite spitale, clinice, sanatorii, dispensare și instalații balneare, unde bolnavii sunt rânduiți pe categorii după natura boalei și de unde ei, în afară de unele fatale excepții, se întorc tămăduiți și salvați.

Iată deci cum medicina, cu toate ramurile și aplicațiile ei, a dat ființă acelu «isvor de tămăduire», de care au nevoie bolnavii, căci, precum zice Mântuitorul, «cei bolnavi au nevoie de doctor» (Mt. IX, 12).

Dar la sărbătoarea bisericească de azi, este vorba de un alt «Isvor de tămăduire», asupra căruia urmează să căutăm, cu acest prilej, lămuririle necesare credinței și vieții noastre creștinești.

II. «Isvorul tămăduirii», care formează denumirea și preocuparea specială a sărbătorii de azi, își are și el realitatea și rostul lui, în viața creștină.

Că realitate istorică, înregistrată și păstrată în tradiția Bisericii creștine ortodoxe, «Isvorul» acesta își face apariția sa completă în veacul al cincilea.

Inițial și concret, el apare ca un isvor de apă cu putere tămăduitoare, asemănătoare întrucâtva apei dela Betesda (In. V, 1-4), fiind descoperit prin mijlocirea Maicii Domnului, de către un pios creștin numit Leon, care a ajuns după aceea conducător al imperiului roman de răsărit și a înălțat, la acel isvor, o biserică închinată Maicii Domnului și denumită «Isvorul tămăduirii».

Descoperirea acestui «Isvor» a avut loc în următoarele împrejurări:

Bunul și credinciosul Leon a întâlnit într'o zi, la marginea unei păduri pe un biet orb care, fiind chinuit de sete, a cerut să i se dea puțină apă. Leon, dorind din toată inima să aline setea acestui nenorocit om și neavând la îndemână, nicio picătură de apă, a pornit cu el de mână în căutarea vreunei urme de apă. Pe cât de arzătoare era setea bietului orb, pe atât de aprinsă era dorința lui Leon de a-i alina suferința. În starea lui sufletească, inflăcărată de zelul de a potoli setea orbului, scăpându-l de suferință, Leon, deși pe unde trecea nu zărea nicio urmă de apă, totuși nu s'a descurajat și n'a slăbit în dorința și hotărârea sa de a face bine unui om suferind și nenorocit.

În sufletul său de credincios convins, s'a deșteptat atunci gândul acela, care se ivește totdeauna la credincioșii adevărați, în momentele când puterile lor proprii ating limita și când au nevoie de un ajutor venit de sus, dela suprema putere dumnezească.

Astfel el a invocat atunci ajutorul acestei puteri, care ajută totdeauna acțiunile cinstite și drepte, închinare binelui altruist.

El care, în căutarea unei licăriri de apă, purta de mână pe acel orb, așa precum o mamă poartă pe copilul ei spre a-i da cele trebuitoare, a invocat ajutorul celei mai sfinte și celei mai duiosase dintre mame, a invocat ajutorul Maicii Domnului, ajutătoarea tuturor celor din nevoi și suferințe.

Se înțelege că invocarea aceasta a fost făcută în acea formă scurtă, folosită în mod obișnuit de către creștini și exprimată prin cuvintele: «Ajută Maică a Domnului». Dar apelul acesta scurt, care izbucnea din adâncul sufletului său, era încărcat de atâta viguroasă credință încât n'a rămas fără rezultat.

Înaltele tensiuni de credință, unite cu stăruința în lucru și rugăciune, nu rămân niciodată fără rezultat. În acest fapt sălășluiește adâncul tâlc

al cuvintelor Mântuitorului, pe care neincetat le repetă zicând: «Cereți și se va da vouă. Căutați și veți afla. Bateți și vi se va deschide». (Mt. VII, 7-8). Și «orice veți cere, să credeți că veți primi și se va da vouă» (Mc. XI, 24).

Bunul Leon, cu o astfel de credință și cu o astfel de căutare stăruitoare, a implorat ajutorul Maicii Domnului, în acțiunea lui de binefacere. Deaceea apelul lui către Maica Domnului, în truda lui de binefacere, încadrată în asemenea condițiuni, nu numai că n'a rămas zadarnică, dar a obținut un rezultat neobișnuit de satisfăcător, un rezultat uimitor, minunat.

În eminența lui stare sufletească, animată de dorința de a face bine și sprijinită puternic de stăruința lui dâră și de credința lui nesdruncinată, el a atins acel pisc înalt, pe care omul intră în contact direct cu regiunile superioare ale existenței, unde sălășluiește bunătatea, dreptatea și puterea supremă. Anume, el a auzit glasul Maicii Domnului, care l-a chemat pe numele lui adevărat îmbinat în același timp cu titlul de «împărat», indicându-i locul unde va găsi apa dorită și căutată de el cu atâta trudă și stăruință.

Neapărat, la stări sufletești înalte și la acțiuni nobile superioare, corespund fenomene extraordinare și rezultate excepționale. Și pentru a nu părea că aci ar fi fost la mijloc doar o simplă coincidență întâmplătoare, care a corespuns întru totul gândului și dorinței lui Leon, glasul Maicii Domnului i-a recomandat ca, după ce el va potoli setea orbului, cu apă din izvorul aflat, să-i ude și ochii cu apă de aci; iar rezultatul a fost că orbul nu numai că și-a potolit setea, dar și-a căpătat și vederea.

Puterea de sus, revărsată prin ajutorul și mijlocirea Maicii Domnului, apărea astfel, ca realitate incontestabilă, vie, concretă. Iar ca o confirmare în plus, a acestui fapt, credinciosul Leon a și ajuns în curând, împărat, adevărind astfel profetica titulatură, ce i se atribuisese anterior prin glasul Maicii Domnului.

Toate aceste extraordinare fapte au determinat pe acest pios împărat Leon, să înalțe, în anul 454, la Izvorul tămăduitor, Biserica închinată Maicii Domnului sub numele Izvorul tămăduirii».

În chipul acesta, realitatea înaltei puteri tămăduitoare, ieșită la iveală, prin credința unui suflet animat de dorința de binefacere și cu ajutorul și mijlocirea Maicii Domnului, a primit pecetea istoriei. Biserica «Izvorul tămăduirii», ridicată de împăratul Leon, a devenit o mărturie publică în privința aceasta, un document al veacurilor.

Iar credincioșii succesori ai lui Leon, la conducerea imperiului roman de răsărit, între cari, istoria bisericească menționează pe marele Justi-

man, pe Vasile Macedon și pe Leon Înțeleptul, au restaurat, reparat și îngrijit neîncetat această Biserică a «Isvorului tămăduirii».

La rândul său, această biserică, acest «Isvor al tămăduirii, n'a încetat a fi el însuși o realitate în sine, căci a continuat să tămăduiască mereu pe suferinzii de diferite boale, suferinzi între cari figurează și numiții înăpărați, fapt care le-a inspirat o deosebită atențiune și pietate față de această Biserică a Maicii Domnului.

De bună seamă că vindecarea o dobândeau, în primul rând adevărații credincioși, potrivit acelei permanente ordine firească și logică, pe care Mântuitorul a evidențiat-o, în mod clar, în atâtea împrejurări, zicând: «Fie ție după credința ta!» (Mt. VIII, 13). «Mare este credința ta, fie ție precum voești!» (Mt. XV, 28). «Credința ta te-a tămăduit» (Mc. V, 34).

Iar una dintre strălucitele documentări, date de El, în privința aceasta, este aceea prin care vizează tămăduirea obținută, dela profetul Elisei, de un lepros tare credincios și despre care zice: «Mulți leproși erau în Israel, în vremea lui Elisei, dar niciunul nu s'a tămăduit afară de Neeman Sirianul» (Lc. IV, 27).

Dar esențialul fapt ce trebuie reținut cu acest prilej, este constatarea că acesta este, potrivit tradiției creștine, chipul în care a luat ființă și a devenit o realitate istorică, biserica închinată Maicii Domnului, sub denumirea de «Isvorul tămăduirii».

III. Sobornicitatea creștină a apreciat că, între minunile produse prin mijlocirea Maicii Domnului, un loc de frunte îl ocupă aceea, care formează aureola strălucitoare din jurul bisericii închinată ei, sub denumirea de «Isvorul tămăduirii», fiindcă, de fapt, aci nu e vorba de o singură minune, ci de mulțime de minuni, de un isvor de minuni, cu alte cuvinte e vorba de un centru de manifestare a puterii și a milostivirii Maicii Domnului față de toți suferinzii și îndurerății cari au nevoie de sprijinul și ajutorul său.

De aceea, sobornicitatea creștină a rânduit ca, prăznuirea acestui luminos centru de manifestare a duiioasei milostiviri și a puterii ocrotitoare, acordată de Maica Domnului, să aibă loc în săptămâna luminată. Iar ziua aleasă, în acest scop, a fost ziua de Vineri, ziua în care Maica Domnului a plâns, cu amară durere, chinurile și moartea, prin răstignire, a Dumnezeușului său Fiu.

Prin această rânduială, din zi de comemorare a doliului Maicii Domnului și de austeră reculegere pentru pietatea creștină, Vinerea din «săptămâna luminată», se transformă în zi de strălucită sobornitate.

Astfel, după ce în primele zile ale acestei săptămâni, Mântuitorul apare, în strălucirea învierii sale, ca deținător al puterii dumnezeiești, ca triumfător asupra morții și ca «isvorul vieții și învierii noastre», Vineri apare Maica Domnului, ca ocrotitoare a vieții noastre, ca «Isvor al tămăduirilor».

Deaceia, în această zi, ca în orice biserică, vin creștinii și în străvechii biserică a «Isvorului tămăduirii», spre a se împărtăși din darurile tămăduitoare ale Maicii Domnului, prin apa ce se sfințește acum aci, sub invocarea harului Sfântului Duh și a ajutorului Maicii Domnului.

În atmosfera luminoasă a acestei pioase sărbătoriri, răsună imnele consacrate cinstitii Maicii Domnului și împletite din cuvinte ca acestea: «Luați bolnavilor vindecări, căci Prea Curata Maică ne varsă din isvorul dumnezeesc, dulceața cea adevărată, părau al desfătării sfinte isvorând. Pentru aceea, să ne adăpăm cu credință din aceste îndestulate curgeri».

IV. Precum, în afară de slăvita zi a Paștilor, prăznuirea învierii Mântuitorului, adică prăznuirea «isvorului vieții și învierii noastre», se repetă, într-o formă mai simplă în fiecare Duminică din săptămână, tot așa, în afară de «Vinerea luminată», «Isvorul tămăduirii» este invocat și la slujba «sfeștaniei» sau «agh'asmei mici» și care se repetă oridecâteori e nevoie și mai ales la zi întâi a lunii, la începutul săptămânii, Miercurea și Vinerea, precum și în cazuri speciale, când este nevoie de sfințirea caselor și obținerea ajutorului Maicii Domnului la izbăvirea de felurite nevoi, necazuri și suferințe trupești și sufletești.

În cadrul acestei slujbe, apelul pentru ajutor, este adresat în mod special și repetat stăruitor, către Maica Domnului, prin stihuri și imne redactate în chipul următor: «Biserica ta, Născătoare de Dumnezeu, s'a arătat tămăduitoare fără plată și mângâiere sufletelor întristate». «Liberează-ne de boale și de toate durerile și de primejdii, pe noi cari scăpăm la acoperământul tău, Prea Curată». «Darurilor tale fă-ne pe noi vrednici Născătoare de Dumnezeu, trecând păcatele noastre și dând tămăduire celor ce cu credință primesc binecuvântarea ta, Prea Curată!».

Apoi, drept mulțumire Mântuitorului, care împărtășește harul dumnezeesc, prin Maica Domnului, se zice: «Din belșug ai revărsat Hristoase, astăzi, isvor de tămăduiri, în biserica cea întru tot cinstită a Fecioarei și prin stropirea binecuvântării Tale, gonești boalele neputincioșilor, Doctore al sufletelor și al trupurilor noastre».

V. Sărbătoarea de azi ne-a oferit prilejul să aflăm, să înțelegem și să simțim, într-o mai largă măsură decât de obicei, marele efort comun pentru înlăturarea suferințelor și pentru protejarea și salvarea vieții.

Anume, am putut vedea că la eforturile omenești pentru descoperirea și utilizarea multiplilor și variatelor mijloace sau «isvoare de tămăduire», se asociază însuși Cerul, adăugând la mijloacele omenești naturale mijloacele dumnezeiești supranaturale și stabilind astfel o impresionantă colaborare, care are drept scop ocrotirea și înălțarea vieții, la un nivel superior de siguranță și înflorire și care ne umple sufletul de o adâncă și firească emoție.

La omenescul «Isvor de tămăduire», pe care pământul cu elementele sale materiale, îl oferă oamenilor, prin știință și tehnica medicală, se adaugă dumnezeescul «Isvor de tămăduire», pe care Cerul, cu mijloacele spirituale supranaturale, îl oferă prin Maica Domnului.

Trebuie să remarcăm însă că, printr'un efect de contrast, prilejul acesta ne mai amintește și de un alt fapt, care ne uimește prin absurditatea lui și ne înfioară prin cruzimea lui.

Anume, prilejul de față evocă și acea acțiune contrară, cu caracter criminal și ostil vieții, adică nefasta acțiune a unor oameni pe cari egoismul lor pătimăș i-a pervertit în așa grad și duhul cel rău i-a orbit în așa măsură, încât în loc să colaboreze la micșorarea și înlăturarea suferințelor omenești, ei se străduiesc să le înmulțească și să le agraveze. În loc să se străduiască a participa la eforturile comune pentru combaterea și stărpirea boalelor, ei se silesc să le înmulțească și să le extindă, prin semănarea de microbi patogeni, cu ajutorul așa ziselor «bombe bacteriologice».

În loc să dea concursul lor pentru adâncirea și lărgirea «Isvorului tămăduirilor», ei caută să-l astupe și să-l zădărnicească.

Acțiunea lor este ostilă și oamenilor și lui Dumnezeu, Isvorul vieții și Ocrotitorul ei suprem.

Mânați de patima lor egoistă și urmărind numai câștiguri personale, ei tind să îmbrâncească toată omenirea în prăpastia unui război nimicitor.

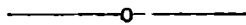
În adevăr, groaznică și tristă, afară din cale, este starea de degradare a acestor ființe omenești pervertite. Ei apar ca robi ai duhului celui rău care, precum spune Mântuitorul, «dintru început s'a arătat ucigaș de oameni» (In. VIII, 44).

Preamărind deci, noi azi, pe Hristos «Isvorul vieții și învierii noastre», să aducem prinosul nostru de caldă venerație Maicii Domnului, «Isvorul tămăduirii» noastre și s'o implorăm să continue a ne ocroti, cu mila și cu bunătatea sa de Maică Prea Sfântă, în care scop să-i adresăm căldurosul nostru apel, grăind: «Născătoare de Dumnezeu, ajutătoarea creștinilor! Robii tăi agonisind mijlocirea ta, cu mulțumire strigăm către tine: Bucură-te Prea Curată de Dumnezeu Născătoare Fecioară și ne rugăm, totdeauna să ne izbăvești de toate nevoile, cu rugăciunile tale, una grabnică

folositoare: «Roagă-te pentru pacea lumii! Impacă pe cei aflați în războaie!».

«Privirea-ți milostivă, asupra-ne coboară, Măca Prea Curată și pururea Fecioară Maria!». Amin.

Pr. C. Moise
Biserica Sf. Vineri Nouă

LA DUMINICA MIRONOSIȚELOR

Sf. Evanghelist Marcu ne pomenește astăzi numele câtorva dintre sfintele femei mironosițe: Maria Magdalena, Maria lui Iacov și Salomi, și ni le înfățișează mergând grabnic din dimineață în ziua cea dintâi a săptămânii după îngroparea Domnului, cu mirezmele pe care le pregătiseră pentru iubitul lor Invățător.

Din cele ce adaogă ceilalți Sfinți Evangheliști aflăm însă că numărul acestor sfinte ucenițe ale Domnului era mai mare. Cele mai multe erau din Galileea și despre ele Sf. Evanghelist Luca, medicul, ne spune că fuseseră vindecate de Domnul Iisus Hristos de diferite boale sau izbăvite de duhuri rele.

Iată deci și cea dintâi pricină, pentru care aceste femei și-au legat inimile și viața lor de Mântuitorul: bucuria vieții. Dar să nu uităm că aceasta însemnează în lucrarea Domnului, viața în înțelesul cel mai deplin al ei, adică viața trupului și a sufletului în același timp. Viața care birue însăși moartea și care face din taina morții izvorul fericirii veșnice. Căci întotdeauna Mântuitorul pornea dela starea sufletească a bolnavilor, tăind din adâncul lor rădăc'nile păcatului, despre care știm că este pricina tuturor suferințelor omenești, îndrumându-i la pocăință, la credință și la paza poruncilor dumnezeiești, care sunt însăși regula vieții și readucându-i astfel la plinătatea sănătății lor trupești și sufletești, așa cum voise Dumnezeu când l-a zidit pe om.

Acești oameni deveneau de obicei și ucenici plini de râvnă ai Domnului, așa cum au fost și sfintele femei Mironosițe.

În adevăr, ce vedem noi în viața acestor femei? La început un pic de credință și de nădejde în puterea tămăduitoare a Proorocului din Nazaret. Apoi, această credință crește vălvătae și această nădejde, dimpreună cu credința, își lărgeste înălțimea și se avântă mult mai departe pe aripile cuvântului dumnezeesc și ale iubirii dumnezeiești, de vreme ce ele înțeleg cu mintea și cu intuiția inimii lor, că timpurile mesianice au sosit și că

însuși Domnul Iisus Hristos este Messia, care a venit să întemeieze Împărăția lui Dumnezeu.

Marile bucurii ale spiritului, care vin de sus, dela Dumnezeu, nu pot fi înăbușite în cuprinsul egoismului uman. Ele izbucnesc în afară, devin molipsitoare și îndreptătesc cu prisosință ceea ce numim entuziasmul cuiva. Femeile Mironosițe dobândiseră acest entuziasm, această îndumnezeire nemăsurată puterii de cuprindere omenească și au înțeles că au de făcut ceva mai mult decât simpla exprimare a recunoștinții personale, decât simpla cunoaștere teoretică a învățaturii Domnului și chiar mai mult decât trăirea personală a acestei învățături dumnezeiești, fără să păsească totuși dincolo de obișnuita lor smerenie.

Iar ceea ce au făcut ele ne-o spune astfel Sf. Evanghelist Luca: «După aceasta El umbla prin cetăți și prin sate, propovăduind și binevestind Împărăția lui Dumnezeu și cei doisprezece cu dânsul și niște femei care erau tămăduite de dureri rele și de boli: Maria, ce se cheamă Magdalena, dintru care ieșiseră șapte draci, și Ioana lui Huza, ispravnicul lui Irod, și Suzana și altele multe care slujeau lui din avuțiile lor». (Lc. VIII, 1-3).

Ele îndeplineau astfel, după puterea lor și după firea lor de femei, o lucrare apostolică în preajma Mântuitorului și cu deprinderile lor gospodărești, nu uitau că și această sfântă comunitate, trăind încă pe pământ, avea nevoie de pâinea cea de toate zilele.

Inimile lor, casele lor, pungile lor, oricât de sărace ar fi fost ele, erau totdeauna deschise pentru binevestirea Împărăției lui Dumnezeu.

Viața lor întreagă și-o dăruiseră Aceluia care este izvorul și «lumina vieții» (Ioan VIII, 2) și însuși viața (Ioan XIV, 6). Acea viață care, cu adevărat este mai tare decât moartea.

Pentru înțelegerea acestui avânt sufletesc al femeilor Mironosițe, ca și al tuturor urmașelor lor întru aceeași lucrare de propovăduire și de mărturisire a credinței creștine, nu trebuie să uităm cea mai de seamă însușire cu care le-a hărăzit Dumnezeu și anume, aceea de a fi născătoare și purtătoare ale vieții omenești, în jurul căreia se adună, ca o cunună de flori, toate celelalte particularități ale feminității lor. Ele au înțeles poate mai bine decât bărbații marea taină a vieții, care izvorăște din însuși adâncurile morții.

Oare nu este femeia cea mai apropiată și mai directă colaboratoare a vieții? Sf. Scriptură însuși ne-o spune când numește Eva pe cea dintâi femeie, căci cuvântul acesta viață însemnează. (Fac. III, 20). Dumnezeescul laborator al vieții sau «tabernacolul vieții», cum spune un autor din zilele noastre, odată cu Eva i-a fost dăruit femeii. Ființa ei e menită să-și poarte nu numai propria sa viață, dar și alte vieți pentru viitor. Și este vrednic de admirat adaosul și bogăția acelor daruri trupești și sufletești, care fac

din ea o taină pentru zămislirea vieții, pentru treptata ei creștere, ființă din ființa ei, adăpostindu-se și dezvoltându-se înăuntrul ei, până ce omul cel nou poate să-și ia locul ce i se cuvine în lumea din afară.

O naștere nouă, o creație nouă, în jurul căreia, dela început și până departe în viitor, se întetesc și se înlanțue binecuvântarea lui Dumnezeu cu bucuriile, cu îngrijorările și cu durerile dătătoare de noi bucurii ale mamei, în una și aceeași mare ocrotire a vieții. Dela binecuvântarea inițială a Creatorului: «creșteți și vă înmulțiți și stăpâniți pământul!» (Fac. I, 28), până la colaborarea căminului conjugal și până la constatarea plină de înțeles a Mântuitorului, care zice: «Femeea când naște, durere are. Dar durerea ei se întoarce întru bucurie, căci s'a născut om în lume» (Ioan XVI, 21).

Și femeile Mironosițe au fost vrednice purtătoare ale vieții ca mame în căminurile lor, sau dacă unele din ele nu se căsătoriseră, instinctul lor matern nu era mai puțin simțitor față de această covârșitoare menire și răspundere a femeii.

Ele plângeau la mormântul Domnului, cea mai deplină viață și însuși izvorul vieții și știau să prețuiască în fața morții valoarea înfinită a vieții, după cum și mamele de astăzi, îngrijorate de croncăntul funebru al ață-țătorilor la războaie, se ridică pentru ocrotirea copiilor lor. Sfintele uce-nițe ale Domnului aveau ca și mamele creștine de astăzi și din totdeauna simțământul covârșitor că viața depășește puterea morții. Altfel, ce rost mai poi avea toate bucuriile și mai ales toate durerile și vegherile maternității, dacă femeile trebuie să dea numai jertfe pentru Molochul războiului și numai hrană pământului?

Aceste sfinte femei știau din gura Invățătorului că dincolo de mormânt sunt alte locașuri ale vieții și acum când l-au văzut pe Domnul înviat, pe care una din ele îl miruise cu mir de nard de mult preț încă fiind în viață, au înțeles pentru totdeauna că nimic nu se pierde din roada sânilor lor, prin minunea de eternă lucrare a învierii.

Intr'adevăr, purtătoare de miruri la mormântul vieții, din care ră-sare viața cea fără de sfârșit, purtătoare ale vieții și vestitoare ale vieții.

Acestea sunt sfintele femei pe care le pomenim astăzi.

Și în strânsă legătură cu această întreită menire a lor, iată încă și alte înfățișări ale năzuințelor și ostenețelor lor.

Mai întâi năzuința lor către libertate într'o lume de robi, chiar dacă această robie era pentru femeia iudaică mai blândă decât oriunde. Nu era oare în Legea Veche «Cartea de despărțenie»? Mântuitorul se ridică împotriva cărții de despărțenie prin care orice bărbat își putea izgoni soția după bucul său plac și statornicește demnitatea căsătoriei pe temelul egalității morale când spune: «Deci ceea ce Dumnezeu a unit, omul să nu

despartă»! (Mt. XIX, 6). Și e lesne de înțeles ce răsunset au avut cuvintele Sale în inimile atâtor femei, în frunte cu sfintele purtătoare de mirari: «Veniți la Mine toți cei osteniți și însărcinați și eu vă voi odihni!» (Mt. XI. 28).

Cunoscând adevărul Mântuitorului, femeile își redobândeau fireasca lor libertate umană interioară, odată cu simțul demnității personale (Ioan VIII, 32) și-și făceau din el o pavază împotriva tiraniei bărbaților. Cu atât mai mult când e vorba de femeile Galileei, ca cele mai multe dintre sfintele Mironosițe.

Cuvintele Mântuitorului urmăreau desăvârșirea religioasă și morală a omului, dar tocmai prin aceasta ele trebuiau să aibă și o înrăurire asupra vieții lor în înțelesul cel mai cuprinzător al cuvântului.

Este o înfățișare a înălțimii la care aceste femei s'au ridicat prin Domnul Iisus. În legea supremă a Patriei noastre e înscris principiul egalității femeii cu bărbatul. Ea este promovată în toate sectoarele de muncă având drepturi politice pe care și le exercită în deplină egalitate cu bărbatul.

Iată chipul cel cu adevărat frumos al femeii care poate avea un rost ziditor în familie, în parohie, în societate și în Stat. Iarși pentru că femeia este «mama tuturor celor vii», precum spune Sf. Scriptură (Fac. III, 20), este purtătoarea vieții și vestitoarea vieții în interesul ei atotcuprinzător, așa cum au fost sfintele femei mironosițe, pe care Evanghelistul ni le înfățișază în lucrarea lor pioasă, iar poetul le cântă:

Și cum aleargă- acuma, nu simt fiori de spaimă
De cele cruci uitate, ce plâng pe culme sus.
Sunt inimi inspirate, ce-or licări cu faimă,
Vestind în lumea toată că-a înviat Iisus.

Pr. Gh. Blășanu

—————o—————

LA POGORIREA SFÂNTULUI DUH

«De însetează cineva să vină la Mine, și să bea. Cine crede în Mine, râuri de apă vie vor curge din pântecul lui». (Ioan 7, 37.38).

Ultima zi a praznicului corturilor se sărbătorea, la Evrei, cu o deosebită ceremonie. De aceea se numia ziua cea mare. Cu multă însuflețire, credincioșii înconjurau templul din Ierusalim, de șapte ori, cu ramuri de finic în mâni, cântând «hoșiana, adică mântuește-ne».

Punctul culminat al serbării era atunci, când un preot aducea, cu mare alai, apă într'un vas de aur, dela izvorul Siluam și o vărsa în laturea altarului jertfelor. Ceremonia aceasta aducea aminte de apa pe care o scosese Moise, cu toiagul din stâncă în pustiu, și cu care săturase poporul, cel insetat. (Exod. 17, 6).

Mântuitorul fiind de față la acea ceremonie, folosește momentul potrivit și rostește cuvintele mișcătoare și pline de înțelesuri adânci: «De insetează cineva, să vină la mine și să bea. Cel ce crede în mine râuri de apă vie vor curge din pânțele lui».

Prin aceste cuvinte Domnul vestea tuturor aceluia, care vor crede în el, împărtășirea bogățiilor darurilor Duhului Sfânt. Înțelesul acesta ni-l arată Sfântul Apostol și Evanghelist Ioan zicând: «Spunea cuvintele acestea despre Duhul, pe care aveau să-l primească cei ce vor crede în El». (Ioan 7, 39).

Încă și mai lămurit Domnul descoperă apostolilor săi lucrarea cea minunată a Duhului Sfânt, cu prilejul Cinei celei de taină. În duioasa Sa cuvântare de despărțire, El le face cunoscut că, în curând, va pleca dela ei, dar nu-i va lăsa singuri, ci le va trimite pe Mângâietorul, Duhul Adevărului, care dela Tatăl porcede. Acela se va revărsa asupra lor. Le va lumina mințile, ca să cunoască adevărul. Ii va întări și-i va călăuzi în înalta lor misiune. (Ioan 14, 15-18; 16, 5-15).

După slăvita sa înviere, Mântuitorul mai petrecu cu apostolii încă patruzeci de zile, arătându-li-se, în repetate rânduri și dându-le învățături despre lucrurile privitoare la Împărăția lui Dumnezeu, adică despre Biserica sa, care își va începe curând lucrarea. (Fapte 1, 3).

Câtă bucurie simțeau apostolii în apropierea Domnului? Cine ar putea descrie starea lor sufletească în acele momente?

Dar se împlinesc și cele patruzeci de zile dela înviere. Încă odată se întâlnește Domnul cu apostolii săi pe Muntele Măslinilor. Și poruncește să nu se depărteze de Ierusalim, ci să aștepte acolo făgăduința Tatălui. «Ci voi veți primi o putere când se va pogori peste voi Duhul Sfânt și-mi veți fi martori în Ierusalim, în toată Iudeea, în Samaria și până la marginile pământului» (Fapt. Apost. 1, 8).

Domnul i-a binecuvântat, și s'a înălțat la cer.

Cu inimile pline de bucurie, apostolii se întorc în cetate și, timp de 9 zile, ei stăruie, neîntrerupt, în rugăciuni și cereri, împreună cu Maica Domnului și cu alți ucenici. (Fapt. Apost. 1, 14).

Și iată la cincizeci de zile după înviere, la ora 9 dimineața, un vânt puternic ca o vijelie învalue casa unde erau adunați apostolii și îndată limbi de foc s'au pogorât din cer și stăteau deasupra capului fiecăruia (Faptele Apost. 2, 1-3).

Era Sfântul Duh, Mângâietorul cel făgăduit, care s'a pogorît să umple de putere pe Apostoli. Focul luminează și încălzește; așa și limbile acestea ca de foc, căzute pe capul fiecăruia, le luminează dintr'odată mințile și le încălzește inimile.

Cine ar putea zugrăvi marea schimbare ce s'a săvârșit în sufletele pescarilor galileeni în clipa aceea? Sfântul Duh s'a pogorît peste ucenici și ei s'au făcut oameni noi. Cei simpli și nepricepuți s'au luminat, cei fricoși au devenit niște viteji, cei slabi s'au umplut de putere.

Iată bărbații aceia, ucenicii lui Iisus din Nazaret, muncitori simpli, săraci, cu vorbirea nemeșesugită, cu fața brăzdată și arsă de soare, cu mâinile bătătorite și crăpate de muncă, ei sunt acum de nerecunoscut!

Priviți-i! Dintr'odată ei înțeleg, în toată adâncimea, ce rost a avut viața și moartea nevinovată a bunului și blândului Invățător! Plini de curaj, de dragoste și însuflețire pentru Domnul... ei ies la mulțimea noroadelor, ca să vestească, în toate limbile, Evanghelia.

Cuvântul apostolilor este atât de plin de convingere, de tărie și de înțelepciune, încât are darul de a converti, într'o singură zi, ca la trei mii de suflete, care primesc botezul lui Iisus.

E momentul inaugurării solemne a Bisericii creștine, momentul promulgării legii Evangheliei în locul legii Vechiului Testament.

Iată primul rod al Duhului Sfânt.

Strălucite sunt darurile care le-a împărtășit Dumnezeu cel plin de iubire, în Duminica pogoririi Duhului Sfânt. Cine ar putea îmbrăca în cuvinte omenești măreția acestor daruri?

Prin Domnul nostru Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, ni s'a descoperit nouă, în măsura deplină, tot ceace ne trebuie în scopul mântuirii noastre.

Prin pogorirea Duhului Sfânt asupra Sfinților Apostoli, în Duminica Cincizecimii, s'a așezat în Biserica Domnului Iisus Hristos toată plinătatea acelor puteri, mijloace și serviri harice, care le-a rânduit Dumnezeu, în planul său, pentru mântuirea noastră!

Multe și felurite sunt darurile care s'au împărtășit oamenilor prin Duhul Sfânt. «Spune-mi, zice Sfântul Ioan Gură de Aur, nu ni s'a împărtășit oare prin Duhul Sfânt tot ce se săvârșește spre fericirea noastră? Prin el ne-am mântuit noi de robia păcatului, am fost chemați la libertate, am fost aduși la înfierea lui Dumnezeu și am fost schimbați în oameni cu totul noi. Prin Duhul Sfânt dobândim, încă, și șirul preoților și păstorilor noștri sufletesti». Dela el curg descoperirile și darurile cele de tot felul ale harului și tot ce servește de podobă a Bisericii lui Dumnezeu, curge din acest izvor, adică dela Duhul Sfânt!».

Roadele cele minunate ale Duhului Sfânt s'au arătat nu numai întru cele din lăuntru ale sufletului, dar și întru cele din afară ale omului.

Sfinții Apostoli, cu adevărat, s'au dovedit martorii lui Hristos, modele vii ale vieții și învățăturii Domnului. Lui i-au urmat cu o credință minunată. Pretutindeni propoveduesc Evanghelia, care cucerește inimile. Nimic nu le-a putut sta în cale, întru răspândirea adevărului creștin.

Nici moartea nu i-a putut înfricoșa. Vestirea Evangheliei celei noi ei au pecetluit-o cu sângele lor. Sf. Iacob moare ucis în Ierusalim. Sf. Ștefan este ucis cu pietre. Sf. Petru este răstignit cu capul în jos, iar Sf. Andrei pe o cruce strâmbă. Apostolului Pavel i se taie capul cu sabia.

Lung și nesfârșit este numele martorilor și al martirilor pentru credința cea nouă, dătătoare de viață.

Nu este oare aceasta o minune a Harului Sfântului Duh? Cum ne putem explica, altfel, biruința religiei celei noi în lumea păgânismului și idolatriei?

Cum au putut cuceri o lume întreagă acei smeriți ucenici ai Domnului?

Iată rodul Duhului Sfânt!

Dar, iubiți credincioși, să privim, și o altă latură a lucrării, celei pline de putere, a Duhului Sfânt.

Propoveduirea Evangheliei celei noi cu puterea de Sus, aduce o schimbare nemai cunoscută în conviețuirea celor dintâi creștini.

Sf. Luca ne spune că cei ce deveneau creștini își schimbau felul de viață de până atunci. Erau uniți cu toții «în legătura frățescă». «Toți cei ce credeau erau împreună la un loc și aveau toate de obște. Își vîndeau ogoarele și averile și banii îi împărțeau între toți după nevoile fiecăruia» (Fap. Apost. 2, 44-45).

Sf. Luca descrie mai departe unirea și dragostea între cei dintâi creștini, astfel: «Mulțimea celor ce crezuseră era o inimă și un suflet, nici unul nu zicea că averile sunt ale lui, ci aveau toate de obște. Căci nu era niciunul dintre ei care să ducă lipsă. (Fap. Apost. 4, 32, 34).

Primii creștini au arătat, cu adevărat prin viața lor că sunt ucenici lui Iisus. Ei au împlinit, prin fapte, porunca iubirii față de aproapele. Mântuitorul a zis: «Poruncă nouă vă dau vouă, să vă iubiți unii pre alții precum eu v'am iubit, așa să vă iubiți și voi unii pe alții. Prin aceasta vor cunoaște toți că sunteți ucenicii mei, dacă veți avea dragoste unii față de alții». (Ioan 13, 34-35).

Lumea veche păgână era sfâșiată de patimi, de nedreptăți sociale și de suferință de tot felul. Oamenii erau împărțiți în caste și în clase închise, în bogați și săraci, în liberi și sclavi, în asupritori și asupriți. În

acea lume a răsunit cuvântul Evangheliei dragostei față de Dumnezeu și față de aproapele, ca ceva nemai auzit.

Dragostea de aproapele trebuia să pregătească calea pentru desființarea acelor mari deosebiri sociale.

În atmosfera cea nouă a Evangheliei lui Hristos, Sfântul Apostol Pavel a putut să arunce în lume cu putere multă solia egalității oamenilor în fața mântuirii: «Numai este Iudeu, nici Grec, nu mai este rob nici slobod, nu mai este nici parte bărbătească nici parte femească, fiindcă toți suntem una în Hristos». (Gal. 3, 29).

O astfel de gândire, că toți suntem chemați cu drepturi egale la mântuirea câștigată nouă de Hristos, avea să schimbe din temelie felul de a înțelege valoarea și demnitatea omului.

Așa dar, tot ce a fost, este și va fi bun și frumos, în Biserică, izvoarăște din comoara cea nesecată a Duhului Sfânt.

Darurile Sfântului Duh nu se împuținează. Ele lucrează în Biserică, sfîntînd pe cei ce trăesc în Domnul și caută ajutorul lui. Creștinul, care trăește după învățătura Evangheliei și se află în strînsă legătură cu Iisus, prin rugăciune și Sfintele Taine, mai ales prin Sf. Cum'necătură, acela se face și stă părtaș la bunătățile harului Duhului Sfânt. În astfel de creștini Duhul lucrează roade alese. Despre astfel de roade vorbește Sf. Pavel: «Roada Duhului este dragostea, bucuria, pacea, îndelunga răbdare, bunătatea, facerea de bine, credincioșia, blîndețea, înfrînarea pof-telor» (Gal. 5, 22, 23).

Apostolul pune dragostea în frunte apoi vorbește despre urmările ei. Dragostea este izvorul tuturor faptelor bune.

Se cuvine ca și noi, iubiți creștini, să ne nevoim a dobîndi darurile Duhului Sfânt. Să alergăm la dragoste și cu dînsa să prăznuim această mărită Duminică a pogorîrii Duhului Sfânt.

Arătînd dragostea evanghelică unii față de alții, vom putea să trăim în bună înțelegere, să ne facem viața mai plăcută pe pămînt.

Cum se bucură omul de lumina și de căldura soarelui, care topește zăpada și face pămîntul să înverzească, tot așa se bucură credinciosul îmbrăcat în dragostea creștină, care topește răutatea, invidia și patimile, care desbină și desfigurează pe oameni. Dragostea toarnă în sufletele noastre pace și liniște sfîntă.

Să-l rugăm deci, pe Domnul, să verse și asupra noastră harul cel de viață dătător al Duhului Sfânt, ca să trăim și să umblăm prin el. (Gal. 5, 25).

Să rugăm mai ales astăzi, pe Duhul Sfânt să vină și să insufle creștinătății putere de vieață nouă, credință lucrătoare în dragoste (Gal. 5, 6), care să aducă pacea și buna înțelegere între popoarele lumii.

Întă gândurile care trebuie să preocupe mințile și inimile fiecăruia dintre noi, în timpul acestui mare praznic, închinat prea mării Duhului Sfânt. Impărtașirea acestui Prea Sfânt Duh să fie cu voi cu toți! Amin.

Pr. Prof. Vladimir Prelipseanu

SFÂNTUL IOAN EVANGHELISTUL MARTOR AL ÎNVIERII DOMNULUI

Prin jertfa de pe Golgota, Domnul nostru Iisus Hristos a răscumpărat lumea din osânda păcatului și a împăcat-o cu Dumnezeu, iar prin învierea sa din morți a sfărâmat legăturile iadului și a inaugurat viața cea fără de moarte în împărăția cerurilor. Credința în roadele răstignirii și învierii Domnului constituie astfel piatra de temelie a religiei creștine și dogma fundamentală a Bisericii. Subliniind acest adevăr de credință, Sf. Apostol Pavel scrie Corintenilor: «Căci v'am dat înainte de toate ceea ce și eu am primit: Că Hristos a murit pentru păcatele noastre, după Scripturi și că a înviat a treia zi, după Scripturi... Iar dacă n'a înviat Hristos, zadarnică este atunci propoveduirea noastră, zadarnică însă și credința voastră» (I Cor. XV, 3-4, 14).

În Sf. Scriptură, în afară de textele cu caracter profetic, istorisirea patimilor, morții și învierii Domnului nostru Iisus Hristos ocupă în total opt capitole, care numără nu mai puțin de 443 versete (Matei XXVI, 1-XXVII, 66; Marcu XIV, 1-XV, 47; Luca XXII, 1-XXIII, 56 și Ioan XX, 1-XXI, 25). Niciun verset din cărțile sfinte nu ne descrie însă cum s'a petrecut minunea învierii Mântuitorului, deși aceasta constituie încoronarea jertfei de pe Golgota și temelia pe care se reazemă toată eshatologia creștină. În schimb, cinci autori din Noul Testament: Matei, Marcu, Luca, Ioan și Pavel, insistă în mod special asupra faptelor istorice care dovedesc că într'adevăr, Mântuitorul a înviat din morți (Matei XXVIII, Marcu XVI, Luca XXIV și Faptele Apostolilor I, 4, Ioan XX-XXI și I Cor. XV, 5-8).

Dovezile pe care se întemeiază credința creștină în minunea dela mormântul de pe Golgota sunt de două feluri: directe și indirecte. Dovezi directe sunt în primul rând arătările Domnului, după înviere, cu trupul cu care a petrecut pe pământ, a suferit, a murit și a fost îngropat. Arătările Mântuitorului, în deosebi în intervalul dela înviere la înălțare, au fost destul de numeroase (Faptele Apostolilor I, 3), dar numai câteva ne-au fost consemnate în cărțile Noului Testament. Acestea sunt următoarele:

Două în Evanghelia după Sf. Matei (XXVIII, 1-20):

- a) Către femeile mironosițe, în Ierusalim.
- b) Către Sfinții Apostoli, în Galileia.

Trei în Evanghelia după Sf. Marcu (XVI, 9-20):

- c) Către Maria Magdalena, în Ierusalim;
- d) Către doi Ucenici, pe cale.
- e) Către Sfinții Apostoli, în Galileia;

Trei în Evanghelia după Sf. Luca (XXIV, 13-53):

- f) Către doi Ucenici, spre Emaus;
- g) Către Apostolul Simon-Petru.
- h) Către Ucenici și Apostoli.

Patru în Evanghelia după Sf. Ioan (XX, 14-XXI, 23):

- i) Către Maria Magdalena, în Ierusalim;
- j) Către Apostoli, în seara de Paști, în Ierusalim.
- k) Către Apostoli, la opt zile după Paști, în Ierusalim;
- l) Către șapte Apostoli, pe malul lacului Ghenizaret.

Două în cartea Faptelor Apostolilor (I, 4-9), IX, 3-11, XXII, 6-11, XXVI, 12-18):

- m) Ucenicilor, în ziua înălțării la cer, în Galileia;
- n) Prigonitorului Saul din Tars, în drum spre Damasc.

Șase în prima Epistolă către Corinteni (XV, 5-8):

- o) Către Chifa (=Apostolul Simon-Petru);
- p) Către cei doisprezece (resp. 11) Apostoli;
- r) Către mai bine de cinci sute de creștini, deodată;
- s) Către Iacov, fratele Domnului.
- t) Către Sfinții Apostoli, în Galileia;
- u) Către Saul din Tars, după înălțare, în drum spre Damasc.

Arătările menționate în cărțile Noului Testament nu sunt însă în număr de douăzeci, căci câteva din aceste istorisiri descriu unele și aceleași fapte. Așa, de pildă, arătarea Mântuitorului către Maria Magdalena, în dimineața zilei învierii, este istorisită atât de către Evanghelistul Marcu, cât și de către Evanghelistul Ioan; arătarea către Apostolul Simon-Petru sau Chifa este pomenită și de către Evanghelistul Luca, și de către Apostolul Pavel; arătarea către Apostoli, în seara Paștilor, în Ierusalim, este istorisită atât de către Sf. Luca, în Evanghelia sa, cât și de către Sf. Ioan; arătarea către Apostoli, în Galileia, este relatată atât de către Sf. Matei, cât și de către Sf. Marcu; arătarea către cei doisprezece (resp. 11) Apostoli, amintită de către Sf. Pavel în I Cor. XV, 7 coincide cu cea din Marcu XVI, 14-18; arătarea din ziua înălțării este amintită atât în cartea Faptelor Apostolilor, cât și în prima Epistolă către Corinteni; iar arătarea către Saul din Tars, devenit după aceea marele Apostol Pavel, este istorisită odată în Epistola I-a către Corinteni și de trei ori în cartea Faptelor Apostolilor.

Dacă punem laolaltă pericopele biblice care se referă la unele și aceleași fapte, rămân prin urmare douăsprezece arătări, care s'au petrecut în următoarea ordine cronologică: ¹⁾

1. Către Maria Magdalena (Ioan XX, 11-18 și Marcu XVI, 9-11).
2. Către femeile purtătoare de mir (Matei XXVIII, 1-10).
3. Către Simon-Petru sau Chifa (Luca XXIV, 34, și I Cor. XV, 5).

1) Cf. F. Prat, *Jesus-Christ*, II, Paris 1938, p. 554 sq.

4. Către doi ucenici, spre Emaus (Luca XXIV, 13-35 și Marcu XVI, 12-13).
5. Către Apostoli, fără Toma (Ioan XX, 19-23 și Luca XXIV, 36-49).
6. Către Apostoli, fiind de față și Toma (Ioan XX, 24-29).
7. Către șapte Apostoli, pe malul Ghenizaratului (Ioan XXI, 1-23).
8. Către Apostoli, în Galileea (Matei XXVIII, 16-17 și Marcu XVI, 14-15).
9. La peste cinci sute de creștini decedată (I Cor. XV, 6).
10. Către Iacov, fratele Domnului (I Cor. XV, 7).
11. Către Apostoli și Ucenici, la înălțare (Faptele Apostolilor I, 4-9).
12. Către Sf. Pavel, după Cincizecime (I Cor. XV, 8-9, Faptele Apostolilor IX, 3-8, XXII, 6-11 și XXVI, 12-18).

La aceste douăsprezece arătări, care alcătuiesc principalele dovezi istorice ale învierii Mântuitorului, trebuie să adăugăm și arătările îngerilor către femeile mironosițe, în dimineața Paștilor (Matei XXVIII, 1-7, Marcu XVI, 5-7, Luca XXIV, 3-11, 22-23 și Ioan XX, 11-13). Arătările îngerilor constituie, ca și arătările Domnului însuși dovezi directe pentru minunea dela mormântul de pe Golgota. Ele sunt deosebit de importante, căci îngerii au fost martori oculari ai învierii Domnului nostru Iisus Hristos și cei dintâi crainici ai acestei minuni dumnezeiești. Cu privire la mărturia îngerilor, Sf. Evanghelist Matei ne spune: «Iar târziu Sămbăta, când se lumină de ziua întâia a săptămânii, au venit Maria Magdalena și cealaltă Marie să vadă mormântul. Și iată, cutremur mare s'a făcut, căci îngerul Domnului, coborându-se din cer și venind, a prăvălit piatra dela ușă și ședea deasupra ei. Și era înfățișarea lui ca fulgerul și îmbrăcămintea lui albă ca zăpada. Și de frica lui s'au cutremurat străjerii și s'au făcut ca niște morți. Iar îngerul răspunzând, a zis femeilor: Nu vă temeți, căci știu că pe Iisus cel răstignit îl căutați. Nu este aici, căci s'a sculat precum a zis. Veniți de vedeți locul unde fusese pus Domnul și degrab mergând, spuneți Ucenicilor Lui că s'a sculat din morți și iată, va merge mai înainte de voi în Galileea; acolo îl veți vedea. Iată am spus vouă». (Matei XXVIII, 1-7). La fel ne informează în mai puține slove, și Sf. Evanghelist Marcu (XVI, 1-7). Sf. Evanghelist Luca (XXIV, 1-8), de acord cu Sf. Evanghelist Ioan (XX, 11-13), notează că femeile mironosițe au aflat la mormântul Domnului doi îngeri vestitori ai învierii: «Iar în ziua întâia a săptămânii, foarte de dimineață, au venit la mormânt împreună cu altele, aducând miresmele ce gătiseră și au găsit piatra răsturnată de pe mormânt. Și intrând, n'au aflat trupul Domnului Iisus. Și pe când se mirau ele de aceasta, iată, doi bărbați au stătut înaintea lor în veșminte strălucitoare. Și înfricoșându-se ele și plecându-și fețele la pământ, au zis aceia către ele: Ce căutați pe cel viu între morți? Nu este aici, ci s'a sculat. Aduceți-vă aminte cum v'a vorbit fiind în Galileea, zicând că trebuie să fie dat Fiul Omului în mâinile oamenilor păcătoși și să fie răstignit și a treia zi să învieze».

Mărturia îngerilor și mai ales arătările Domnului constituie, pentru învierea Domnului, dovezi directe menționate de toți Evangheliștii. Sfințele Evanghelii ne procură însă și două dovezi indirecte, menite să grăiască în deosebi sufletelor luminate de flacăra credinței în dumnezeirea Mântuitorului. Acestea sunt: găsierea mormântului gol, după ce Iudeii luaseră cele mai strașnice măsuri de pază asupra trupului Celui răstignit; pre-

zența în mormânt — într'o stare de neexplicat fără intervenția unei minuni — a giulguului *συνδών*), mahramei (*σουδάριον*) și înfășurăturilor (*ὀθόνια*) celor de îngropare. Aceste două dovezi, care preced pe celelalte în ordine cronologică, sunt descrise de către Ef. Evanghelist Ioan în felul următor: «Iar în ziua întâia a săptămânii, de dimineață, încă întunecet fiind, a venit Maria Magdalena la mormânt și a văzut piatra luată de pe mormânt. Deci a alergat aceea la Simon-Petru și la celălalt Ucenic, pe care-l iubea Iisus, și le-a zis: Au luat pe Domnul din mormânt și nu știm unde l-au pus. Deci a ieșit Petru și celălalt Ucenic și veneau la mormânt. Și alergau amândoi împreună; și celălalt Ucenic a alergat înainte mai iute decât Petru și a sosit întâiu la mormânt și plecându-se, a văzut giulgiurile zăcând (*κείμενα τὰ ὀθόνια*), dar n'a intrat. A venit și Simon-Petru după el și a intrat în mormânt și a văzut giulgiurile singure zăcând (*τὰ ὀθόνια κείμενα*) și mahrama (*τὸ σουδάριον*) care fusese pe capul lui nu cu giulgiurile stând ci la o parte înfășurată într'un loc (*ἀλλὰ χωρὶς ἐνεστυλιγμένον ἐἰς ἓνα τόπον*). Deci atunci a intrat și celălalt ucenic, care venise întâiu la mormânt și a văzut și a crezut (*καὶ εἶδεν καὶ ἐπίστευεν*); că încă nu știau Scriptura, că Iisus trebuia să învieze din morți. Și s'au întors Ucenicii iarăși la ai lor» (XX, 1-10).

Din analiza acestor cuvinte și din istorisirile celorlalți Evangheliști, aflăm așa dar următoarele: În dimineața zilei de Duminică (*μία τῶν σαββάτων*), până în zori, Maria Magdalena, care vine cea dintâi să ungă trupul Domnului, constată cu surprindere că mormântul a fost deschis și că trupul lui Iisus nu se mai află într'însul (Ioan XX, 1-2). Din cercetarea profetiilor mesianice înscrise în cărțile Vechiului Testament și mai cu seamă d'n prezicerile Mântuitorului însuși, toți Apostolii și Ucenicii, precum și mironosițele, trebuiau să se aștepte și să fie încredințați că Iisus Hristos, Mesia și Fiul lui Dumnezeu cel întrupat, nu va rămâne în groapă, ci a treia zi va învia (Ioan II, 20-21, XVI, 16, XX, 9, Matei XII, 39-41, XVI, 4, 21, XVII, 9, 23, XX, 19 și par.). Totuși, când află mormântul gol, inima lor nu izbucnește într'un imn de bucurie izvorât d'n credința că Iisus Hristos a biruit legăturile morții și s'a sculat d'n mormânt, precum a spus mai înainte, ci se întristează socotind că cineva, prieten sau dușman, l-a luat de unde fusese așezat când a fost coborât de pe Cruce și apoi l-a mutat altundeva (Ioan XX, 2; Luca XXIV, 3-4).

Maria Magdalena, când constată că trupul Mântuitorului nu se mai află în groapă în care-l văzuse așezat Vineri seara, de către Iosif și Nicodim, vine într'un suflet în Ierusalim și înștiințează pe Petru și pe Ioan. Aceștia alergă în grabă la mormânt, intră înăuntru și se conving personal că într'adevăr trupul Domnului nu se mai află acolo. Dar ei mai află ceva pe care Maria Magdalena nu-l observase și anume: Giulgiurile și mahrama cu care fusese înfășurat pentru îngropare trupul lui Iisus au rămas înăuntru, și încă într'o stare cu totul neobișnuită: intacte, în ordine, păstrând chiar forma trupului pe care-l înveliseră. Nici vorbă, așa dar, de mutarea cadavrului într'altă parte, căci nimănui nu i-ar fi trecut prin minte să tansporte un mort despuindu-l de înfășurăturile de îngropare. Nici vorbă, pe de altă parte, de un fapt natural, căci giulgiurile și mahrama nu trădau nici urmele unui rapt precipitat, cum au încercat să învinulască pe creștini mai-marii preoților și bătrânii poporului iudeu îndată

după aceea, nici urmele unei reveniri la viață dintr'o moarte aparentă, cum au susținut anumiți teologi protestanți din vremea mai nouă. Dimpotrivă, starea în care au rămas în mormânt giulgiurile și mahrama dovedesc în chip neîndoelnic că trupul lui Iisus a ieșit d'ntr'însele în chip cu totul miraculos: Iisus Hristos a înviat din morți și a părăsit mormântul înfrângând legile firii și lăsând chiar în groapă semnele puterii sale dumnezești.

Aceste semne grăesc în destul Sfântului Ioan Evanghelistul, Ucenicul iubit al Domnului. De aceea Sf. Ioan, regretând că n'a crezut în învierea Mântuitorului și fără asemenea dovezi, caracterizează schimbarea produsă în sufletul său, în acel moment, astfel: «Și a văzut și a crezut, că încă nu știa Scriptura, că Iisus trebuia să învieze din morți» (XX, 8-9). Când scrie aceste cuvinte, Evanghelistul își reproșează deci că n'a crezut mai înainte de a fi venit la mormânt și a fi privit cu ochii săi giulgiurile și mahrama. Sf. Apostol Petru, mai zăbavnic cu mintea și cu inima, nu face însă nici atât: ele se înapoiază în Ierusalim, «mirându-se în sine de ceea ce se făcuse» (Luca XXIV, 12). Dar și el va fi adus la credința completă, când i se va arăta însuși Domnul (Luca XXIV, 34 și I Corinteni XV, 5).

Nici cărțile Noului Testament, nici scrierile Sf. Părinți nu ne informează ce s'a făcut cu giulgiurile și cu mahrama găsite de cei doi Apostoli în mormântul Domnului. O legendă pioasă, cunoscută în Occident din evul mediu, încearcă să acrediteze ideea că ele au fost luate de către Sf. Petru, iar acesta le-a păstrat cu deosebită grijă și apoi le-a încredințat creștinilor din Roma. Romano-catolicii pretind că posedă giulgiul sfânt și recomandă ca atare pe cel aflat într'o mănăstire din Italia (Torino). Până în prezent, critica istorică nu dispune însă de documente suficiente de convingătoare pentru a stabili în chip științific origina și valoarea lui documentară. Lămurirea acestei probleme revine apoi arheologiei, nu exegezei, iar exegeza textelor evanghelice dispune de dovezi atât de puternice despre Invierea Mântuitorului, încât presupusa valoare documentară a giulgiului dela Torino rămâne pe plan cu totul secundar.

După pericopa consacrată descrierii acestor prime dovezi despre Invierea Domnului nostru Iisus Hristos, Sf. Apostol și Evanghelist Ioan istorisește pe larg arătarea Mântuitorului către Maria Magdalena, zicând: «Iar Maria sta la mormânt plângând afară și, cum plângea, s'a aplecat în mormânt și a văzut doi îngeri în veșminte albe șezând, unul către cap și altul către picioare, unde zăcuse trupul lui Iisus. Și aceia i-au zis: «Femeie, ce plângi?». Zis-a lor: Că au luat pe Domnul meu și nu știu unde L-au pus. Acestea zicând, s'a întors înapoi și a văzut pe Iisus stând și nu știa că este Iisus. Zis-a ei Iisus: Femeie, pentru ce plângi? Pe cine cauți? Iar ea, părându-i-se că este grădinarul, I-a zis: Doamne, de L-ai luat Tu, spune-mi unde L-ai pus și eu îl voi lua. Zis-a ei Iisus: Marie! Iar aceea întorcându-se, i-a zis Lui: Rabbuni, adică învățătorule! Zis-a ei Iisus: Nu te atinge de Mine, că încă nu M'am suit la Tatăl Meu; ci du-te la frații Mei și le spune: Mă sui la Tatăl Meu și Tatăl vostru și la Dumnezeu Meu și Dumnezeu vostru. Veni-ta Maria Magdalena și a vestit Ucenicilor că a văzut pe Domnul și acestea i-a zise ei» (XX, 11-18).

În Evanghelia după Sf. Marcu, această arătare este istorisită cu următoarele cuvinte: «Iar după ce a înviat Iisus, dimineața, în ziua dintâi a săptămânii, s'a arătat întâi Mariei Magdalena, din care scosese șapte

demoni. Aceea mergând, a vestit pe cei ce fuseseră cu El, care plâneau și se tânguiau. Iar aceia auzind că El este viu și a fost văzut de ea, n'au crezut» (XVI, 9-11).

Pentru înțelegerea pericopei consacrate de către Sf. Evanghelist Ioan descrierii acestei arătări, o singură problemă mai de seamă se cere lămurită: Pentru ce oprește Mântuitorul pe Maria Magdalena să se atingă de El, când, în aceeași dimineață, El se lasă îmbrățișat de celelalte sfinte femei (Matei XXVIII, 9), iar după opt zile invită anume pe Apostolul Toma să-L pipăie? (Ioan XX, 27), Sau: Ce trebuie să înțelegem prin cuvintele Mântuitorului: «Nu te atinge de Mine, că încă nu M'am suit la Tatăl Meu»?

Răspunsul la această întrebare nu-i deloc ușor de găsit. Din această cauză, aproape niciuna din explicațiile propuse până astăzi de către comentatori nu-i întru totul mulțumitoare. Fericitul Augustin, în comentariul său la Evanghelia a patra (CXXI, 3, cf. Serm. 243-246), socotește că aici s'ar ascunde «un mister» și anume: Mântuitorul oprește pe Maria Magdalena să-L atingă, deoarece ea nu-L caută decât ca pe un om; prin aceasta, ea simbolizează convertirea păgânilor, care se va începe numai după Înălțare. Sf. Ioan Gură de Aur, într-una din admirabilele sale omilii asupra Evangheliei după Sf. Ioan (LXXXVI, 2), crede că Mântuitorul voiește să atragă atenția Mariei Magdalena asupra superiorității noilor raporturi dintre El și Ucenici: în locul experienței sensibile, trupești, prin care a fost cunoscut în timpul activității Sale pământești, creștinii trebuie să caute de acum a-L cunoaște pe calea credinței. După părerea Sf. Ioan Gură de Aur, deosebirea dintre aceste două feluri de cunoaștere a lui Hristos se arată mai cu seamă în cuvintele adresate de Mântuitorul Apostolului Toma, a opta zi după Înviere: «Pentru că M'ia văzut, ai crezut. Fericiți cei ce n'au văzut și au crezut» (Ioan XX, 29). Explicația propusă de Sf. Ioan Gură de Aur este justă, dar lămurește numai prima parte a întrebării. Comentarii moderni propun, la rândul lor, încă următoarele explicații: «Nu Mă atinge acum; pentru aceasta vei avea alte prilejuri, căci timpul Înălțării Mele la cer încă n'a sosit»; sau: «Incetează a Mă mai atinge: ceea ce este mai urgent, în momentul de față, este să duci fraților Mei vestea Învierii și să-i asiguri că Mă vor vedea în curând, căci încă nu M'am suit la Tatăl Meu»; sau: «Nu-mi mai adora trupul înv'at, căci pentru aceasta vei avea și alte prilejuri, căci încă nu M'am înapoiat la Tatăl Meu; du-te însă și vestește fără întârziere pe Apostoli că în curând Mă voi sui la Tatăl nostru comun și că, din clipa aceea, relațiunile dintre Mine și ei vor fi supranaturale, spirituale, superioare»¹). În fond, fiecare d'n aceste trei explicații conține partea ei de adevăr; mai satisfăcătoare ni se pare însă cea din urmă, cu condițiunea ca ea să fie completată cu interpretarea dată de către Sf. Ioan Gură de Aur. Cât despre alegorismul propus de către Fericitul Augustin și adoptat de către câțiva comentatori occidentali, el nu-și găsește nicio îndreptățire în cuvintele Evangheliei a patra, așa încât nu poate fi acceptat nici în exegeză, nici ca sugestie omiletică, ci trebuie părăsit cu desăvârșire.

¹ Cf. F. Prat, *op. cit.*, p. 435 sq.; A. Durand, *Evangile selon S. Jean*, Paris 1938, v. 509 sq.

După arătarea Mântuitorului către Maria Magdalena, Sf. Evanghelist Ioan istorisește arătarea Mântuitorului către Apostoli, fără Toma, în seara zilei Învierii, în casa Mariei, mama lui Ioan-Marcu din Ierusalim: «Fîind așa dar seară în ziua aceea, întâia a săptămîinii, iar ușile încuiate la casa unde Ucenicii erau adunați de frica Iudeilor, Iisus a venit și a stătut în mijlocul lor și le-a zis: Pace vouă! Și acestea zicînd, le-a arătat mâinile și coasta Sa și s'au bucurat Ucenicii văzînd pe Domnul. Deci a zis lor Iisus iarăși: Precum M'a trimis pe Mine Tatăl, și Eu vă trimit pe voi. Și acestea zicînd, a suflat și le-a zis: Luați Duh Sfînt; cărora veți ierta păcatele, se vor ierta, și cărora le veți ține, vor fi ținute» (XX, 19-23; cf. Luca XXIV, 36-49).

Aceasta este, de fapt, prima revedere între Domnul și grupul Sfinților Săi Apostoli. Apostolii sunt adunați într-o casă din Ierusalim, desigur în sala Cinei, și discută asupra celor istorisite de către femeile mironosițe, de către Simon-Petru și de către cei doi Ucenici Luca și Cleopa, abia sosiți dela Emaus. Numai Toma lipsește dintre dînșii. Ușile sunt încuiate cu grijă, de frica Iudeilor. Teama care pusese stăpînire pe inima Apostolilor din clipa arestării Mântuitorului crescuse, în ultimele ore, de când aflaseră, cu uimire, că s'nedreștii îi acuză că au violat mormîntul pus sub paza străjerilor și au furat trupul lui Iisus (Matei XXVIII, 11-15). Oare să fie adevărate spusele celor ce afirmă că L-au văzut viu? Nu cumva vor fi arestați și ei, din porunca mai-marilor preoților și a bătrînilor poporului? Ce trebuie să facă, spre a scăpa de ura lor? Dar decădată, pe cînd se frămîntau cu astfel de întrebări, fără ca cineva să fi deschis ușile și fără n'ciun sgomot, Iisus apare în mijlocul lor, îi bincuvîntează și, ca să le alunge din suflet orice nedumerire, turburare sau spaimă, îi invită să privească mâinile și coasta Sa și să se convingă, pe cale experimentală, adică prin sfîmțuri, că nu sunt victima unei iluzii, că n'au în față o nălucă, ci că ceace văd este cu adevărat o realitate externă, obiectivă, sensibilă, este El însuși Cel răstignit și îngropat în ajunul Paștelui iudaic. «Iar ei — notează Sf. Luca, autorul Evangheliei a treia, și, după Tradiție, martor al arătării spre Emaus și al arătării de față —, spăimîntându-se și înfricoșându-se, li se părea că văd duh. Și le-a zis: Dece sunteți turburați și pentru ce se suie gânduri în inimile voastre? Vedeți mâinile și picioarele Mele, că Eu însumi sunt. Pipăiți-mă și vedeți, că duhul carne și oase nu are, precum Mă vedeți pe Mine că am. Și acestea zicînd, le-a arătat mâinile și picioarele. Și încă necrezînd ei de bucurie și mirîndu-se, le-a zis: Aveți ceva de mîncare aici? Iar ei I-au dat o bucată de pește fript și dintr'un fagur de mieră. Și luînd înaintea lor, a mîncat» (Luca XXIV, 37-43). Apoi Mântuitorul bincuvîntează pe Apostoli și le conferă puterea de a ierta și de a lega păcatele oamenilor, împărțîndu-le harul Sf. Duh, pe care îl făgăduise mai înainte (Matei XVI, 19; XVIII, 18), și pe care însăși Sf. Treime îl va întări la Cincizecime (Fapt. Apost. II, 1-4), cînd Apostolii vor fi trimiși în lume, ca să continue opera lui Hristos.

După aceasta, Sf. Evanghelist Ioan, completînd pe sinoptici, relatează minunea arătării Mântuitorului către cei unsprezece Apostoli, care s'a petrecut la opt zile după Învierea Sa din morți: «Iar Toma, unul din cei doi-ștrezece, care se zice Geamăn, nu era cu ei cînd a venit Iisus. Deci au zis lui ceilalți Ucenici: Am văzut pe Domnul. Iar el le-a zis: De nu voi vedea în mâinile Lui semnul cuieilor și de nu voi pune degetul meu în

semnul cuielor și de nu voi pune mânta mea în coasta Lui, nu voi crede. Și după opt zile iarăși era înălțat în mijloc și l-a zis: Pace vouă! Apoi a zis lui Toma: Adu-ți degetul încoace și vezi mâinile Mele și adu-ți mâna și o pune în coasta Mea și nu fi necredincios, ci credincios. Și a răspuns Toma și a zis: Domnul meu și Dumnezeu meu! Zis-a lui: Pentru că M'ai văzut, ai crezut. Fericiți cei ce nu au văzut și au crezut» (XX, 24-29).

Apostolul Toma este un om generos (Ioan XI, 16) și stăpân pe sine (Ioan XIV, 5), dar are un temperament sceptic și tenace. El nu acceptă spusele altora, ci voințe — pentru fiecare caz — dovezi empirice spre a-și forma o opinie personală. De altfel, cu privire la Învierea Domnului, nici ceilalți Apostoli nu se deosebesc prea mult de el, căci și ei pun la îndoială veracitatea mărturiei femeilor mironosițe (Luca XXIV, 11) și se conving cu anevoie de adevărul minunii dela mormântul de pe Golgota (Luca XXIV, 21-25, 37-43; Marcu XVI, 10-14). Dar niciunul nu refuză cu atâta insistență afirmațiunile celor ce L-au văzut viu. În mintea lui stăruie, ca o idee fixă, doar imaginea trupului străpuns de cuie și de lance și plin de sânge, pe care-l văzuse pe Golgota, iar rațiunea îi spune că este cu neputință ca un astfel de trup să mai fie readus la viață. Din pricina necredinței lui Toma în minunea Învierii, parcă și ceilalți încep să se îndoiască de ceea ce au văzut ei înșiși, de ceea ce spun femeile mironosițe, de ceea ce spun Apostolii Ioan și Simon-Petru.

De aceea, când toți Apostolii se află adunați laolaltă în aceeași cameră închisă, Domnul vine din nou în mijlocul lor. Acum, El invită pe Toma să verifice personal minunea Învierii, căci îi poruncește în mod special să controleze, cu ajutorul simțurilor trupesti, identitatea trupului neînsuflețit coborât de pe Cruce cu Trupul îmbrăcat în nemurire, slavă, impasibilitate și putere, pe care-L are acum Iisus Hristos. În fața evidenței materiale, empirice și incontestabile a Învierii lui Iisus, Apostolul Toma se rușinează de necredina sa de până acum și exclamă cu iubire și adorare: «**Domnul meu și Dumnezeu meu!**». Aceste cuvinte rezumă toată dogma hristologică. La acceptarea și mărturisirea ei, Apostolul Toma ajunge pe cale experimentală, deoarece el constată direct revenirea vieții în trupul lui Iisus Hristos. El constată de asemenea că trupul lui Iisus, deși material, are acum însușiri noi: se arată unde voințe, se face nevăzut într-o clipă, intră prin ușile încuiate, poate face tot ce dorește, e plin de o viață cu totul nouă și minunată. De aceea Toma nu se oprește la marginea experienței pe care o face și care-l încredințează că are în față trupul înviat al lui Iisus Hristos. În Omul Iisus, pe care-L vede, îl aude și îl pipăie, el adoră prin credință, pe însuși Fiul lui Dumnezeu. Care s'a coborât din cer și s'a întrupat pentru mântuirea noastră. Iar Domnul acceptă credința și mărturisirea lui Toma, cu toate că le-ar fi voit mai timpurii: «**Pentru că M'ai văzut, Tomo, ai crezut. Fericiți cei ce n'au văzut și au crezut.**».

Prin aceste cuvinte, Mântuitorul se adresează atât Apostolului Toma, cât și celorlalți Sfinți Apostoli. Dar El se adresează și generațiilor viitoare de creștini, făgăduind fericirea cea veșnică tuturor sufletelor curate și inimilor docile care vor crede în minunea Învierii și în dumnezeirea Sa numai pe temelul cuvintelor Sf. Scripturi și ale Sf. Tradiții, fără să pre-

tîndă, ca Toma, dovezi științifice pentru acceptarea adevărurilor religioase. Din punct de vedere moral, numai o astfel de credință merită să fie răsplătită de Dumnezeu, căci izvorăște din încrederea omului în atotputernicia și bunătatea Părintelui Ceresc. Sf. Apostol Pavel, vorbind despre schimbarea produsă, fără voia sau meritul său, în ființa sa, în urma minunii de pe drumul Damascului, spune: «Căci dacă predic (pe Hristos) nu-mi este mie laudă, pentru că stă asupra mea constrângerea de a-L propovădui, și voi mie de nu-L voi binevesti» (I Cor. IX, 16). Iar cuvintele Sf. Pavel exprimă adevărul curat, deoarece orice om de bună credință se simte dator să mărturisească sincer ceea ce a aflat pe cale empirică. Așa se explică deci nu numai zelul neobosit al Apostolilor în predicarea Evangheliei, ci și curajul lor neasemuit de a înfrunta orice împotriviri și de a-și da viața pentru triumful credinței celei adevărate în lume.

A treia arătare a Mântuitorului către Apostoli se petrece în Galileea, pe malul lacului Ghenizarct, cunoscut încă sub numele de Marea Tiberiadei sau Marea Galileii. Minunea aceasta este istorisită numai în Evanghelia a patra și ocupă locul al șaptelea în lista arătărilor Mântuitorului. Ea s'a petrecut în răstimpul dintre Înviere și Înălțare (Ioan XXI, 1-24). Sunt de față șapte Apostoli: Simon-Petru, Toma, Natanail (Bartolomeu), Iacob, Ioan și alți doi Ucenici, ale căror nume nu ne sunt arătate. Aceștia veniseră de curând din Iudcia, împreună cu ceilalți și cu femeile mironosițe, căci Mântuitorul le dăduse întâlnire în Galileia și-i vestise că acolo li se va arăta din nou. (Marcu XVI, 7; Matei XXVIII, 7). Apostolii știau că de acum aparțin cu totul numai lui Hristos și răspândirii Evangheliei Sale în lume, dar încă nu li se poruncise să lase totul și să pornească la propovăduire. În așteptarea acestei porunci și a investirii lor și din partea Sf. Duh, ei își reliau deci vechile ocupații. Din nou se apleacă deci asupra uneltelor de muncă, spre a-și procura prin efort personal hrana și celelalte lucruri trebuitoare întreținerii vieții. Deaceia, când unul dintre dânsii, Simon-Petru, zice: «Mă duc să pescuiesc», ceilalți răspund: «Mergem și noi împreună cu tine». Așa au ieșit toți și s'au suit îndată în corabie, «dar în acea noapte n'au prins nimic. Iar făcându-se dimineață a stătut Iisus la țarm, dar nu știau Ucenicii că este Iisus. Deci le-a zis Iisus: Făilor, aveți ceva de mâncare aici? Răspuns-au Lui: Nu. Iar El le-a zis: Aruncați mreaja în partea dreaptă a corăbiei și veți găsi. Și au aruncat-o și n'o mai puteau trage afară de mulțimea peștilor. Deci a zis Ucenicului acela, pe care-l iubea Iisus, lui Petru: Domnul este. Iar Simon-Petru, auzind că Domnul este, și-a încins șorțul, căci era gol și s'a aruncat în mare. Iar ceilalți Ucenici au venit cu corabia, căci nu erau departe de uscat, ci ca la două sute de coți, trăgând mreaja cu pești. Deci dacă au ieșit la uscat, au văzut pâine și jăratec aprins, și pește pus deasupra. Zis-a lor Iisus: Aduceți din peștii pe care i-ați prins acum. Atunci s'a suit Simon-Petru și a tras mreaja: la uscat, plină de pești mari o sută cincizeci și trei, și atâția fiind, nu s'a rupt mreaja. Zis-a lor Iisus: Veniți de prânziți. Și niciunul din Ucenici nu îndrăznea să-L întrebe: Tu cine ești, știind că Domnul este. Și s'a apropiat Iisus și a luat pâine și le-a dat, și pește asemenea. Cu aceasta acum a treia oară s'a arătat Iisus Ucenicilor Săi, după ce a înviat din morți» (XXI, 3-14).

Cu acest prilej, se petrec, prin urmare, două minuni: arătarea Mântuitorului și pescuirea miraculoasă. Din nou, Domnul nostru Iisus Hristos oferă Sfinților Săi Apostoli și Ucenici dovezi directe, empirice, asupra realității Invierii Sale. El se face văzut de ochii lor, grăește auzului și minții lor, le dă cu mâna pâine și pește, mănâncă împreună, cu dânșii, își arată iarăși puterea divină (comp. Luca V, 4-7). Desigur, Domnul este cu mult mai slăvit decât înainte, iar Trupul Său are însușiri cu totul noi în comparație cu starea lui dinainte de moarte, dar Apostolii recunosc prea bine că acesta este chiar Invățătorul lor, așa încât niciunul nu îndrăznește să pună la îndoială obiectivitatea arătării, care se prelungește încă destulă vreme.

Intr'adevăr, cu prilejul acestei arătări, Domnul se întreține mai multă vreme cu Sfinții Săi Apostoli. Sf. Ioan Evanghelistul ne informează că după ce toți au prânzit, Iisus s'a adresat lui Simon-Petru și i-a zis: «Simone al lui Iona, Mă iubești tu mai mult decât aceștia? Iar el a răspuns: Da, Doamne, Tu știi că Te iubesc. Zis-a lui: Paște mielușei Mei. Zis-a lui iarăși, a doua oară: Simone al lui Iona, Mă iubești? Răspuns-a el: Da, Doamne, Tu știi că Te iubesc. Zis-a lui: Păstorește oile Mele. Zis-a lui a treia oară: Simone al lui Iona, Mă iubești? Deci s'a întristat Petru, că i-a zis lui a treia oară: Mă iubești? Și a răspuns: Doamne, Tu știi toate, Tu știi că Te iubesc. Zis-a Iisus lui: Paște oile Mele. Amin, amin grăesc ție: Când erai mai tânăr, te încingeai singur și umblai unde vrei, iar când vei îmbătrâni, vei întinde mâinile și altul te va încinge și te va duce unde tu nu voești. Și aceasta a zis-o, însemnând cu ce fel de moarte va slăvi Simon-Petru pe Dumnezeu. Și după ce a rostit acestea, i-a zis: Urmează-Mă» (XX, 15-19).

Oricine citește fără idei preconcepute această pericopă biblică, înțelege numaidecât că Mântuitorul amintește lui Simon-Petru întreita lui lepădare de Dânsul, că-l iartă pentru căința și iubirea lui ulterioară și că-l reabilitează în apostolat printr'o nouă și repetată chemare. La Cina cea de Taină, Simon-Petru făgăduise Mântuitorului, în chip spontan, că-și va da viața pentru El (Ioan XIII, 37), iar în grădina Ghetsimani făcuse uz de sabie, gândind că-L va putea apăra de cei ce veniseră să-L aresteze (Ioan XVIII, 10). Devotamentul și curajul lui Simon-Petru nu ținuseră însă prea mult. În curtea arhiereului Caiafa, unde intrase ca să urmărească mai de aproape desfășurarea procesului, el s'a lepădat cu totul de Invățătorul său, tăgăduind că-I este Ucenic și jurându-se chiar că nu-L cunoaște (Ioan XVIII, 25-27; Matei XXVI, 71-75; Marcu XIV, 68-72 și Luca XXII, 58-62). Prin aceasta, el se eliminase singur din numărul Ucenicilor, căzând din treapta apostoliei și anulând chemarea pe care i-o făcuse Domnul (Matei IV, 18-20; Ioan I, 42; Matei X, 1-4 și par.). Este adevărat că Simon-Petru plânsese cu lacrimi amare rătăcirea în care căzuse, dar aceasta nu era de ajuns pentru redobândirea harului și a dregturilor pierdute. Pentru ștergerea păcatului și recăstigarea predilecției divine, se cer trei condițiuni: căința, îndreptarea și, mai presus de toate, harul cel dumnezeesc. Simon-Petru este conștient de păcatul pe care l-a săvârșit și se căiește de el din adâncul sufletului, dar nu-și dă seama că nu mai este Apostol și că are trebuință de milostivirea lui Hristos, Invă-

țătorul pe care-L trădase cu lașitate vrednică de toată osânda. Dar el va înțelege îndată totul.

Acum, când se înapoiază dela pescuit, Mântuitorul îl așteaptă lângă un jăratec aprins (ἀνθρακία) ca să-i amintească focul de cărbuni (ανθρακία) la care se încălzise în curtea marelui preot (Ioan XVIII, 18); El îl întreabă de trei ori dacă-L iubește, ca să-i aducă aminte de întreita lepădare și să-l facă să înțeleagă că numai pentru căința sinceră și iubirea lui înflăcărată îi acordă iertarea divină (comp. Luca VII, 40-48); El îl cheamă de trei ori la apostolat și apoi îi prezintă moartea martirică, ca să-i aducă aminte că trei ori au fost prezise de Domnul prea sfintele Sale Patimi și că pe urmele lor trebuie să meargă toți propovăduitorii Evangheliei.

Numai comentatorii romano-catolici se silesc să scoată din această pericopă neotestamentară altceva decât ceea ce se cuprinde atât de lămurit într'însa. De când episcopii Romei, cuprinși de trufie, încearcă să-și întindă stăpânirea asupra întregii creștinătăți, ei caută aci argumentul hotărîtor pentru susținerea primatului Sf. Petru asupra celorlalți Apostoli și, implicit, pentru fundamentarea jurisdicției papalității asupra întregii Biserici. În acest scop, teologii aflați în slujba ambițiilor deșarte ale Vaticanului pretind că prin întreita recomandare: «Paște oile Mele», Mântuitorul ar fi încredințat Apostolului Petru primatul jurisdicțional asupra colegiului apostolic și conducerea supremă a întregii Sale Biserici. Pentru cauza Vaticanului, ei subliniază, în interpretarea ultimului capitol din Evanghelia a patra, că inițiativa pescuirii aparține lui Petru, că ceilalți Apostoli se simt îndatorați să-l urmeze, că lui Petru, i se adresează, ca unui conducător, Ucenicul pe care-l iubea Iisus, că Petru vine cel dintâi la Domnul, că Petru merge și trage singur mreaja la uscat și că tot Petru numără cei o sută cincizeci și trei de pești mari, reprezentând simbolic toate semințiile pământului, menite să se lase prinse, chipurile, în sfera de influență a căpeteniei Bisericii Romano-Catolice. Numai că textul de care ne ocupăm nu îndreptățește cu nimic preterțiile de dominație ale urmașilor Apostolului Petru la conducerea creștinătății din cetatea Romei și exclude categoric orice concluzie favorabilă primatului papal.

Intr'adevăr, dacă i s'ar fi acordat un privilegiu oarecare, cu prilejul acestei arătări, Sf. Petru de bună seamă că nu s'ar fi întristat, cum spune Evanghelistul Ioan (XXI, 17), ci s'ar fi bucurat. Deasemenea, dacă Mântuitorul ar fi pus pe umerii lui sarcina păstoririi tuturor credincioșilor și datoria de a purta grijă, ca vicar sau înlocuitor al Său pe pământ, de ceilalți Apostoli, cum l-ar mai fi putut opri, îndată după aceea, să se intereseze de soarta Sf. Ioan Evanghelistul și i-ar fi poruncit să-și vadă numai de sine și așa să-L urmeze? Căci iată cum se încheie convorbirea Mântuitorului cu Sfinții Săi Apostoli, cu prilejul acestei minunate arătări: «Iar întorcându-se Petru, a văzut mergând după el pe Ucenicul pe care-l iubea Iisus, care se și culcase la Cină pe pieptul Lui și zisese: Doamne, cine este cel ce va să Te vândă? Pe acela văzându-l Petru, a zis lui Iisus: Doamne, dar cu acesta ce va fi? Zis-a Iisus lui: De voiu vrea să rămână acesta până ce voiu veni, ce al tu? Tu urmează Mie». Apoi Evanghelistul Ioan continuă: «Decl a leșit cuvântul acesta între frați, că Ucenicul acela nu va muri. Dar nu l-a zis Iisus că nu va muri, ci: De voiu vrea ca acesta să rămână până ce voiu veni, ce te privește pe tine?» (XXI, 20-23). Prin

această precizare, Sf. Ioan Evanghelistul combate părerea acelor care socoteau că, din moment ce Mântuitorul vorbise astfel, el însuși va rămâne în viață până la Parusie. Preocupat să lămurească ultimele cuvinte rostite de Domnul și să risipească legenda care începuse a se creia în jurul persoanei sale spre sfârșitul primului secol, el pierde din vedere să ne mai spună în ce fel s'a despărțit Mântuitorul de cei șapte Apostoli, după această arătare.

Evanghelia a patra se încheie cu un scurt epilog: «Acesta este Ucenicul care mărturisește despre acestea și a scris acestea și noi știm că mărturia lui este adevărată. Sunt încă și alte multe câte a făcut Iisus care, de s'ar fi scris câte una, mi se pare că nici în lumea aceasta n'ar încăpea cărțile ce s'ar fi scris» (XXI 24-25, comp. XX, 30). Prin aceste cuvinte de încheiere, Evanghelistul Ioan, fiul lui Zevedei și fratele Apostolului Iacob, mărturisește încă odată că a fost personal martor ocular și veridic al celor consemnate în cartea sa și că n'a scris decât o mică parte din învățăturile și faptele minunate ale Domnului nostru Iisus Hristos. Iar la sfârșitul capitolului al XX-lea, el ne arată și scopul pe care l-a urmărit, când și-a propus să scrie Evanghelia: «Iar acestea s'au scris ca să credeți că Iisus este Hristos, Fiul lui Dumnezeu și crezând, să aveți viața în numele Lui».

Și într'adevăr, toate cele scrise în Evanghelia a patra constituie pentru credincioși, dovezi istorice despre mesianitatea și dumnezeirea Celui întrupat din Fecioara Maria, iar creștinătatea întreagă cinstește în Sf. Ioan, Apostolul și Evanghelistul, pe unul dintre martorii direcți ai vieții, activității, Patimilor, Morții și Învierii Domnului nostru Iisus Hristos.

Prof. Diac. N. I. Nicolaescu

EVENTIMENTE ISTORICE

16 FEBRUARIE 1933

Au trecut douăzeci de ani dela innăbușirea în sânge a eroicelor lupte dela Atelierele Grivița.

Au trecut douăzeci de ani de când s'au produs aceste evenimente și deci putem avea — nemijlocit — perspectiva lor în timp.

Au fost lupte de revendicări politice și economice pe care le-au dat ceferiștii și petroliștii, dar în acelaș timp ele au constituit un drastic avertisment asupra politicii contrare intereselor poporului muncitor, pe făgașul căreia guvernării de atunci împingeau țara cu bună știință.

Aceasta a reeșit clar din dezbaterile procesului care a urmat, în timpul căruia acuzații din boxă s'au transformat în acuzatori și s'a adevărit apoi punct cu punct în evenimentele care au urmat mai târziu, evenimente care au târit țara într'un război nenorocit și de pe urma căruia și Griviței i-a fost dat să sufere.

Luptele eroice dela Grivița au fost determinate de două cauze: una externă cu adânci repercusiuni politice și alta internă, determinată în cea mai mare parte de cea externă.

Din punct de vedere extern, anul 1933 aduce înscăunarea fascismului în Germania. Hitler, cu complicitatea ascunsă a imperialiștilor apuseni, cerește puterea în Germania. Fascismul inrobitor de popoare și generator de războaie, forță politică vădit reacționară și retrogradă, lipsită cu desăvârșire de un fundament științific, pășește deci agresiv în arena politică a Europei și a lumii, clădită șubred pe lozincile idealist reacționare ale Ligii Națiunilor.

Era evident că Liga Națiunilor, lipsită total de mijloace practice de a soluționa contradicțiile ce măcinău lumea, nu era în stare să opună o

cât de mică rezistență planurilor expansioniste fasciste. Uniunea Sovietică și forțele progresiste din lume denunțaseră la vreme manevrele hitleriste și preconizaseră căile practice care ar fi dus la zdrobirea în fașă a acestor tendințe de cucerire. Dar lașitatea și lipsa de orientare a guvernanților de atunci, reaua credință și socotelile imperialiștilor, au împiedecat conștient organizarea acestui front împotriva hitlerismului.

Imperialiștii americano-englezi văzuseră un pericol nu în tendințele de expansiune a fascismului german, pe care, credeau ei, le vor putea anihila mai târziu, ci în desvoltarea din ce în ce mai deplină a celui dintâi stat al muncitorilor și țăranilor muncitori, Uniunea Sovietică. Această înflorire a primului stat socialist din lume nu era pe placul marilor stăpâni de trusturi din Apus, din motive lesne de înțeles. Deaceea înscăunarea lui Hitler avea scopuri bine definite. În primul rând el trebuia să anihileze avântul revoluționar din ce în ce mai hotărît al clasei muncitoare germane, un pericol evident pentru întreaga Europă capitalistă. În al doilea rând tot Hitler trebuia să organizeze forța agresivă capabilă să realizeze ceea ce intervenționiștii apuseni nu putuseră realiza în anii 1919, 1920 și 1921, adică distrugerea Uniunii Sovietice.

Din punct de vedere intern anul 1933 adăncea tot mai mult efectele crizei economice mondiale din 1929. Curbele de sacrificiu, impozitele din ce în ce mai mari, lefurile neplătite cu lunile, concedierile în masă, toate acestea, adăogate ivirii fascismului pe arena politică mondială, determinaseră în rândul clasei muncitoare o stare de continuă tensiune. Guvernanții au sesizat aceasta și măsurile represive nu întârziaseră să se arate. Între acestea trebuie citate: decretarea stării de asediu, călcarea și sigilarea sediilor muncitorești, arestările muncitorilor, interzicerea presei muncitorești. Furia guvernanților de atunci devine tot mai ascuțită cu cât clasa muncitoare îi opune o rezistență tot mai dărză, în timp ce grupurile fasciste născute peste noapte, sunt încurajate pe față. Dar clasa muncitoare e hotărîtă să dea lupta.

În fruntea acestor lupte sunt ceferiști.

Acestea sunt evenimentele și aceasta este situația politică în momentul când se produce greva dela Atelierele Grivița care s'a transformat apoi într'o luptă eroică.

Clasa muncitoare, prin glasul ceferiștilor a pornit lupta pentru revendicări economice și politice, dar în acelaș timp ea a dat alarma în ceea ce privește drumul pe care clasa dominantă atunci începuse să împingă țara. Abia azi se poate vedea cât de clar văzătoare a fost clasa muncitoare și de câtă rea credință au dat atunci dovadă cei dela conducere.

*

După cum am arătat, odată cu anul 1933, clasa muncitoare se agită cu toată prigoana deslănțuită de guvernanți. Măsurile represive, însă, de-

parte de a liniști spiritele, le îndărjesc și mai mult și lupta se organizează. Conducerea o ia muncitorimea ceferistă. Tratatивele începute numai de formă, de guvernul țărănist al lui Vaida, nu duc la nici un rezultat practic. O hotărîre luată în grabă prin care se admiteau unele revendicări ale muncitorilor, este anulată ulterior, semnal care deschide un nou val de teroare. Totul nu fusese făcut decât să se dea guvernanților timpul necesar organizării represiunii.

În ziua de 15 Februarie 1933 la orele 9 dimineața, muncitorii dela Atelierele Grivița declară grevă. Lucrul încetează. Vestea se răspândește ca fulgerul în întreaga Capitală. Sirena intră în funcțiune. Ea șueră în tot timpul chemând pe toți cetățenii să se alăture luptei deschisă pieptiș de ceferiști. Tot cartierul, ca un singur om, se adună în fața pavilionului administrativ. Treptat muncitori dela alte întreprinderi, elevi, tineri, tinere, studenți, oameni în vârstă, sosesc la fața locului.

Strigătul sirenei pătrunde peste tot: pe străzi, prin case, în cugete. Pătrunde până și în cabinetele capitonate ale „domnilor” dela guvern.

Sirena lui Vasile Roaită e acum elementul mobilizator, legătură nevăzută între cei dinlăuntrul zidurilor și cei din afară, adunați pe Calea Griviței, sau cei dela Lemaitre, dela Vulcan, etc. Ea devine simbol al luptei neînfricate.

Greviștii manifestează pașnic. Cer dreptate, pâine. Se protestează împotriva stării de asediu, a arestărilor samavolnice. Curtea atelierelor e un furnicar. Unii greviști s'au suit pe acoperișul imenselor hale.

Curând, Calea Griviței, între Depoul B. C. și biserica Sf. Gheorghe Steaua, e o mare de capete. Se fac colecte, se cumpără pâine și țigări pentru greviști. Insuflețirea e generală. Către orele 5 ale după amiezii circulația pe Calea Griviței e întreruptă.

Cu venirea serii însă lucrurile iau o întorsătură nouă. Un prim atac pentru răspândirea mulțimii îl dau sergenții de stradă, dar acesta eșuează. Un alt atac, de data aceasta foarte puternic este dat de soldații unui regiment de grăniceri, chemat în grabă să înlocuiască pe ostașii Reg. 21 Infanterie din București, care au refuzat să tragă. Paturile de armă și baionetele încep să lovească, fără să aleagă. Mulțimea, la început, e înspăimântată. De această uluire profită atacantul care, la un moment dat a închis toate căile de retragere. Atacul continuă concentric. Dar mulțimea își recapătă sângele rece, se organizează și cu toată rezistența oștenilor, sparge unul din cordoane. Toate încercările de a închide această spărtură sunt zadarnice. Lumea, cu mic, cu mare, luptă îndărjit.

Odată cu venirea serii a troznit întâiul foc de armă. Protestele greviștilor, care văd ce se petrece sunt tot mai vehemente, iar sirena aruncă țipete de alarmă. Se aprind luminile pe străzi, dar sergenții de oraș împușcă becurile cu pistoalele. Incurajați de succesul obținut, alte grupe rup

alte cordoane și după un ceas de luptă inegală, cetățenii pașnici au putut să-și regăsească drumul spre case. Acum Calea Griviței, dela podul Grant și până în piața Chibrit, e ocupată de armată. Dar sirena sună necontentit.

Cu toate acestea lupta n'a încetat. Ea continuă până'n zori, pe tot timpul nopții. Armata e mereu hărțuită cu tot gerul care s'a lăsat. Ostașii au sfărâmat gardul de scânduri ale atelierelor, au făcut focuri în mijlocul străzii și se încălzesc. Din când în când trag. Lumea vociferează. Firește îngrijorarea domnește în tot cartierul. În noaptea aceea tot cartierul a veghiat. Luminițele caselor nu s'au stins toată noaptea.

*

Zorii lui 16 Februarie — era într'o Joi — au găsit lucrurile neschimbate. Adică sirena sună mereu, ostașii ard ce mai rămăsese din gard, dar troznetele armelor nu se mai aud. Desigur, se pregătește ceva... Și deodată, când lumina zilei a năvălit lacomă isgonind întunerecul, a răsunat — îngrozitoare — prima rafală de mitralieră. Apoi alta!.. Alta!.. În pauzele scurte dintre ele se aud impușcături.

Sirena însă sună necontentit, sună mai îndârjit, mai des. Impotriva plumbului fierbinte, greviștii opun sirena...

Deodată însă sirena sună prelung și parcă înăbușit, apoi tace...

Ce sfâșietor a fost acest ultim strigăt al sirenei! Cei ce l-au auzit atunci nu vor putea să-și uite cât vor trăi. Era un strigăt de alarmă, era un strigăt de durere; alarmă, căci se făcea cunoscut celor din afară și mai ales guvernanților, că poporul este târit pe un drum greșit; era un strigăt de durere căci, în loc să fie ascultat acest strigăt, era înăbușit prin aruncarea în închisori — cu ani mulți de temniță — a celor ce dădeau acest semnal de alarmă — conducătorii grevei, conducători ai partidului clasei muncitoare.

Zadarnic a așteptat cartierul să-și mai audă glasul. Au răsunat doar trosniturile flintelor și rafalele armelor automate din ce în ce mai des. Odată cu ultima chemare a sirenei parcă se prăbușise și văzduhul...

Greva fusese innăbușită în sânge.

*

Vasile Roaită căzuse la datorie. Sirena lui, care fusese îndemn, nădejde și simbol, își încetase chemările în clipa când plumbul fierbinte i se oprise — ghimpe blestemat — în inima tui tânără și generoasă. Când peste seninul privirilor lui curate coborise cea mai adâncă noapte, el și sirena lui intraseră în legendă.

De atunci glasul sirenelor nu s'a mai auzit nici la Grivița, nici în altă parte, mulți ani. Fusese poruncă înaltă ca ele să amuțească.

Intr'o — blestemată zi — sirenele au prins iarăş glas. Au prins glas ca să vestească poporului că sosise prăpădul pe care sirena lui Roaită îl prevestise cu ani în urmă... În loc să fie ascultat, i-a fost dăruită moartea...

Hitler începuse cel de al doilea război mondial şi, așa cum Partidul Comunist prevăzuse, fără noastră trădată în chip mârşav, pornise alături de el, pe drumul aventurii şi-al pierzării.

Ce-a mai urmat, se ştie... Trebuie reţinut faptul că deşi din inima Griviţei pornise atunci drasticul avertisment, tot Griviţei i-a fost dat să plătească în mil de vieţi şi distrugerii fără margini, lăcomia, reaua credinţă şi cinismul guvernanţilor...

Dar pe ruinele acestei Griviţe martire, de două ori lovită crunt de aceeaşi mână, s'a ridicat azi mai mândră Griviţa Roşie, cetatea de neînvinc a clasei muncitoare, în lupta pentru un trai mai bun al mulţimilor, pentru o luptă dreaptă şi pentru pace.

•

I-a fost dat şi Bisericii să fie implicată în aceste întâmplări şi se ştie cum: Guvernării de atunci aveau nevoie ca la procesul intentat conducătorilor grevei să dovedească negru pe alb, că muncitorii fuseseră cei care provocaseră armata, că ei au tras cu arme de foc în ostaşi. Evident că pentru o asemenea învinuire le trebuiau probe materiale. Găurile făcute de gloanţele ceferiştilor în zidurile bisericii. Cum ele nu existau, trebuiau făurite, ca să ajute justiţia de atunci, în verdictul dinainte sorocit.

Deaceea în Sâmbăta următoare — a treia zi dela masacru — doi civili au coborât dintr'o motocicletă a Prefecturii Poliţiei Capitalei. Unul din ei a început să găurească pereţii şi stâlpii bisericii cu un burghiu. După ce acesta găurise peretele, celalt fotografia. Aceste fotografii aveau să fie folosite ca piese de acuzaţie împotriva greviştilor şi conducătorilor lor. Foarte multă lume văzuse însă ce se făcuse.

Preotul şi dascălul bisericii respective, cum şi un cetăţean invalid care văzuseră şi ei ticăloşia făptuită de cei doi poliţişti, au fost citaţi ca martori ai apărării la proces.

Ei au arătat, în faţa justiţiei militare, adevărul, zdrobind astfel pieşele unei mârşave acuzări şi, dovedind încăodată de ce practici făcea uz justiţia de atunci ca să lovească în clasa muncitoare şi conducătorii ei.

•

La 23 August 1944, 11 ani după sângeroasa dar eroica luptă dela Griviţa, viteaza armată Sovietică, condusă de geniul lui Stalin, zdrobind clica trădătoare din fruntea ţării, ne-a adus eliberarea mult dorită. Clasa muncitoare a fost şi de data aceasta la post. Cu ajutorul neprecupeţit al marii ţări a socialismului — Uniunea Sovietică — rând pe rând ea a dat

lovituri nimicitoare clasei dominante de atunci și, luând puterea în mână, a croit țării un drum nou: construirea socialismului.

Azi fără noastră, dela un capăt la altul, e un imens șantier. Cu forțe unite, clasa muncitoare zidește țării un viitor strălucit. Succesele în producție și avântul mereu crescând al tuturor oamenilor muncii, ajutorul permanent și dezinteresat al marelui noastre prieten Uniunea Sovietică, au transformat din temelii întreaga înfățișare a țării și azi Republica Populară Română, independentă și stăpână deplină pe propriul său destin, construiește socialismul.

Alături de Uniunea Sovietică, farul călăuzitor spre făurirea unei vieți noi — alături de celelalte țări de democrație populară — fără noastră a devenit un factor de progres, luptătoare hotărâtă pentru o pace dreaptă în lume. La recentul Congres al Popoarelor pentru Pace, dela Viena, reprezentanții țării și-au spus cuvântul răspicat. Ațafătorii la un al treilea război mondial găsesc în oamenii muncii dela noi, în acțiunile lor de fiecare zi, o forță hotărâtă de a impune pacea și de a da peste cap planurile agresive ale imperialiștilor.

Am fost o țară crunt lovită de grozăviile războiului, cea mai mare parte din noi am trăit aceste grozăvii; orice om cinstit din țara noastră își dă seama că un al treilea război mondial ar însemna — pur și simplu — distrugerea a milioane de vieți omenesti nevinovate a atâtor valori culturale, create la noi, cu multe sacrificii.

Congresul dela Viena a arătat că voința unanimă a tuturor popoarelor e pacea, singurul factor care determină progresul și bunăstarea. Un nou război e dorit numai de marii bancheri și industriași ai Apusului care văd în distrugerea omenirii îmbogățirea lor personală și mijlocul să apese și să subjuge clasa muncitoare.

Omenirea însă — popoarele — nu vor război. Planurile criminale ale ațafătorilor la război se vor izbi ca de o stâncă, de voința omenirii pentru pace.

Să nu uităm însă că, dacă azi, zi de zi, pe pământul patriei noastre dragi cresc uriașe construcțiile socialismului și înflorește bunăstarea și progresul, sămburele de lumină care a dus la înfăptuirea lor s'a născut acolo la Lupeni, în 1929 și la Grivița în 1933. Ele rămân lumini de fulger în istoria luptelor date de clasa muncitoare.

Sirena lui Vasile Roaită a tăcut, gătuită în 1933, dar azi, sute și mii de sirene sună din nou, în sute și mii de uzine noi, unde munca avântată dă aripi și imbold patriei noastre dragi, unde clocotește tot mereu mai deplină voința de pace și progres.

E marele dar — cel mai de preț — ce se poate aduce memoriei utecistului Roaită Vasile, eroul Griviței Roșii și tuturor eroilor clasei muncitoare.

CENTENARUL „TELEGRAFULUI ROMÂN“

Gazeta „Telegrafului Român“, organul oficial al Arhiepiscopiei Ortodoxe Române de Alba Iulia și Sibiu și al Episcopiiilor Cluj și Oradea, și-a sărbătorit — în luna Ianuarie a acestui an — centenarul.

O sută de ani de apariție neîntreruptă a unei foi pentru popor, este un eveniment de importanță deosebită pentru întreaga publicistică românească, mai cu seamă dacă se ia în considerare faptul că regimurile trecute burghezo-moșierești loveau fără încetare în asemenea publicațiuni cu scopul de a le lichida, sau, în tot cazul, a le constrânge „să cânte în strună“ guvernelor, lăsând totuși impresia pur formală că libertatea de conștiință și dreptul de a o manifesta „prin grai sau prin scris“ sunt asigurate și garantate.

Străbătând anii grei ai stăpânirii feudale, exercitată asupra Ardealului de absolutismul habsburgic; înfruntând cu curaj acțiunile samavolnice ale guvernelor burghezo-moșierești ce s'au succedat după unirea Ardealului cu Patria mamă, „Telegraful Român“ a reușit să atingă vârta venerabilă de o sută de ani, rămânând neconținut consecvent obiectivului pe care și l-a propus încă dela data apariției primului său număr: a fi tot timpul în slujba credincioșilor, a-i îndruma pe calea îmbunătățirii continue a stării lor materiale și morale, numai prin aceasta putându-se ajunge la cultură și fericire.

„Telegraful Român“, fundat în anul 1853, a apărut în acea epocă în care — ca urmare a chemărilor lansate întregii lumi, de revoluția franceză, pentru libertate, fraternitate și egalitate și a prăbușirii puterii feudale — poporul român din Ardeal, alături de celelalte naționalități conlocuitoare, a purces hotărît la lupta pentru realizarea unei noi epoci de progres economic, politic, cultural și social.

Ducerea unei asemenea lupte și mai cu seamă ducerea ei până la capăt până la atingerea obiectivelor propuse, nu era posibilă fără existența unei presei periodice.

În aceste împrejurări a luat ființă „Telegraful Român“, gazetă politică industrială, comercială și literară“.

Primul redactor al gazetei, profesorul și publicistul Aron Florian — fiu de preot din Ardeal, înflăcărat revoluționar în 1848, om cu mintea luminată și având vaste cunoștințe, deschis progresului științific și social al vremii, legat trup și suflet de cauza poporului, căreia i-a consacrat întreaga sa viață — a formulat cum nu se poate mai bine misiunea pe care trebuia să o îndeplinească „Telegraful Român“, pentru a fi în adevăr călăuză sigură pentru popor.

El a scris în primul număr al gazetei, că misiunea acesteia constă în a „convince poporul din Ardeal că numai prin îmbunătățirea stării sale materiale și morale poate ajunge la cultură și fericire“. El — și, după aceea, întreaga activitate a gazetei a confirmat zi cu zi această linie — considera că trebuie să se persevereze în „a deștepta simțul și atâta gustul poporului român pentru

arte și măestrie, a atrage luarea aminte a lui asupra acelor meserii cu care ar putea și ar trebui să se ocupe și dânsul spre îmbunătățirea stării sale materiale și morale“.

Precum se vede, atât din subtitlul gazetei, cât și din „prenumerațiunea“ la „Telegraful Român“, semnată de Aron Florian și tipărită la 8 Decembrie 1852, rezultă că dintru început „Telegraful Român“ a apărut ca o foaie care se ocupa de: politică, industrie, comerț, meserii, agricultură, școală, probleme bisericesti, literatură, știință, etc., — adică de toate aspectele vieții „poporului român“, tocmai pentruca îndrumându-l și sprijinindu-l în toate aceste domenii de viață, să-i desvolte neîntrerupt dorința de a realiza progrese cât mai mari în ce privește cultura, drepturile politice și bunăstarea economică.

Acest drum a fost urmat fără contenire de „Telegraful Român“ până în anul 1918-1920.

În toată această perioadă el a dat o deosebită atenție progresului economic, conștient că numai având asigurată baza materială, poporul român va putea avansa și în celelalte domenii.

Pe plan politic „Telegraful Român“ a avut ca linie directoare susținerea egalității în drepturi și înfrățirea naționalităților conlocuitoare din Ardeal, cerând și pentru poporul român drepturi politice egale.

Pe plan cultural, activitatea dusă de „Telegraful Român“ în epoca amintită a fost multilaterala și plină de rezultate. În primul rând, gazeta a luptat pentru susținerea și înmulțirea școlilor populare românești, elemente de bază în opera de luminare a poporului, precum și pentru înmulțirea gimnaziilor și liceelor românești și înființarea unei Academii de drepturi în limba română. În al doilea rând, gazeta a fost un fervent susținător al ideilor progresiste și un aprig difuzor al cuceririlor științifice, în toate ramurile științei. În al treilea rând gazeta a luat poziție pentru apărarea limbii materne și, deci, a criticat vehement falșă poziție a latinistilor și tendința nesănătoasă a lui Eliade Rădulescu de a italianiza limba română. Gazeta a luptat pentru o literatură scrisă într-o limbă literară românească curată, ferită de exagerări și denaturări. Ea a acordat o atenție deosebită poezilor autentici, făuritorilor de noi curente literare, precum și literaturii populare române.

Pe plan bisericesc, „Telegraful Român“ s'a pronunțat categoric pentru o Biserică activă, cu preoți pregătiți și credincioși luminați, o Biserică care — luptând împotriva obscurantismului — să poată ține pas cu vremea.

După 1918-1920, „Telegraful Român“ pășește într-o nouă perioadă de activitate. Caracterul de foaie politică, industrială, comercială și literară trece pe planul al doilea, apoi treptat dispare, pentru ca gazeta să devină foaie bisericească, organ oficial al Mitropoliei Ardealului.

Îndrumată permanent de ierarhii ardeleni, având o redacție bine organizată și colaboratori destoinici, gazeta „Telegraful Român“ a jucat un rol pre-cumpănitor în publicistica din Ardeal, fiind prezentă — prin lupta sa zilnică —

la toate marile acțiuni, care trebuiau să deschidă poporului nostru porțile unei vieți mai bune.

Dar nu numai marile acțiuni desfășurate în granițele Ardealului și Țării Românești, ci și evenimentele internaționale cu adâncă semnificație pe linia progresului omenirii în general, și-au găsit permanent ecou în coloanele „Telegrafului Român”. Iată, spre exemplu, care sunt cuvintele cu care se încheie articolul apărut în gazetă la 6 Ianuarie 1872, articol prin care se face elogiul dârzei atitudini a eroicilor luptători ai Comunei din Paris, în fața opresorilor lor: „Veni-va o zi când sângele acestor martiri va fi răzbunat”.

Tot timpul, prezent în mijlocul luptei pentru progres, tot timpul alături de cauza poporului, „Telegraful Român” a încrestat în coloanele sale — răboj al veacului trecut — faptele bune și rele care s'au petrecut, deschizând porți largi și luminoase către sufletul poporului — celor buni, înfierând cu fierul roșu al criticii aspre și necruțătoare — pe cele rele.

„Telegraful Român” a fost însă, mai presus de toate — chiar și în perioada în care caracterul său nu era exclusiv bisericesc — singura tribună dela care se putea vorbi și s'a vorbit poporului drept credincios despre adevărurile credinței strămoșești și despre drepturile Bisericii noastre străbune din Ardeal așa de des și de cumplit lovită de regimurile absolutismului habsburgic și de papalitate.

Acum, după scurgerea celor o sută de ani de existență, „Telegraful Român” privește cu mândrie justificată rezultatele luptelor, purtate în trecut, fericit că a ajuns ziua în care întregul nostru popor muncitor — sprijinit de ajutorul neprecupețit și multilateral al Uniunii Sovietice și al țărilor de democrație populară — pășește viguros pe drumul construirii socialismului și a apărării hotărâte a păcii în întreaga lume.

„Telegraful Român”, veteranul presei bisericești din Țara noastră, a avut satisfacția să încresteze zi după zi în coloanele sale — în ultimii ani — fapte care vorbesc despre marile cuceriri ale poporului, cuceriri care în cuvinte cuprinzătoare, înseamnă: ridicarea nivelului economic și cultural al poporului, egalitatea de drepturi între naționalitățile conlocuitoare, libera manifestare a cultelor religioase și libertatea de conștiință, etc.

Fericită că a ajuns această zi, după un veac de muncă și luptă, bătrâna gazetă dela Sibiu își încordează puterile pentru ca, alături de poporul muncitor, împletindu-și strădania cu eforturile lui, să cucerească noi victorii pe drumul construirii socialismului și — de aci mai departe — al comunismului.

Cu ocazia împlinirii unui veac de existență, „Telegraful Român” a apărut la 1 Ianuarie 1953 în număr festiv; pentru a sărbători cum se cuvine marele eveniment pe care îl trăește și pe care îl trăesc — alături de el — toți drept credincioșii creștini ortodocși din țara noastră.

Ca mărturie a înaltei prețuiri față de munca desfășurată fără conținere de gazeta veterană timp de 100 de ani, primul articol din acest număr festiv este semnat de Înalt Prea Sfințitul și Prea Fericitul Patriarh Justinian.

Semnează apoi tot un articol festiv, I. P. S. Mitropolit Nicolae al Clujului, P. S. Episcop Valerian al Oradei și alții.

Insistând asupra faptului că încă dela apariția primului său număr „Telegraful Român“ a afirmat că misiunea sa va fi aceea de a sta neclintit alături de popor și a lupta pentru triumful cauzei lui, I. P. S. Patriarh Justinian își încheie astfel articolul festiv: „Implinindu-și această misiune de făclie a dreptei credințe, „Telegraful Român“ are datoria de a rămâne totuși consecvent legământului făcut la nașterea sa: de a urma și el acelaș drum cu poporul nostru, spre pace, spre lumină, spre viitorul fericit pe care și-l clădește acum Patria noastră, alături de celelalte state libere din lumea întreagă. Este urarea pe care i-o facem la sărbătoarea de azi și pentru care îi împărtășim patriarhicească binecuvântare“.

I. P. S. Mitropolit Nicolae, insistând în articolul său asupra semnificației și rezultatelor luptelor duse în trecut de bătrâna gazeta, încheie astfel: „Veteranul de azi s'a ținut la pas cu vremea, în toată existența sa păzind dreapta credință ortodoxă răsăriteană și făcându-se ecoul năzuințelor clerului și credincioșilor noștri. Astăzi „Telegraful Român“ își continuă calea tradițională de orientare religioasă bisericească, pentru prosperarea morală și materială a poporului drept credincios și pentru apărarea păcii. Cinstind după cuviință ostenelele-i trecute, implorăm binecuvântarea lui Dumnezeu asupra tuturor celor ce se străduiesc să țină slova lui la înălțimea vremurilor noi“.

„Glasul Bisericii“ unindu-și urările la acelea făcute de I. P. S. Patriarh Justinian, I. P. S. Mitropolit Nicolae al Ardealului, precum și de toți ierarhii, preoții și dreptcredincioșii care s'au adăpat la învățăturile bătrânei gazete, urează „Telegrafului Român“ viață îndelungată și putere deplină de muncă, pentru ca alături de întregul popor muncitor să poată contribui la așezarea noii orânduiri de viață din Țara noastră și la deplina consolidare a păcii în întreaga lume.

REDAȚIA

PENTRU APĂRAREA PĂCII

PACEA VA INVINGE RĂZBOIUL

„Cel ce vede izbucnind un foc, mai întâi sună clopotul de alarmă. Apoi lumea se adună pentru a-l stinge.

„Clopotul de alarmă a fost sunat, pentru prima oară, la Wroclaw, în mijlocul verii lui 1948“.

Nu trecuseră decât trei ani dela încetarea celui de al doilea războiu mondial, — un războiu de o cruzime cum n'a cunoscut preodată istoria — și primejdia unul nou măcel se arăta amenințătoare pentru întreaga omenire. Șavanții, scriitorii, artiștii și oameni simpli, au început să simtă apăsarea noii primejdii. „Secretul“ pregătirilor de războiu nu mai era un secret.

Cel patru sute de intelectuali, veniți la Wroclaw din Asia, Africa, America de Nord, America de Sud și din toate colțurile Europei, au lansat strigătul de alarmă:

„Pacea este amenințată; trebuie să luptăm pentru a o salva“.

Acțiunea aceasta comună a unor oameni de faimă mondială, ca: Irina Joliot-Curie, Ilya Ehrenburg, Picasso, Raj Muk-Anaud, Hewlett Johnson, J. D. Bernal, Vercors, Alexandru Fadeev, Guttuso, etc. a constituit un prim și hotărât răspuns celor ce începuseră să croncăne despre „ortina de fier“ și despre „prăpastia dintre Răsărit și Apus“.

Rezoluția votată de congresștii dela Wroclaw a făcut circuitul lumii. În mai puțin de șase luni, ideea unirii tuturor pentru salvarea vieții, a cuprins milioane de oameni de pe tot globul pământesc.

Apoi, la 25 Februarie 1949, Biroul internațional de legătură între intelectuali — ales în orașul martir al Poloniei — împreună cu Federația Democrată Internațională a Femeilor, la care s'au raliat personalități

tăți ilustre din diferite țări, au lansat un apel pentru ținerea primului Congres Mondial al Păcii.

Acesta a fost semnalul general de alarmă. Ecourile lui s'au răspândit în lumea întreagă atât de repede, încât în mai puțin de 60 de zile, Apelul a primit adeziunea unor delegații reprezentând șase sute de milioane de oameni.

Primul Congres Mondial al Păcii — ținut la Paris și Praga (Aprilie 1949) — „a avut un răsunet imens. Pentru întâia oară, reprezentanții ai aproape tuturor popoarelor lumii au proclamat solemn, că apărarea păcii nu este o problemă numai pentru diplomați, nici numai pentru anumite guverne, ci este o problemă a tuturor oamenilor de rând, a tuturor oamenilor simpli, care trebuie să angajeze în această luptă responsabilitatea lor personală“. Se inaugura atunci un fapt cu totul nou în istoria popoarelor.

La acest Congres al luptătorilor pentru pace și înțelegere între oameni și popoare, au fost univocal denunțate forțele negre ale războiului, ale violenței și opresiunii. El — proclamând că „apărarea păcii este cauza tuturor popoarelor“ — a ales un Comitet Permanent cu misiunea de a coordona acțiunea popoarelor pentru pace. Și astfel „porumbelul păcii a început să zboare fără „oize“ peste frontiere“, adunând în jurul steagului luminos al păcii pe toți oamenii cinstiți de diferite orizonturi politice, filosofice și religioase, pe toți cei ce voiau pacea și înțelegeau să lupte pentru ea.

Așa a luat ființă Mișcarea Mondială a Partizanilor Păcii. „La baza acestei mișcări — unice în istoria omenirii — se află conștiința mereu crescândă a masei populare, că numai o luptă activă pentru pace poate împiedeca realizarea planurilor sângeroase ale ațățărilor la război“ dela Soare=Apune, care — setoși după o întunecată dominație mondială, prin înrobirea tuturor oamenilor și popoarelor — cutează totuși să vorbească fariseic despre intențiile lor „pacifice“.

Marea mistune istorică a luptătorilor pentru pace — așa cum s'a vădit dintru început — este aceea de a smulge masca „pacifismului“ de pe fața ațățătorilor la războiu, „de a rupe pânza de păianjen în care aceștia încearcă să prindă țările și continentele, de a da în vileag minciunile și calomniile răspândite de ei, de a desoălui mașinațiunile lor criminale, și de a organiza popoarele în lupta sfântă pentru pace“.

La 19 Martie 1950, Comitetul Permanent al Congresului Mondial al Partizanilor Păcii, întrunit la Stockholm, a lansat un Apel către toți oamenii cinstiți din lume, pentru a cere punerea în afară de lege a armelor atomice, cu care ațățătorii la războiu amenință lumea. În câteva săptămâni, Apelul dela Stockholm a primit adeziunea — prin semnătură — a peste o jumătate de miliard de oameni de pe toată fața pământului,

arătându-se prin această forță considerabilă a mișcării partizanilor păcii, care se opune cu hotărîre isteriei războinice și eventualei crime atomice.

Apelul dela Stockholm a fost și va rămâne un eveniment istoric de prima mărime. „Arma atomică n'a fost lansată. Și fiecare ființă umană a putut înțelege posibilitatea ce i s'a oferit — și ce i se va oferi și de aici înainte — de a interveni personal pentru a-și apăra propria-i fericire”.

În acest moment se desenau timpede pentru întreașa omenire, cele două forțe care stăteau față în față: deoparte, forțele păcii, democrației și progresului, în frunte cu Patria Socialismului și a Păcii, Uniunea Sovietică, de cealaltă parte, forțele agresiunii și războiului, sub comanda reacțiunii internaționale. Forțele păcii mereu mai numeroase și mai puternice, — forțele agresiunii mereu mai provocatoare, mai turbate, mai demascate și mai desvelite în planurile lor ucigașe.

În Noembrie 1950 — cinci luni după trecerea imperialiștilor dela amenințări sângeroase la fapte sângeroase, prin declanșarea agresiunii din Coreea — s'a întrunit la Varșovia al doilea Congres Mondial al Păcii. „Caracterul său a fost diferit de cel ținut la Paris-Praga. El a formulat condițiuni practice pentru reglementarea pașnică a diferendelor în curs. Primul congres fusese acela al denunțării și alarmei, al doilea acela al propunerilor concrete și constructive. S'a făcut dovada că oameni foarte deosebiți unii de alții, pot să se înțeleagă asupra unor obiective precise. Căci compoziția Congresului dela Varșovia era cu mult mai largă decât aceea a primului Congres. Delegații fuseseră aleși, de adunări populare, în diferite țări”. Iar ei înșiși — ca plen al Congresului — au ales Consiliul Mondial al Păcii, — Statul major al mișcării mondiale pentru apărarea păcii”.

„Congresul dela Varșovia n'a emoționat numai prin strălucirea bucuriei și a unității, prin extraordinara întâlnire dintre țărăni sud-americani, cu savanții scandinavi; a studenților sovietici cu metalurgiștii partizeni sau cu muncitorii agricoli din Africa. Drapelurile înfrățite ale tuturor popoarelor lumii, lacrimile din ochii tuturor când vorbea coreeana Pak Den Ai, entuziasmul nedescris față de delegații chinezi, au constituit amintiri de neuitat dintr'o sesiune de noapte târzie. Acest Congres a arătat — prin declarații, prin prezența însăși a unor oameni, pe care nimic nuri lega până atunci — că problema păcii îi interesa pe toți, pe deasupra argumentelor diferite, pentru rațiunea fundamentală și esențială, că fiecare ținea la viață: la viața sa, la viața celor ce i-au dat-o, la viața tuturor celor dragi ai lui”.

În Februarie 1951, la Berlin, Consiliul Mondial al Păcii a lansat istoricul Apel cu privire la încheerea unui Pact al Păcii între cele cinci mari puteri. Peste șase sute milioane de oameni, de toate rasele, de toate „culorile”, de toate credințele religioase, de pe toată fașa pământ

tului, au semnat acest Apel al Păcii. S'a dovedit încăodată, că cu cât este mai mult încurajată psihoza războiului de către reacțiunea internațională, cu atât sporește mai mult numărul luptătorilor pentru pace. „Orice s'ar crede și s'ar spune în cercurile reacționare, pacea nu mai depinde exclusiv de voința imperialiștilor. Pacea poate fi salvată, și popoarele unite în luptă și pentru luptă, o vor salva“

La 12 Decembrie 1952, s'a întrunit la Viena Congresul Popoarelor pentru Apărarea Păcii. Cu un caracter mult lărgit — care a depășit însăși Mișcarea Mondială pentru Pace — „Congresul Popoarelor a reunit oameni de toate credințele, grupări sau asociații de orice fel, care vor să asigure dezarmarea, securitatea și independența națională, alegerea liberă a modului lor de viață și destinderea în relațiile internaționale“. Cel 1857 de delegați care au luat parte la lucrările Congresului au reprezentat sute de milioane de oameni din 85 de țări de pe toată fața pământului.

Congresul de la Viena — prin largă sa componență — „a demonstrat, cu o amploare fără precedent, voința popoarelor de a lupta pentru pace, hotărârea lor de apărare fermă și până la capăt cauza păcii, cauza vieții și a fericirii întregii omeniri. Congresul a chemat popoarele lumii să lupte pentru tratative și înțelegere, pentru dreptul oamenilor la pace; să lupte pentru încheierea unui Pact al Păcii între cele cinci mari Puteri“.

În Apelul lansat cu acest prilej — dând exprese punctul de vedere comun al tuturor participanților la Congres — s'a spus:

„Congresul Popoarelor pentru Apărarea Păcii proclamă dreptul tuturor popoarelor de a-și hotări soarta și de a-și alege modul de viață fără niciun fel de amestec în treburile lor interne, oricare ar fi motivele ce s'ar invoca pentru justificarea acestui amestec. Independența națională a tuturor stateelor constituie chiazășia supremă a păcii“.

Acesta este graiul oamenilor păcii, aceasta este calea pe care omenirea, dornică de viață liniștită, de bună stare și fericire, înțelege să meargă.

Pacea este soarele care luminează mersul mereu înainte al țărilor și popoarelor din lagărul democrației și progresului.

Nu același este, însă, drumul imperialiștilor dela Soare. Apune, nu același este graiul atâțătorilor la războiu.

„Uciderea oamenilor — spune „filosoful“ Welles — acesta este procedeuul nostru de a îmbunătăți rasa umană. Aște popoare pot avea sistemele lor; sistemul nostru este crima. Acesta este un sistem american și deci cel mai bun“.

„Obiectivul real — nu numai al bombelor atomice, ci și al proiectilelor dirijate sau al escadrilelor de bombardament — este distrugerea

fizică a unul popor, întocmai precum în războaiele precedente — scopul armelor era, cu un efect mai limitat, distrugerea forțelor de luptă ale inamicului. Acest obiectiv — cel mai „rentabil” și cel mai vulnerabil — va fi de acum înainte obiectivul războiului, un obiectiv pe care nici declarațiile umanitare, nici convențiile internaționale nu-l vor putea schimba” (Colonelul S. J. A. Marshall, din Ministerul de Război al Statelor Unite).

Uciderea și crima, distrugerea și lichidarea fizică a popoarelor iubitoare de pace, — acesta este „modul de viață” pe care imperialismul neofascist al bancherilor din Wall-Street vrea să-l impună întregel lumii.

Agresiunea sângeroasă împotriva pașnicului popor coreean a dovedit tuturor că imperialiștii americani știu să fie de o înfiorătoare consecvență, când este vorba de „aplicarea pe teren” a uciderii, a crimei și a distrugerii; cu o furie de apocalips, hoardele învadaătoare au întrebuințat tot arsenalul de arme nimicitoare pentru a înfrânge și „lichida” braul popor coreean: bombele cu napalm, superbombele, armele bacteriologice, arma biologică, arma chimică, — toate armele infernale de distrugere în masă, au fost întrebuințate împotriva eroiciei Coreei. Spitale, școli, biserici, monumente unice de artă, instituții de cultură, orfelinate, aziluri de bătrâni, — nimic n'a fost cruțat de furta distrugătoare a imperialiștilor setoși de dominație mondială.

În Apelul slujitorilor Bisericii Coreei de Nord și de Sud, către toți creștinii și slujitorii Bisericii din toate țările, ni se înfățișează un sinistru tablou al setei de distrugere de care sunt cuprinși mercenarii miliardarilor americani.

„În aceste zile, când prevenirea pericolului unui nou război, — apărarea păcii și libertății și păstrarea conștiinței curate și a rațiunii, sunt puse ca probleme tmețitate, oamenilor cinști și iubitori de pace din întreaga lume, noi nu putem să trecem sub tăcere, atrocitățile săvârșite de armatele americane, deoarece creștinii consideră că a trece sub tăcere asemenea crime este împotriva învătăturii creștine.

„Indignare legitimă și ură au provocat atrocitățile intervenționiștilor americani, bombardamentele săvârșite împotriva orașelor și satelor coreene, distrugerea caselor de rugăciune împreună cu cărțile de rugăciune, distrugerea fizică a locuitorilor pașnici, dela mic până la mare, fără deosebire de profesie, religie, vârstă sau sex.

„În județul Ke Hon, provincia Phenianului de Sud, americanii au omorât o femeie însărcinată, complex nevinovată, numai pentru faptul că soțul ei este membru al Partidului Muncii; scoțând din abdomenul ei foetusul de nouă luni, americanii și însănmânștii l-au călcat în picioare.

„In județul Jan-Jan, provincia Kanbon, americanii l-au legat pe Yu-Kt Du de un pom și l-au tătat cu fierăstrăul în trei părți, numai pentru că a fost un bun creștin.

„In ziua de 23 Septembrie 1952, la ora 4 după amiază, 6 bombardiere americane bimotoare, au supus unul bombardament sistematic, aziful de bătrâni care se afla în provincia Kanbon, aruncând asupra lui peste 41 de bombe. Au fost omorîți peste 101 de oameni neînovași, cari, datorită grijii guvernului Republicii Democratice Populare, își petreceau în liniște zilele bătrâneții lor. Mai târziu, în dimineața zilei de 29 Septembrie, 4 avioane de tip Groman, 8 avioane cu reacție din aviația americană, au făcut o incursiune asupra unui orfelinat, care se afla într-o trecătoare în munții din provincia Phentamului de Nord. Au fost omorîte 43 și rănite 17 persoane”.

Conștiința omenirii se îngrozește în fața acestor atrocități sălbatice.

Și aceasta nu este totul. Apelul continuu:

„In toamna anului 1950, în Phentamul vremelnic ocupat, americanii făceau razii speciale pentru prinderea femeilor. Pătrunzând cu forța în casa de rugăciune, americanii au luat femeile și fetele care s'au adunat pentru rugăciune. A doua zi, pe țărnul râului Tedongat, s'au găsit cadavrele mutilate ale acestor fete și femei...

„Americanii încearcă să acopere atrocitățile lor criminale cu numele sfânt al lui Iisus Hristos și al creștinătății; cu toate acestea în Phentamul provizoriu ocupat de ei, l-au omorît pe păstorul Yu Dia Man, credincios principiilor creștinismului.

„In orașul Ciuncion, provincia Kanbon, americanii adunând peste 30.000 de refugiați din Coreea de Sud, l-au mințit cu cuvinte îndușoșoare: „Dumnezeu vă arată drumul mântuirii; urmați-ne pe drumul arătat de Dumnezeu”. Acestea au fost cuvintele care s'au dovedit a fi altele.

„Conform planului premeditat, avioanele de bombardament, de vânătoare și trupele mercenare ale americanilor, au năimicit pe toți acești oameni neînovași.

„Americanii și pastorii lor de pe lângă unitățile militare, săvârșind crime monstruoase, propovăduesc în același timp: „America este țara lui Dumnezeu, ea luptă pentru apărarea învătăturii lui Dumnezeu”...

În legătură cu întrebunțarea inumană a arme bacteriologice, Apelul spune:

„Folosirea armei bacteriologice de către trupele americane în Coreea, a fost confirmată de aviatorii americani căzuți prizonieri, în mărturiile lor stabilite de comisia științifică internațională pentru anchetarea faptelor războiului bacteriologic în Coreea și China, și de alte comisii internaționale.

„Cine va garanta oare că bestiile imperialiste nu vor folosi arma bacteriologică, pe care ei o folosesc împotriva poporului coreean, și împotriva întregii omeniri?”.

Pline de adevăr sguđuitor, de înțelepciune și de povățuire creștinească sunt cuvintele de încheiere ale Apelului :

„Să înălțăm rugăcuni Domnului Dumnezeu pentru ca acești reneșgați al lui Hristos să nu mai poată, în numele lui Dumnezeu și cu cuvinte creștinești, să mintă pe creștinii adevărați din toată lumea.

„Dacă voi nu doriți ca bombele americane să omoare mii de oameni, în timpul rugăciunii, în casele de rugăciune, așa cum s'a întâmplat în Coreea, rugați-vă ca Domnul Dumnezeu să pedepsească cât se poate mai repede pe călăii americani. Dacă nu vreți să fiți trimiși forțat de slugile bancherilor americani în focul războtului nedrept, acționați împotriva unui nou război.

„Situația actuală cere dela noi, să luptăm nu numai pentru pacea și libertatea popoarelor, ci de asemeni pentru apărarea libertății religiei și conștiinței curate a omenirii, împotriva intrigilor imperialiștilor americani, care tind să deslănțuie un nou război și să cucerească dominația mondială.

„Deasupra noastră atârână un pericol ; ridicați-vă la lupta pentru preîntâmpinarea unui nou război, ridicați-vă ca un singur om, împotriva unui nou război, pentru ca rugile voastre să nu fie întrerupte de exploziile bombelor americane și crucile voastre să nu se distrugă sub gloanțele mitralierelor aolăștelor cu reacție americane.

„Să înceteze războtul din Coreea și să plece toate trupele străine de pe pământul coreean“.

*

Lumea întreagă este încremenită de indignare în fața crimelor abominabile, a masacrelor, a asasinatelor și a distrugerilor săvârșite de învadaatori în înșorlta Coreei.

Cu conștiința împede că acest infern al uciderii s'ar putea abate asupra tuturor țărilor și popoarelor, omenirea iubitoare de pace își strânge rândurile, făcând totul pentru a împede deslănțuirea unui carnagiu general. „Și eforturile pentru evitarea catastrofei nu sunt zadarnice. Trebuie să le continuăm cu atât mai multă energie, cu cât prilejia este mai mare“.

Purtătorilor de torțe incendiare, forțelor negre ale morții, vrăjmașilor omului, trebuie să li se dea - din partea iubitorilor de pace - un răspuns răspicat : „Nu, nu va fi război general. Noi vă vom obliga să încetați războaiele parțiale în curs ; noi vom menține pacea, legând mâinile ucigașe ale ațățătorilor la război de meserie ; noi vom duce lupta pentru pace până la capăt, până ce nu vor mai fi cauze economice

și sociale de război, până ce nu vor mai fi țări imperialiste rivale sau aliate pentru a face rău" (Joanny Berltoz).

"Dușmanii omului - spune poetul francez Paul Eluard - sunt la ultima lor carte, sont à leur va tout. Și ei mărturisesc : să nu pierdem nictun dolar, căci dolarul este remediul și fără dolar nu e război, iar fără război nu s dolari... Dar în fața lor sporesc forțele democratice. Popoarele se unesc ; ele au învățat să trăiască și să lupte pentru a trăi...".

Încredere nezdruncinată în triumful forțelor păcii exprimă și Alexandr Zaradzki :

"Noi credem că pacea va fi salvată, fiindcă pentru prima dată în istorie, există un front puternic și unit de popoare dornice de pace, front care cuprinde o treime din omenire. Noi credem că pacea va fi salvată, pentrucă în toate țările din lume crește și sporește mișcarea pentru apărarea păcii, care cuprinde oameni de cele mai diverse convingeri. Noi credem că pacea va fi salvată, pentrucă omenirea - în marea ei majoritate - dorește profund înțelegerea dintre națiuni, conștientă că coexistența și colaborarea între diferitele regimuri sociale este posibilă și necesară".

Vorbind despre perspectiva păcii, Jaques Duclos spune :

"Actualul raport de forțe între lagărul imperialismului și războiului, și lagărul democrației și păcii, face această perspectivă a păcii, perfect realizabilă".

La fel mărturisește profesorul suedez, André Bonnard :

"Noi trebuie să combatem războiul nu ca o amenințare, ca o ipoteză, ci ca o realitate, pe care trebuie s'o alungăm de pe planeta noastră. Pentru aceasta nu există alt mijloc decât unitatea popoarelor, a tuturor popoarelor, într'o nezdruncinată voință de pace"...

Și adevărul acesta este nu numai înțeles, dar el a devenit o forță în lupta pentru pace :

"Noi înțelegem deplin - se spune în Apelul Congresului Partizanților Păcii din Asia și Zona Pacificului - că pacea nu trebuie așteptată, că pacea trebuie cucerită. Pentru a asigura o pace durabilă, trebuie să ne unim și să ducem o luptă fără preget... Pe calea cooperării tuturor oamenilor de bună credință va fi posibil de a preveni catastrofa care ne amenință, de a risipi norii negri ai războiului și de a limpezi orizontul umanității, pentru a se țoi auroa înfrățirii generale și a unei păci durabile..."

"Care partizan al păcii - spune un tubit fiu al poporulul francez - nu se simte cuprins de entuziasm la evocarea unei asemenea perspective luminoase și, în același timp, nu simte povara responsabilității personale? Dacă fiecare dintre aceia care doresc pacea își ia sarcina de a câștiga noul luptători pentru pace, dacă pretutindent forțele blești se mobilizează fără rezerve împotriva amenințării morții, - omenirea va triumfa asupra vrăjmașilor săi".

Pacea va învinge războiul !

D. V. SADEANU

CAMPANIA AGRICOLA DE PRIMAVARA

Pentru asigurarea unor recolte îmbelșugate la toate culturile, Consiliul de Miniștri al Republicii Populare Române și Comitetul Central al Partidului Muncitoresc Român, au dat — la 6 Februarie 1953 — hotărîrea cu privire la intensificarea pregătirii și executării la timp și în bune condițiuni a campaniei agricole din primăvara anului 1953.

Arătând că Planul de Stat pe 1953 cuprinde sarcini foarte importante pentru dezvoltarea agriculturii, prin aceea că suprafața ce trebuie însămânțată în 1953 este cu 188.600 hectare mai mare decât în 1952 și că producția planificată la hectar este mai mare cu 11%, hotărîrea precizează că în această primăvară trebuiesc arate din timp suprafețele nearate în urma nerealizării planului arăturilor de toamnă și reinsămânțate terenurile care au stricăciuni din cauza inundațiilor.

În lupta pentru îndeplinirea planului cincinal în patru ani și pentru ridicarea continuă a nivelului de trai al oamenilor muncii dela orașe și sate, însămânțările din primăvara anului 1953 au o însemnătate deosebită.

Factorul hotărîtor pentru îndeplinirea acestor sarcini îl constituie executarea la timp și în bune condițiuni a campaniei însămânțărilor de primăvară.

Eforturi deosebite trebuiesc făcute pentru îndeplinirea acestor sarcini importante.

Țărănimea muncitoare, gospodăriile agricole colective, întovărășirile, stațiunile de mașini și tractoare, gospodăriile agricole de Stat, încordându-și puterile și îmbinându-și toate posibilitățile în cele mai bune condițiuni, trebuie să asigure o producție cât mai mare de grâu și secară pentru pâinea poporului, porumb, sfeclă de zahăr, floarea soarelui, cartofi, legume și altele.

Hotărîrea arată că aparatul central al Ministerului Agriculturii și acela al Secțiilor agricole din cadrul Sfatuirilor Populare regionale și raionale, trebuie să fie mobilizate pentru a da tot sprijinul necesar în vederea pregătirii și organizării la timp și în bune condițiuni a însămânțărilor de primăvară în gospodăriile țăranilor muncitori, pentru ca aceștia să poată obține în anul 1953 recolte bogate. Deasemenea, hotărîrea precizează sarcinile ce revin Comitetelor executive ale Sfatuirilor populare comunale, arătând că acestea — mobilizând pe deputații comunali și cu ajutorul tehnicienilor agricoli, al învățătorilor, al celorlalți intelectuali dela sate și al elementelor conștiente din rândurile țăranilor muncitori cu

sint gospodăresc mai dezvoltat — trebuie să îndeplinească un plan de măsuri în vederea folosirii din plin a condițiilor deosebit de prielnice pentru desfășurarea muncilor agricole din primăvara acestui an.

În vederea intensificării și executării la timp și în bune condițiuni a campaniei agricole de primăvară, hotărîrea Consiliului de Miniștri și a Comitetului Central al Partidului Muncitoresc Român, din 9 Februarie 1953, prevede sarcinile principale ce trebuiesc îndeplinite, în legătură cu: întocmirea și desfășurarea planului de cultură; pregătirea și executarea campaniei agricole de primăvară în gospodăriile agricole individuale; asigurarea, revizuirea și repararea tractoarelor, mașinilor și uneltelor agricole; buna funcționare a stațiunilor de mașini și tractoare și a centrelor mecanice; pregătirea și executarea campaniei de primăvară în gospodăriile agricole de Stat, gospodăriile agricole colective și întovărășirile agricole; asigurarea și pregătirea semințelor, pregătirea și aplicarea îngrășămintelor organice, minerale și organo-minerale; aplicarea măsurilor agrotehnice; îngrijirea semănăturilor de toamnă; îngrijirea pomilor și viilor; asigurarea bazei furajere și îmbunătățirea pășunilor și fânețelor; pregătirea și îngrijirea animalelor de muncă; pregătirea și folosirea cadrelor; participarea institutelor de învățământ și cercetări științifice în pregătirea și executarea campaniei de primăvară; sarcinile altor Ministere — organizarea muncii politice de masă și conducerea și evidența lucrărilor.

Pentru fiecare sector de activitate, pentru fiecare unitate care trebuie să contribuie prin munca sa la succesul deplin al campaniei agricole din această primăvară, hotărîrea din 9 Februarie 1953 prevede măsurile de bază ce trebuiesc luate, astfel încât toate pledicile care s'ar putea opune asigurării unei recolte îmbelșugate să fie prevăzute și înlăturate la timp.

Hotărîrea Consiliului de Miniștri și a Comitetului Central al Partidului Muncitoresc Român — subliniind că îndeplinirea cu succes a sarcinilor trasate va asigura o recoltă bogată în anul 1953, recoltă de care va depinde o mai bună aprovizionare cu produse alimentare a oamenilor muncii din Țara noastră, aprovizionarea industriei cu materii prime, cât și ridicarea nivelului de viață materială și culturală a întregului popor muncitor — cheamă pe toți muncitorii, tehnicienii și inginerii din stațiunile de mașini și tractoare, gospodăriile agricole de Stat, pe membrii gospodăriilor agricole colective și întovărășirilor agricole, întreaga țărănie muncitoare în frunte cu membrii de partid și, în general, pe toți adevărații patrioți, să deponă toate eforturile și energia lor crea-

toare în lupta pentru îndeplinirea înainte de termen și în cele mai bune condițiuni a campaniei agricole de primăvară.

Chemarea lansată prin hotărîrea dată de Consiliul de Miniștri și Comitetul Central al Partidului Muncitoresc Român către toți adevărații iubitori de patrie, pune o sarcină deosebit de importantă tuturor slujitorilor Sfintei noastre Biserici și, în deosebi, a celor care își îndeplinesc misiunea de păstori sufletești în lumea satelor.

„Preoților Bisericii noastre – spune I. P. S. Patriarh Justinian, în pastorală sa din 31 Martie 1952 – le revine sarcina de a sta mereu în mijlocul păstoriiților lor pentru a le fi sfătuitoari și pilduitoari și în cele sfinte și în celelalte trebuințe ale lor, „căci noi ne sârguim pentru bine nu numai față de Dumnezeu, ci și față de oameni” (II Cor. VIII, 21), cum ne învață slăvitul Apostol Pavel. Munca bine îndrumată și bine savârșită de către toți, va asigura belșugul întregului popor și va întări pacea a toată lumea, căci „roadele dreptății cu pace se seamănă făcătorilor de pace” (Iacob III, 17).

Preoții Sfintei noastre Biserici – ca buni patrioți și îndrumători în fapta cea bună a credincioșilor lor – trebuie să constituie exemplu viu al îndeplinirii la timp și în bune condițiuni a tuturor îndatoririlor cetățenești, îndatoriri între care aceea a lucrării pă-mântului este în această perioadă a anului, cea mai de frunte.

Ei trebuie să fie între cei dintâi care să-și ducă la capăt mun-cile, pe terenurile proprii și, în acelaș timp – prin acțiunile lor, prin sfaturile lor, prin participarea la toate inițiativele locale și la toate lucrările organizațiilor de masă – să lămurească pe păstoriiții lor, așa cum spune I. P. S. Patriarh Justinian în Pastorală menționată, că „roadele ogoarelor asigură acum nu numai bună-starea fiecăruia, ci și a întregii patrii... Munca fiecăruia folosește și lui, dar și tuturor celorlalți. Toți muncesc pentru bunăstarea și fericirea tuturor”.

Slujitorilor altarelor le sunt deschise multe posibilități pentru a putea ajuta efectiv la succesul deplin al campaniei agricole de primăvară.

În afară de munca pe care trebuie să o desfășoare în această privință, zi cu zi, în cadrul misiunii lor, ei pot și trebuie să se ală-ture inițiativelor Comitetelor executive ale Sfaturilor Populare co-munale și – împreună cu deputații comunali, tehnicienii agricoli, învățătorii, ceilalți intelectuali locali și elementele conștiente din rândurile țăranilor muncitori cu simț gospodăresc mai dezvoltat – să contribuie la întocmirea planurilor de măsuri care să asigure deplinul succes al campaniei agricole de primăvară.

Altarele trebuie să fie locuri în care cuvântul preoților să se facă auzit, cuvânt care să lămurească credincioșilor că de modul cum vor ști să traducă în viață directivele Guvernului și ale Comitetului Central al Partidului depinde succesul campaniei agricole de primăvară, depinde realizarea unei recolte îmbelșugate și deci – într'o largă măsură – ridicarea nivelului de trai al oamenilor muncii dela orașe și sate.

Hotărîrea din 6 Februarie 1953 a Consiliului de Miniștri al Republicii Populare Române și a Comitetului Central al Partidului Muncitoresc Român, trebuie să constituie, pentru slujtorii altarelor, un îndreptar de bază al muncii lor, în această perioadă a anului. Această hotărîre trebuie cercetată și studiată cu atenție, astfel încât – atât în muncile individuale cât și în muncile colective – preoții să poată acționa just, potrivit sarcinilor trasate de forurile conducătoare.

Pentru fiecare preot, ca pentru toți oamenii conștienți și pentru toți adevărații patrioți, lozinca sub care trebuie dusă munca în această campanie agricolă trebuie să fie: niciun petec pe pământ să nu rămână neînsămânțat.

Indemnăm pe toți slujtorii Bisericii noastre să nu obosească până ce muncile agricole nu vor fi duse la capăt și până ce aurul recoltei îmbelșugate a anului 1953 nu va fi așezat în hambare.

Incheind, cităm cuvintele I. P. S. Patriarh Justinian, care – în Pastorală Sa din 31 Martie 1952 – a spus: „Noi binecuvântăm ostenețile voastre dorindu-vă roade cât mai îmbelșugate“, iar Dumnezeuul păcii, Cel ce prin sângele veșnicului legământ a sculat din morți pe Păstorul cel Mare al oilor, pe Domnul Iisus Hristos, să vă întărească în orice lucru bun, ca să faceți voia Lui și să lucreze în noi ceea ce este bineplăcut în fața Lui, prin Iisus Hristos, căruia fie mărirea în vecii vecilor. Amin“ (Evrei XIII, 20-21).

„GLASUL BISERICII“

VIAȚA BISERICESCĂ ÎN CUPRINSUL MITROPOLIEI

ARHIEPISCOPIA BUCUREȘTILOR

ȘEDIȚA ADUNĂRII EPARHIALE A SF. ARHIEPISCOPII A BUCUREȘTILOR

În ziua de 26 Februarie a. c., a avut loc ședința Adunării Eparhiale a Sf. Arhiepiscopii a Bucureștilor, convocată de I. P. S. Patriarh Justinian, în sesiune ordinară, potrivit legii de organizare a Bisericii Ortodoxe Române.

La orele 11 dimineața s'a oficiat în catedrala Sf. Patriarhii un Te-Deum, de către P. S. Episcop Theoctist, Vicar Patriarhal, în prezența membrilor Adunării Eparhiale.

După oficierea Tedeum-ului, membrii prezenți s'au întrunit în sala de ședințe a Sf. Sinod, unde I. P. S. Patriarh Justinian a deschis Adunarea cu ordinea de zi, fixată și anunțată prin convocare.

După cuvântul de deschidere, rostit de I. P. S. Patriarh Justinian, s'a făcut apelul membrilor și s'a constatat că Adunarea este în număr și deci legal constituită.

Au fost prezenți următorii :

A. Clerici : Pr. Ciobănete Ilie, Pr. Ionescu Alexandru, Diac. Nicolaescu Nicolae, Pr. Pașoi Gheorghe, Pr. Popescu Emil, Pr. Popescu Ioan, Pr. Rezuș Petru, Pr. Vlaiculescu Alex. și Diac. Vasilescu Emilian.

B. Mireni : Alexandrescu Anton, Bordeianu Const. Cristescu Stelian, Greceanu Carp, Mazilescu Gh., Petre Alexandru, Stoian Iorgu, Vasilescu Toma, Stănică Gheorghe și alții.

Au mai fost de față : P. S. Theoctist, Vicar Patriarhal, P. C. Consilieri : Alex. Petcu, Alex. Zamfirescu, Gh. Bejgu, Marcel Mihăescu și N. Șerbănescu ; P. C. Pr. Const Hașcău, Secretarul Eparhial ; P. C. Protos. Urpasian Popa, Exarhul Mănăstirilor și D-nii : Gh. Ionescu și Mircea Ionescu, șefii contabilității Eparhiale.

Secretari ai Adunării Eparhiale au fost : Pr. Alex. Ionescu, Petre Alexandru și Carp Greceanu.

Intrându-se în ordinea de zi, au fost repartizate pe comisii rapoartele generale ale celor trei sectoare : Administrativ Bisericesc, Administrativ Cultural-Social și Administrativ Economic-Financiar.

Comisiunile au fost alcătuite astfel :

A. *Comisiunea Administrativ-Bisericească :*

1. Diacon N. Nicolaescu,
2. Preot Gheorghe Pașoi,
3. Profesor Iorgu Stoian,
4. Profesor Toma Vasilescu,
5. Profesor Gheorghe Mazilescu.

B. *Comisiunea Administrativ Cultural-Socială :*

1. Profesor Petre Rezuș,
2. Profesor Petre Alexandru,
3. Profesor Stelian Cristescu.

C. *Comisiunea Administrativ Economic-Financiară :*

1. Pr. Alex. Vlaiculescu,
2. Pr. Emil Popescu,
3. Prof. Anton Alexandrescu,
4. Prof. Carp Greceanu.

D. *Comisiunea de Validare :*

1. Diacon Emilian Vasilescu,
2. Preot Ilie Ciobănete,
3. Stănică Gheorghe.

După aceea, I. P. S. Patriarh propune și Adunarea aprobă ca să se trimită câte o telegramă de omagii D-lui Dr. Petru Groza, Președintele Prezidiului Marelui Adunări Naționale ; D-lui Președinte al Consiliului de Miniștri, Gh. Gheorghiu-Dej și D-lui Prof. Petre Constantinescu-Iași, Ministrul Cultelor. Adunarea, în unanimitate aprobă textul și trimiterea telegramelor.

După aceea ședința se suspendă la orele 14, pentru ca membrii Comisiunilor să cerceteze referatele, supuse discuțiunii și aprobării Adunării Eparhiale.

Ședința se redeschide la orele 17.

Comisia de validare și-a depus raportul, care a fost aprobat în unanimitate.

După aceea, P. C. Preot Alex. Vlaiculescu citește raportul Comisiei economice-financiare. La discuții au luat parte :

I. P. S. Patriarh Justinian, Dl. Stelian Cristescu, Păr. Gheorghe Pașoi, Păr. Emil Popescu, Dl. Anton Alexandrescu, Dl. Gh. Mazilezcu, Pr. Alexandru Ionescu, Dl. Const. Bordeianu. Din partea vorbitorilor s'au făcut unele propuneri, pe care Adunarea le-a aprobat.

Raportul a fost aprobat cu majoritate de voturi.

Raportul Sectorului administrativ bisericesc a fost supus Adunării de Păr. Prof. N. Nicolaescu. La discuții au luat parte :

I. P. S. Patriarh Justinian, Dl. Anton Alexandrescu și Dl. Stelian Cristescu.

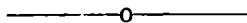
Raportul a fost aprobat în unanimitate.

Pentru Sectorul cultural-social raportul către Adunare a fost susținut de către Păr. Prof. Petru Rezuș.

La discuții au luat parte : Dl. Anton Alexandrescu, P. C. Preot Alexandru Ionescu, Dl. Toma Vasilescu, Dl. Const. Bordeianu, Dl. Gh. Mazilescu și I. P. S. Patriarh Justinian.

Raportul a fost aprobat în unanimitate.

La orele 21,30, Adunarea Eparhială și-a terminat lucrările, după ce Prof. Diac. N. Nicolaescu a mulțumit I. P. S. Patriarh Justinian pentru felul cum a condus desbaterile Adunării Eparhiale.

VIZITĂ CANONICĂ

Duminică 15 Martie 1953, clerul și credincioșii din orașul Ploești, au avut deosebita cinste să primească vizita canonică a P. S. Episcop Antim Nica, Vicar Patriarhal, ca delegat al P. S. Patriarh Justinian.

La orele 9,30 P. S. Sa, însoțit de arhidiaconii Evghenie Dascălu și Felix Dubneac, a sosit în Ploești, întâmpinat fiind de subsemnatul în calitate de Protoiereu al orașului.

Îndată după sosire a vizitat bisericile Sf. Vasile și Sf. Împărați Constantin și Elena. La biserica Sf. Vasile a fost întâmpinat de preoții Al. Popescu, paroh, Gh. Popescu-Gornet și N. Cernea suplinitor. Credincioșii aflați în număr mare în biserică, au intonat „Pre Stăpânul“.

P. S. Episcop Antim a rămas plăcut impresionat de prezența numărului mare de credincioși în biserică.

La biserica Sf. Împărați, a fost întâmpinat de parohul respectiv, preotul Aurel Popescu. Și aici P. S. Sa a putut constata o biserică bine îngrijită. I-a făcut bună impresie pictura în frescă bizantină, executată de pictorul N. Pană.

De aci a mers la catedrala orașului, cu hramul „Sf. Ioan Botezătorul“, unde a slujit Sf. Liturghie, având în sobor pe următorii : P. C. Al. Vlaiculescu, protoiereu al orașului Ploești și V. Constantinescu protoiereu al Raionului

Ploiești, pe preoții catedralei : Gh. Sliveanu și Ilie Soceanu, precum și diaconii Evghenie Dascălu, Felix Dubneac și Eugen Decuseară, ultimul delaatedrală.

Biserica a fost plină de credincioși. Intre cei prezenți era și imputernicitul Ministerului Cultelor.

Sf. Liturghie, oficiată cu fastul cuvenit, a impresionat pe credincioși, căroro li se oferă rar prilejuri de a asista la o slujbă arhierască.

La sfârșitul Sf. Liturghii, am adresat P. S. Episcop Antim, un cuvânt de salut din partea clerului și credincioșilor, aducând mulțumiri pentru vizita și slujba făcută. Totodată am exprimat mulțumiri călduroase I. P. S. Patriarh Justinian, pentru dragostea ce o poartă clerului și credincioșilor, cum și pentru grija pe care o are ca biserica să meargă în pas cu vremea.

P. S. Episcop Antim, luând cuvântul, a explicat însemnătatea vizitelor canonice, pentru cunoașterea nevoilor locale și străngerca legăturilor dintre Chiriarh și păstoriți : preoți și credincioși. Arătând că în acest scop a fost delegat de I. P. S. Patriarh, ca Arhipăstor al acestor locuri, a adus binecuvântarea I. P. S. Sale.

Aflându-ne în Duminica Sf. Ioan Scărarul — a patra din postul mare — P. S. Episcop Antim a rostit o frumoasă predică, cu tema : „Scara Duhului“, sau calea spre desăvârșire, cu privire specială asupra primei trepte a scării : lepădarea de păcat și pocăința.

După ce, în alese cuvinte, descrie viața Sf. Ioan Scărarul, scoate în relief însemnătatea vestitei sale lucrări, „Scara Duhului“. Aici se poate afla calea pe care trebuie s'o urmeze omul pentru îndreptarea și curățirea sa de rău, și virtuțile și darurile cu care este răsplătită osteneala celui care voește să fie creștin nu numai după nume, ci și după fapte. Prima treaptă pe scara viețuirii creștine este părăsirea păcatelor și a tot ce este rău în noi. Aceasta însemnează a porni pe calea îndreptării sau a pocăinței și citează pe Sf. Ioan Scărarul : „Părăsirea a tot ce e rău e începutul pocăinței, iar începutul pocăinței este începutul mântuirii“ (Treapta 26, cap. 63).

Mai departe, P. S. Sa, pune pe credincios în fața unui examen de conștiință : Pe care treaptă se găsește fiecare credincios.

Pentru a da răspuns la această întrebare, omul trebuie să se cunoască pe sine, să-și vadă păcatele sale. A cunoaște totul și a nu-ți cunoaște sufletul nu e de niciun folos. Cunoașterea păcatului naște o vie părere de rău, pocăința, iar aceasta aduce iertarea. Pocăința însemnează schimbarea vieții, transformarea într'un om nou.

Biserica în timpul acesta al Postului Mare își chiamă fiii să meargă pe calea pocăinței pentru primirea harului iertării și al înnoirii inimii.

Celor ce ascultă chemarea ei, Biserica le făgăduște căldura și bucuria brațelor părintești. Omul cel nou de care vorbește Sf. Apostol Pavel, este omul deslegat de legăturile păcatului, bucurându-se de libertatea harului. Acestui

om nou i s'a hărăzit un cer nou și un pământ nou. Spre aceasta râvnește, și tu creștine, stăpânit încă de lanțurile patimilor.

Incheind frumoasa și interesanta predică, P. S. Episcop Antim, spune : „In zilele noastre, în jurul nostru, în lumca nouă, care se zidește cu elan, se vorbește stăruiitor de crearea unui om nou. Omul cel nou este omul care luptă pentru binele semenilor săi, el este desrobit de stăpânirile silnice și nedrepte. Omul nou luptă pentru propășirea și fericirea tuturor popoarelor. El este împotriva exploatării omului de către semenii săi. El este împotriva războaelor și luptă pentru pacea întregei omeniri. El luptă cu drag pentru întârrirea și propășirea patriei sale. Acest om nou se zidește astăzi în Patria noastră.

Biserica noastră Ortodoxă Română aduce colaborarea ei pentru ridicarea acestui om nou. Biserica noastră găsește în propria sa învățătură destule temeieri pentru a sprijini truda și năzuințele omului nou : omul păcii și al muncii pentru înflorirea patriei“.

Predica a fost ascultată cu multă luare aminte, iar la plecare credincioșii au condus pe P. S. Episcop Antim până la mașină, purtând în ochii lor bucurie și recunoștință.

După Sf. Liturghie a vizitat biserica Sf. Treime, cu care ocazie a făcut observațiile trebuitoare în ceea ce privește buna gospodărire a bisericii.

Vizita canonică făcută la Ploești, de către P. S. Episcop Antim Nica, rămâne vie în sufletele clerului și credincioșilor din orașul Ploești.

Preot Al. Vlaiculescu

CONFERINȚELE DE ORIENTARE PROTOPOPEȘTI

În primele zile ale lunii Martie din acest an, au avut loc în toată Eparhia conferințele protopești de orientare ale Clerului, rânduite potrivit hotoririi Sf. Sinod al Sfintei noastre Biserici.

Conferințele s'au ținut în centrele raionale și au fost prezidate de un delegat al Centrului Eparhial.

Astfel, la raioanele Urziceni și Grivița Roșie (București) a prezidat P. S. Episcop Antim Nica, Vicar Patriarhal; la raioanele: Târgoviște, Câmpulung-Mușcel și Gheorghiu-Dej (București), P. S. Episcop Theoctist Botoșăneanu, Vicar Patriarhal; la raioanele: Crevedia, Pucioasa, Lehliu, orașul Ploești și Lenin (București), P. C. Pr. Alex. Ionescu, Vicar al Sf. Arhiepiscopii a Bucureștilor; la raioanele Vidra și Fetești, P. C. Pr. Ioan Gagi, Directorul Sf. Sinod; la raionul Oltenița, P. C. Pr. Vasile Ștefan, Inspector General Biseri-

cesc; la raioanele: Răcari și Cămpina, P. C. Pr. Gheorghe Pașoi, Consilier patriarhal; la raioanele Slobozia, Snagov, Cricov și 1 Mai (București), P. C. Pr. Grigore Burlușeanu, Consilier Patriarhal; la raioanele: Mihăilești, Zimnică și Sinaia, P. C. Pr. Atanasie Preda, Consilier Patriarhal; la raioanele: Vida și Ploești, P. C. Pr. Alex. Vlaiculescu, Protoiereul orașului Ploești; la raioanele: Teleajen, Călărași și 23 August (București), P. C. Pr. Alex. Petcu, Consilier la Sf. Arhiepiscopie; la raioanele: Topoloveni și Stalin (București), P. C. Pr. Alex. Zamfirescu, Consilier la Sf. Arhiepiscopie; la raioanele: Giurgiu, Găești, Răcari și Tudor Vladimirescu (București), P. C. Pr. Gh. Bejgu, Consilier la Sf. Arhiepiscopie; la raioanele: Vârtoapele și N. Bălcescu (București), P. C. Pr. Marcel Mihăescu, Consilier la Sf. Arhiepiscopie; la raionul Alexandria, P. C. Pr. Nicolae Șerbănescu, Consilier la Sf. Arhiepiscopie și la raionul Brănești, P. C. Pr. Const. Hașcău, Secretarul Eparhial.

P. C. Protopopi respectivi au depus mult zel în organizarea și buna reușită a conferințelor.

Tema propusă pentru discuție a fost: „Patriotismul și temeiurile lui religioase“.

Cucernicii preoți din tot cuprinsul Eparhiei noastre au arătat un viu interes în susținerea și discuția referatelor întocmite.

Au luat parte la aceste conferințe circa 2000 preoți.

Au luat cuvântul, aducând prețioase contribuții în lămurirea temei, 310 preoți.

Referatele și discuțiile la referate au arătat că preoții sunt conștienți de misiunea lor și înțeleg ca patriotismul lor luminat și cald să-l pună cu devotație în serviciul vieții cele noi ce se construiește în țara noastră.

La punctul II din ordinea de zi a conferințelor „rapoarte de activitate“, — au luat cuvântul 168 preoți, — arătând concret în ce fel sprijină cucerniciile lor lucrările de folos obșteșc și acțiunea de apărare a păcii.

Prima conferință de orientare pe acest an, a fost de mult folos preoților, căci le-a prilejuit lămuririle de care aveau nevoie și le-a oferit noi îmbolduri pentru o mai rodnică activitate, atât misionară, cât și socială.

R E D A C Ț I A

O ȘEDINȚĂ DE LUCRU

În ziua de 27 Februarie a. c., preoții din cuprinsul raionului Lehliu Regiunea București s'au întrunit într'o ședință de lucru la sediul Protoieriei respective.

Fiind invitat, a luat parte la această ședință și D-l Mihail Dumitrache, secretarul Sfatului raional.

P. C. Protoiereu I. Popescu deschizând ședința arată că în fața cetățenilor patriei noastre stă, în primul rând, problema îndeplinirii primului nostru plan cincinal și în strânsă legătură cu aceasta, problema apărării păcii.

P. C. Sa menționând marile realizări înfăptuite până acum în țara noastră, cum și ce sarcini așteaptă a fi împlinite, arată că în fața preoților din raionul Lehliu, se înfățișează două sarcini deosebite: Lupta pentru Apărarea Păcii și popularizarea hotărârilor de transformare socialistă a agriculturii.

„Dorința conducerii Sfintei noastre Biserici - a spus P. C. Sa - este de a sprijini sincer și permanent organele locale ale conducerii de Stat”.

P. C. Sa a arătat după aceea unele lipsuri constatate personal; cauza acestor lipsuri fiind o slabă muncă de lămurire a oamenilor și delăsarea unora dintre săteni în ce privește munca, mai ales pe terenul legumicol.

Deaceia și preoții alături de ceilalți factori ai organelor de Stat sunt datorii să ajute și să sprijine prin exemplul personal și prin indemnuri îndeplinirea planului de însămânțări și legumicol, precum și plata impozitelor către Stat și acțiunea pentru autoimpunere.

Indemn pe preoți să sprijine deasemenea și acțiunea de lichidare a analfabetismului, dând exemplu pe îngrijitoarea Protoieriei care în iarna aceasta a urmat cursul de alfabetizare și că aceasta a simțit o mare bucurie.

„Această bucurie - a spus Păr. Protopop - s'o producem noi în sufletele tuturor enoriașilor noștri care nu știu carte.

Așa precum Sfânta Evanghelie pe care o propovăduim cere dela enoriașii noștri și dela noi toți să fim credincioși și cinstiți până la maximum pentru mântuirea noastră sufletească, în aceeași măsură se cere dela noi astăzi să fim și buni patrioți, sprijinind cu toată insuflețirea acțiunea de propășire a Patriei noastre”.

P. C. Sa a sfârșit cuvântarea cu rugămintea ca preoții prezenți la ședință să arate munca ce au înțeles să ducă, cum și ce angajamente înțeleg a-și lua pentru binele comun, pentru întărirea Patriei noastre și pentru apărarea păcii în lumea întreagă, creiată de Dumnezeu nu pentru chin și moarte, ci pentru viață și fericire.

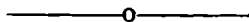
După cuvântarea Părintelui Protopop I. Popescu au luat cuvântul următorii preoți: Teodor Cobzacu - Fantâna Doamnei, Mihail Constantin - Plevna, Vlad Lăpușeanu - Horia, Dumitru Petroviceanu - Siliște și alți șapte preoți, arătând munca depusă în parohiile respective pentru apărarea păcii și sprijinul dat pentru îndeplinirea planului de Stat la însămanțări, colectări, autoimpuneri, plata impozitelor, etc.

A luat cuvântul după aceia secretarul Sfatului Popular al raionului Lehliu, Dl. Mihail Dumitrache, care a arătat că datoria tuturor oamenilor cinstiți din țara noastră este de a lupta pentru îndeplinirea planului de Stat, „căci plan înseamnă producție, producția înseamnă viață și viața înseamnă pace“.

Construirea socialismului înseamnă bună stare și fericire pentru toți oamenii.

P. C. Protoiereu, înainte de închiderea ședinței, mulțumește D-lui Secretar și tuturor preoților pentru că au participat la această ședință, le urează spor la lucru și-și exprimă dorința de a culege roade din cele mai frumoase din munca Cucerniciilor lor pe teren cultural social.

CRONICAR

CONFERINȚA DE ORIENTARE DIN PROTOPOPIATUL ORAȘULUI PLOEȘTI

La 17 Martie 1953, a avut loc conferința de orientare din Protopopiatul orașului Ploești, prezidată fiind de P. C. Vicar Al. Ionescu. A participat la conferință și împuternicitul Ministerului Cultelor. Tema dată spre tratare a fost: «Patriotismul și temeiurile lui religioase».

Conferința s'a ținut în Biserica Sf. Gheorghe Vechiu din Ploești și s'a desfășurat potrivit programului.

La ora 8,30, s'a oficiat un Te-Deum de către un sobor de preoți, după care subsemnatul a rostit un cuvânt ocazional, salutând prezența P. C. Vicar Al. Ionescu și a împuternicitului Ministerului Cultelor. În cuvântul ocazional am arătat rostul conferințelor de orientare și am scos în relief importanța temei de azi, care este o complectare a temei dezvoltată în August 1952, «Biserica și Patria».

Am arătat apoi, că aceste conferințe se țin într'un moment când oamenii muncii din țara noastră își sporesc eforturile pentru îndeplinirea Planului de Stat în patru ani, când întrecerile socialiste au luat un avânt nestăvilnit pentru mărirea producției, când întreaga noastră patrie este transformată într'un vast șantier de construcții pașnice, când munca nu mai însemnează robie, deoarece poporul muncitor, eliberat de exploatare, este stăpân pe munca lui, când poporul nostru, alături de toate popoarele

iubitoare de pace, în fruntea cărora stă Uniunea Sovietică, alături de toți oamenii cinștiți, iubitori de pace, de pretutîndeni, își intensifică lupta pentru apărarea păcii.

Toate aceste acțiuni, inițiate și îndrumate de regimul nostru democrat-popular, în frunte cu P.M.R., sunt dovezi ale celui mai înalt patriotism.

-- Temeiurile patriotismului sunt înscrise Constituția R.P.R., care asigură și garantează libertatea de conștiință, care interzice orice manifestare de șovinism, ură de rasă, ură națională sau propagandă șovină.

Am subliniat apoi, faptul că la marele doliu al Uniunii Sovietice, prin încetarea din viață a marelui conducător de popoare, învățător al oamenilor muncii, prieten nedesmințit al țării noastre, Marele Stalin, a participat și Biserica Ortodoxă Română, propunând, ca semn de respect pentru memoria marelui Stalin, un minut de tăcere. Am amintit apoi de marea pierdere suferită de poporul frate cehoslovac, prin încetarea din viață a lui Clement Gottwald și am propus un minut de tăcere.

Am exprimat un cuvânt de omagiu pentru regimul nostru democrat-popular, care asigură dreptatea pentru toți oamenii muncii și care asigură libertatea de conștiință religioasă.

Am exprimat apoi în numele preoților ploșteni mulțumiri față de I. P. S. Patriarh Justinian, care cu grijă și înțelepciune orientează clerul și credincioșii pentru a merge în pas cu vremea, pentru a fi dârji apărători ai păcii.

Se formează biroul și se face apelul.

Se constată absența unui preot, pentru caz de boală. Se motivează absența.

Se dă cuvântul preotului Ioan Minculescu, dela Biserica Sf. Dumitru, care prezintă referatul: «Patriotismul și temeierile lui religioase».

C. Sa, în introducere, arată marile transformări sociale pe care le trăește societatea umană. S'a întâmplat ca exploatații dintr'o parte a lumii, din Rusia țaristă, să refuze a mai munci pentru exploatați, să-i alunge din mijlocul lor, zidindu-și ei singuri o cetate a lor, în care să nu mai existe acel «homo homini lupus». Impotriva acestei lumi noi care s'a clădit în U. R. S. S. și se clădește în toate țările de democrație populară, s'au ridicat valuri, valuri de ură și mînciuni. Imperialiștii americano-englezi, pregătind declanșarea unui nou război dela amenințările cu bomba atomică, până la arma bacteriologică, până la critica tendențioasă și defetistă, au luat ofensiva războiului rece. Impotriva lumii tinere și pline de entuziasm și de vitalitate a societății socialiste, sunt îndreptate toate săgețile otrăvite ale arsenalului unei lumi îmbătrânite în rele.

Poporul nostru și-a luat soarta în propriile mâini, s'a încadrat în rândul țărilor de democrație populară și construcției socialiste.

Biserica noastră nu poate rămâne deoparte de această luptă. Ea s'a încadrat alături de popor cu toată ființa ei și în acest scop, conducerea noastră sinodală, în frunte cu I. P. S. Patriarh Justinian, ne-a orientat pe noi slujitorii ei, ca și pe toți credincioșii, să ne strângem în jurul conducerii de Stat și fiecare dela locul și postul său să sprijine construirea unei lumi noi în patria noastră.

Mai departe C. Sa, precizează noțiunea de patrie: «noțiunea de patrie presupune o legătură de lungă durată cu trecutul, stabilitate constatată istoricește, strămoși care au luptat și murit pentru pământul pe care l-au locuit, părinți care l-au muncit, unicitatea poveștilor, mormintele psalmodiate de aceleași bocete, alături de cultura concretizată în aceleași opere de artă (și de progres. Intre teritoriul acesta «patria» și între cei ce-l locuiesc, este firesc să nască un anumit sentiment care să lege pe unul de celălalt. Acesta este patriotismul. Intre patriotism și convingerile religioase este o concordanță. Biserica Ortodoxă nu numai că nu este împotriva patriotismului, dar ea a îndemnat totdeauna pe fiii ei să-și iubească și să-și apere țara.

Definind noțiunea de patriotism, C. Sa spune: «Din lupta comună în care oamenii învață să se cunoscă și să se aprecieze, se nasc sentimente de stimă și de dragoste care se resfrâng asupra lucrurilor înconjurătoare, asupra uneltelor folosite, asupra viețuitoarelor care ne înconjoară, asupra casei care ne adăpostește, asupra apelor care ne mângâie cu murmurul lor, asupra câmpului plin cu bucte, asupra dealurilor și munților. E sentimentul de dor pe care l-au simțit totdeauna pentru pământul patriei, pentru pământul în care s'au născut și au crescut. Acest lucru îl exprimă minunat Sf. Scriptură în psalmul 107: «Lângă râurile Babilonului, acolo am șezut și am plâns, când ne-am adus aminte de Sion... Cei ce ne-au robit ne-au cerut cântări și asupritorii noștri cântec de veselie... Cum să cântăm cântarea Domnului în pământ strein?».

«Cum să nu-mi fie măhnit chipul — spune Neemia — când cetatea în care se află mormintele părinților mei este dărâmată și porțile ei nimicite de foc?... Să mă trimiți în Iudeea, unde se află mormintele părinților mei...».

Gândul neîncetat la pământul strămoșesc este expresia patriotismului. El încordează brațul tractoristului pe volanul tractorului, agerește ochiul strungarului în uzină, el construiește hidro și termo-centrale, construiește institute de cultură, el dă soldatului curaj în luptă împotriva dușmanului și răbdare omului de știință în laborator ca să-și urmărească cercetările, el înflorește țara, o înalță și-i dă slavă. Patriotismul dă elan muncitorului cu brațul și cu mintea și hotărâre de jertfă, când libertatea și independența patriei trebuiesc apărate. Jertfa vieții este forma cea mai înaltă și mai nobilă a patriotismului: «Nu poate avea cineva dragoste mai mare decât să-și pună sufletul său pentru prietenii săi».

Patriotismul e o formă a iubirii către aproapele. Și întrucât creștinismul e universal, el nu întinde datoriile către aproapele numai la cel din națiunea noastră.

Exemplu: «Parabola samarineanului milostiv».

Naționalitățile conlocuitoare pe teritoriul aceleiași patrii trebuie deci să se simtă unite în aceeași dragoste către patrie, deoarece ele se bucură azi de toate drepturile. Cultura, limba, tradițiile lor sunt respectate. Ele participă la conducerea Statului și acolo unde ele formează o masă completă li s'a acordat chiar autonomia, cum este cazul cu Regiunea Autonomă Maghiară.

Aceste concepte despre patriotism sunt amenințate de anumite concepte, excrescențe hibride, ca: Sovinismul, fascismul, antisemitismul, etc.

Ele au fost armă diversionistă a exploatatorilor și capitaliștilor care asmuțeau astfel națiunile unele în contra altora, ca să le poată mai ușor exploata.

Ura față de naționalitățile conlocuitoare este caracteristica acestor tendințe, potrivit cărora o națiune puternică are dreptul să-și impună celorlalte naționalități părerea.

În concepția imperialismului agresiv, această noțiune a evoluat dela cea a naționalismului șovin la cosmopolitism, potrivit căruia omenirea trebuie organizată în comunități suprastatale (Bevin), cu suveranitate care să nu țină seama de voința popoarelor (Leon Blum) sau într'un trust atomic cu un guvern atomic mondial (Atlee, Spaack, Schumacher, Fuxley, etc.).

Cosmopolitismul este o concepție complect greșită, care vrea să pună la îndemâna unei clase suprapuse și exploatatoare, toate bogățiile lumii.

În concepția marxistă, patria este clădită de clasa muncitoare, fără exploatatori, fără exploați. Patriotismul este o față, între multe altele, a internaționalismului proletar.

Menționând concepția despre patriotism a Vaticanului, părintele referent arată că Vaticanul preconizează o politică de expansionism confesional, care urmărește subjugarea religioasă și politică a celorlalte națiuni. Vaticanul este generator de diversiuni și uri confesionale. El asmuțe națiunile unele asupra altora, declarându-se astfel, de partea acelei clase dominante cari urmărește aservirea întregii lumi. Vaticanul a abdicat astfel dela învățătura Domnului Iisus Hristos, care nu admite discriminări și asmuțirea unor popoare asupra altora.

Biserica Ortodoxă a predicat totdeauna egalitatea tuturor oamenilor și a popoarelor înaintea lui Dumnezeu.

În ortodoxie nu se aduce nicio știrbire a teritoriului pe care trăesc camenii, nici obiceiurilor lor străbune, tradițiilor sau credinței lor. Neamurile rămân distincte și egale între ele în comunitatea celorlalte neamuri. Această concepție a conviețuirii pașnice este exprimată de Sf. Apostol Pavel: «Nu mai e Iudeu, sau Elin, rob sau slobod...» (Gal. 3, 28) «Într'un duh ne-am botezat toți, fie Iudeu, fie Elin...» (I Cor. 12-17).

Posibilitatea unei conviețuiri pașnice a oamenilor aparținând diferitelor culte religioase, este un stimulent foarte important al patriotismului.

La noi în țară există astfel de condițiuni de convertire pașnică între aderenții diferitelor culte religioase. Există condiții de stimulare și de întărire a patriotismului. Statul nostru democrat popular a statornicit libertatea și egalitatea deplină a cultelor. S'au creat astfel legături cu totul noi de conlucrare și respect între diferitele culte religioase din țara noastră. «Noi slujitorii cultelor ne iubim creștinii și poporul nostru, ne iubim patria și condamnă cu toată hotărârea pe închinătorii vițelului de aur, lacheii hrăpăreți americani și englezi, fabricanți de arme, răspânditori de ciumă și holeră, distrugători de orașe și sate, de așezăminte de cultură, de biserici, de spitale, ucigași de bătrâni, de femei, de copii, care voesc să incendieze din nou lumea prin deslănțuirea unui nou război mondial, săvârșind astfel o nouă crimă împotriva umanității și un păcat neiertat față de Dumnezeu» (I. P. S. Patriarh Justinian, la consfătuirea cultelor din R. P. R.).

Niciodată în istoria religiunilor nu s'a întâmplat ca reprezentanții tuturor cultelor religioase dintr'o țară să se fi întâlnit pentru a conlucra și a se respecta reciproc. Aceasta a fost posibilă datorită regimului de desăvârșită egalitate și libertate acordată tuturor cultelor religioase din patria noastră de către regimul nostru democrat popular.

Sfârșitul oricăror discriminări religioase și în legătură cu aceasta sfârșitul oricăror discriminări rasiale, a însemnat stimularea sentimentului patriotic la o întreagă categorie de cetățeni. Astăzi vrajba între naționalitățile conlocuitoare, semănată de naționaliștii șovini, a dispărut. Și aceasta întărește sentimentul patriotic al cetățenilor.

Unirea întregului popor sub steagul democrației pentru a zidi o lume nouă, atmosfera de apropiere între cetățenii de toate naționalitățile și cultele religioase, ca și sfârșitul discriminărilor rasiale — iată atâtea motive care au contribuit la stimularea sentimentului patriotic la toți cetățenii patriei noastre. Pentru astfel de motive, declara I. P. S. Patriarh Justinian, la consfătuirea cultelor religioase, din 25 Noembrie 1952, că «Bisericele și cultele religioase, ținând seama de sentimentul credincioșilor lor nu pot nutri alte gânduri și alte nădejdi decât acelea pe care le nutrește poporul». «Consfătuirea de azi, prin participarea unanimă a conducătorilor și slujitorilor tuturor cultelor din țara noastră, este o puternică demonstrație a devotamentului, și dragostei lor față de patrie, față de regimul democrat popular, față de guvernul țării».

Biserica noastră condamnă guvernele și oamenii care numindu-se creștini, propovăduesc ura și războaie între popoare. Este regretabil că alături de asemenea guverne și oameni se află unele cercuri eclesiastice din apus, ca cele romano-catolice, care, uitând porunca dragostei, sprijină distrugerea vieții pe pământ. Noi ne simțim datori ca alături de toți oamenii cinstiți din lumea întreagă, să sprijinim politica de apărare a păcii a Statului nostru democrat popular.

Apărând pacea, asigurăm păstrarea deplinei libertăți religioase de care se bucură Biserica noastră împreună cu celelalte Biserici și comunități religioase din R. P. R., iar strădaniile noastre se întâlnesc cu năzuințele oamenilor care muncesc și luptă pentru pace.

Biserica creștină condamnă într'adevăr războiul de agresiune, dar admite și binecuvintează pe cel de apărare a patriei. Așa în cât războiul de apărare nu poate constitui pentru credincioșii nici unei religii un conflict de conștiință.

Apărarea păcii trebuie pregătită din vreme și trebuie să fim gata ori-când pentru a ne pune sufletul pentru prietenii noștri. Pentru apărarea pământului patriei, a liniștei, a semenilor noștri care locuiesc împreună cu noi, pentru apărarea bunurilor materiale și spirituale create de oamenii muncii, nicio jertfă nu e prea mare.

Pentru orice credincios, cuvintele preotului Matatia, rostite pe patul de moarte sunt concludente pentru orice credincios: «Copii, fiți înfăcăriți pentru lege și dați-vă viața pentru patrie» (I Mac. 2-50).

Avem exemplu viu al Bisericii Ortodoxe Ruse ai cărei credincioși, în timpul războiului de apărare a patriei, au răspuns cu elan la apelul păstorului lor duhovnicesc, Mitropolitul de pe atunci al Leningradului și Patriarhul de azi al Moscovei și întregii Rusii, I. P. S. Alexei, făcând

prin contribuția lor benevolă o întreagă coloană de tancuri care a fost pusă la îndemâna glorioasei armate sovietice, în lupta pentru alungarea cotropitorilor.

În încheiere părintele referent spune: «Urmând pilda și a înaintașilor noștri, dar mai ales a Bisericii Ortodoxe Ruse, să fim și noi permanent gata de a da dovadă de patriotismul nostru. În comitetele de luptă pentru pace să ne facem complet datoria. Să ne lămurim credincioșii asupra tuturor problemelor pe care le discutăm în conferințele noastre de orientare. Să-i ținem neconținut mobilizați spre a fi gata de apărarea patriei, când ea ar fi în pericol. Să-i îndemnăm să-și îndeplinească obligațiile cetățenești. Să le arătăm că ei își pot dovedi patriotismul lor achitându-și impozitele la timp, ferindu-se de a acumula produse în detrimentul altora, predând cu voe bună cotele și surplusul de produse. Acestea ni le cere și dragostea noastră față de popor și neclintitul nostru patriotism».

În jurul referatului prezentat de Pr. I. Minculescu, se face ample discuții.

Se înscriu la cuvânt și fac complectări, următorii preoți: V. Rădulescu, Ioan Soare, V. Nicolescu, N. Cernea, Aurel Cernea, P. C. Protoiereu V. Constantinescu, Ioan Cristea, Ilie Soceanu, Marin Cîlă, Ioan Nae, Const. M. Petre, enumerând temeieri biblice, exemple și fapte patriotice.

După ce subsemnatul a făcut unele precizări, citând definițiile clasice date de Lenin și Stalin, cu privire la noțiunea de patrie și națiune și după ce am precizat sarcinile ce revin clerului, în funcție de tema tratată, P. C. Vicar Al. Ionescu, rezumând discuțiile și punând concluziile, spune: «Părintele Minculescu a prezentat un referat foarte bun și temeinic încheiat. Discuțiile purtate au dus la lămurirea concretă a temei. Cine ar fi crezut în trecut că azi, într'un regim socialist, se poate discuta în voe și pe larg despre patriotism, în legătură cu temeierile credinței ortodoxe? Iată cum libertatea de conștiință, garantată de Constituție și guvernul nostru, este evidentă.

Noi ne dovedim patriotismul prin iubire de patrie, prin respectul față de credința națiunilor conlocuitoare, fiind părtași sinceri ai vieții noi ce se construiește la noi în țară.

Noi să ne arătăm sprijinitori sinceri ai patriei noastre socialiste, dând exemplu personal. Predicile noastre să fie făcute într'un duh nou de viață, sprijinindu-le pe realități și cu pilde din viață și activitatea noastră. P. C. Protoiereu Al. Vlaiculescu a arătat sarcinile ce revin preoților pentru a fi buni patrioți. Să le înfăptuim, 'ar exemplul cel mai viu să ne fie I. P. S. Patriarh Justinian, care cu multă înțelepciune conduce Biserica și cu toată sinceritatea colaborează cu guvernul R. P. R.».

După o pauză de 10 minute, se trece la partea a doua a conferinței.

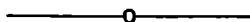
Prezintă rapoarte de activitate următorii preoți: D. Croitoru, Ioan Soare, P. C. Protoiereu V. Constantinescu. Din rapoarte, cum și din discuțiile făcute asupra lor, a reeșit frumoasa activitate pastorală și socială a preoților. S'a constatat o activitate deosebită în legătură cu lupta pentru pace în cartierele orașului, la care preoții răspund cu tot avântul.

Trecându-se la probleme de ordin administrativ bisericesc, P. C. Protoiereu, aduce la cunoștința preoților diferite ordine și dispozițiuni ale

Centrului Eparhial și se dă ca exemplu Pr. St. Scărlătescu, dela Biserica Sf. Ecaterina, primul care a achitat contribuțiile bugetare pe semestrul I/1953, către Sf. Arhiepiscopie și Protoierie, cum și abonamentul la revista Glasul Bisericii pe 1953. Anunță apoi conferința administrativă la data de 23 Martie a. c.

În încheerea, P. C. Vicar Al. Ionescu, constatând că ordinea de zi a fost epuizată, după ce aduce călduroase mulțumiri P. C. Protoiereu, pentru felul cum conduce clerul ploestean, pentru activitatea sa bisericească, cetățenească și patriotică, îndeamnă pe preoți să-l urmeze.

Preot Al. Vlaiculescu

REDESCHIDERE DE BISERICĂ

În ziua de 23 Noembrie 1952, s'a făcut redeschiderea bisericii parohiale din comuna Negrenii de Jos, Raionul Vida, Regiunea București.

Slujba de redeschidere a fost oficiată de P. C. Preot Ioan Fierbințeanu, Protoiereul raionului respectiv, în baza delegației Sfintei Arhiepiscopii a Bucureștilor, Nr. 17455/952. P. C. Sa a fost ajutat de soborul compus din preoții D. Păunescu - parohul local, Marin Marinescu - Scurtu Slăvești, Traian Ionescu - Scurtu Drăcești și Romulus Stănescu - Negrenii de Sus.

La solemnitatea redeschiderii au participat credincioși din parohie și din comunele vecine.

La ora 10 dim. s'a făcut slujba de sfințirea apei și toate celelalte rugăciuni prescrise în tipicul nostru bisericesc pentru redeschiderea unei biserici, continuând cu Sfânta Liturghie.

Răspunsurile au fost date de corul cântăreților, iar o parte din cântări ca: „Sfinte Dumnezeule“, „Tatăl Nostru“ și altele au fost executate de toți credincioșii care au asistat la Sfânta Slujbă.

Predica zilei a fost rostită de C. Preot Traian Ionescu - Scurtu Drăcești.

La sfârșitul Sfintei Liturghii s'a oficiat un „Te-Deum“ pentru conducătorii Bisericii și ai Statului, pentru credincioșii care au ajutat la refacerea sfântului locaș și pentru toți cei ce au luat parte la solemnitatea redeschiderii.

Preotul paroh D. Păunescu, a prezentat o dare de seamă asupra mersului lucrărilor de reparații ce s'au făcut sfântului locaș, mulțumind I. P. S. Patriarh Justinian, pentru binecuvântarea și sprijinul I. P. S. Sale, acordate Sfintei Biserici din această comună.

În continuarea cuvântării sale, Păr. Păunescu mulțumește autorităților administrative și politice, locale și raionale, pentru buna înțelegere pe care acestea i-au arătat-o în tot timpul lucrărilor, dela început și până la definitivarea lor.

În încheiere, C. Sa mulțumește delegatului Patriarhal, P. C. Protoiereu I. Fierbințeanu, și-l roagă să transmită Înalțului nostru Stăpân, cele mai calde sentimente de recunoștință, supunere și mulțumire din partea C. Sale și a enoriașilor din parohia Negrenii de Jos.

A luat apoi cuvântul, P. C. Protoiereu I. Fierbințeanu, care dă citire ordinului de redeschidere a bisericii, transmițând binecuvântările I. P. S. Patriarh Justinian, asupra tuturor binecredincioșilor creștini din parohia Negrenii de Jos și din cele vecine, pentru sacrificiile făcute și pentru munca ce au depus la refacerea sfintei biserici.

I. P. S. Patriarh, a spus vorbitorul, apreciază mult pe credincioșii și pe preoții care se străduiesc să-și întrețină și să-și împodobească bisericile și simte o mare bucurie când are ocazia să răsplătească și să binecuvânteze pe cei ce se ostenesc în lucrarea bine plăcută lui Dumnezeu.

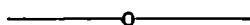
Dorința I. P. S. Sale este ca toți fiii Bisericii noastre Ortodoxe să fie primii la muncă și cei dintâi luptători pentru pace.

I. P. S. Patriarh este foarte mulțumit de colaborarea ce există la Negreni, între preot, enoriași și autoritățile administrative locale.

Această stare de lucruri se datorește, desigur, hărniciei C. Preot D. Păunescu, care poate fi dat ca exemplu și îndemn și pentru alți păstori de suflete, lucrători în via Domnului.

Solemnitatea redeschiderii Bisericii din Negrenii de Jos s'a încheiat cu o agapă - tradițională în asemenea împrejurări, la care au mai luat cuvântul: Preotul paroh D. Păunescu, mulțumind organelor puterii de Stat, pentru sprijinul ce i-au dat în buna reușită a lucrării de refacere a Bisericii; Dl. Gh. Badea, președintele Sfatului Popular, care apreciază în mod elogios meritele C. Preot D. Păunescu pentru contribuția acestuia în toate operele de interes obștesc și în lupta pentru pace.

REDACȚIA

MULȚUMIRI UNOR DONATORI

Parohia „Înălțarea Domnului“ - Rahova, aduce mulțumiri publice principalilor donatori - instituții și persoane particulare - care au contribuit la înzestrarea Capellei ce servește ca locaș de închinare, până la construirea bisericii parohiale.

Însemnăm și noi numele acestor donatori, le aducem mulțumiri și îi dăm ca exemplu pentru ajutorul material dat Sfintei Biserici și pentru râvna cu care au înțeles să-și dovedească dragostea față de Casa lui Dumnezeu.

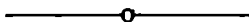
Iată numele principalilor donatori și obiectele dăruite de fiecare:

1. Sfânta Patriarhie, cu binecuvântarea I. P. S. Patriarh Justinian :
un felon, un epitrahil, una cruce cu picior, una cruce de lemn cu două brațe, un potir, un discos, una steluță, una copie, una linguriță, una cădelniță, un rând de sfinte acoperăminte, una tavă pentru anaforă, un pahar pentru sfânta împărtășanie, una mahramă pentru șters sf. potir, una poală pentru analog, una căldărușă, o sfântă Evanghelle, un „Apostol“ și una carte pe Te-Deum ;

2. Sf. Mănăstire de maici „Tudor Vladimirescu“ din raionul Galați : un clopot în greutate de 80 kgr. ;

3. Cuv. maică Magdalena Stoiu din Sf. Mănăstire „Pasărea“ : un cazan de aramă pentru botezul pruncilor ;

4. Familia Dumitru Petre: un candelabru cu 18 lumini ;
 5. Familia Nicolae Pascu și Ion Ionescu: un candelabru cu șase lumini, una strană pentru cântăreți și un sfeșnic format masă ;
 6. Familia Trifan Vlase: două sfeșnice de lemn, înalte de 1,20 m. ;
 7. Văduva Rada Tudor cu fiii: un iconostas cu icoana Învierii Domnului ;
 8. Familia Grigore Sâmbotin: una masă cu două sertare și una icoană a Sfântului Nicolae ;
 9. Familia Oprea Tudor: una icoană a Maicii Domnului, în picioare, cu Pruncul Iisus în brațe, înaltă de 1,50 m. ;
 10. Familia Negru Vasile: două sfeșnice de bronz pentru Sfânta Masă, fiecare cu câte patru lumini ;
 11. Soții Anghel și Petra Apostol, domiciliați în Str. Măgurele, au donat de veci, acestei parohii, un loc viran în suprafață de 1000 m², pentru construirea bisericii. Locul este situat în imediata apropiere a Capelei actuale.
 12. Familia Gheorghe Mihăilescu a dat, provizoriu, în folosință, încăperea ce servește azi de Capelă, până la construirea bisericii ;
 13. Toți enoriașii parohiei, care au donat diferite obiecte ca: icoane de perete, albituri, preșuri, mese, scaune ș.a., și toți cei ce au contribuit cu modestul lor obol și cu muncă voluntară, la înzestrarea și amenajarea Capelei.
- Bunul Dumnezeu să-i aibă pe toți în sfânta Sa pază și să-l miluiască din darurile Sale cele bogate.

† PREOTUL NICOLAE IONESCU

Recomandăm rugăciunilor fraților noștri preoți, pe adormitul întru Domnul, fratele nostru, Preot Nicolae Ionescu, dela parohia Râsucenii de Jos, Protoieria Raionului Alexandria, — decedat în ziua de 22 Ianuarie a. c.

Cu această pierdere, a fost supus legii firii noastre pământești încă un vrednic slujitor al Bisericii.

A fost chemat spre cele veșnice, încă un suflet ales și bine plăcut lui Dumnezeu.

În fața tristei realități a acestei neașteptate plecări dintre noi, ce putem zice altceva, decât:

„Minunat ești Doamne întru lucrurile Tale și nepătrunse sunt căile și rânduelile Tale!”

Un minunat dar este și viața noastră și ea rămâne taină și în nașterea și în cursul, ca și în apusul ei.

Născut în anul 1898 în comuna Botoroaga-Vlașca, din părinți muncitori de pământ, — de mic copil a simțit chemare pentru înalta misiune de preot.

În anul 1913 se înscrie și urmează cursurile Seminarului Central din București, pe care îl termină cu bună pregătire pentru misiunea căreia se dedica.

Este hirotonit preot, în anul 1926, pe seama parohiei Râsucenii de Jos, pe care o păstorește până la sfârșitul vieții sale.

În tot timpul activității sale pastorale, Preotul Nicolae Ionescu a dovedit alese însușiri, care i-au atras admirația și respectul nu numai al păstoriților, ci, — mai ales — al fraților săi slujitori întru Domnul.

Intr'adevăr, talentul său muzical și dragostea săvârșirii sfințelilor slujbe „după Tipic”, au făcut din Preotul Nicolae Ionescu un apreciat slujitor și un îndrumător plin de dragoste pentru preoții mai tineri și pentru cei mai puțin înzestrați.

În mod deosebit, la conferințele protoi opești era mult dorit și așteptat de soborul preoților, pentru a intona cu frumosul său glas de tenor, cântarea „Iubite-voiu, Doamne”, cu care umplea de măreție divină slujba Sfintei Liturghii.

Dar nu numai între zidurile bisericii, Preotul Nicolae Ionescu a fost un talent și un osârduitor în via Domnului. Și pe tărâm social a activat cu mult suflet și cu multă dragoste.

Preotul Nicolae Ionescu a fost un suflet deosebit. La el, oricine găsea un sprijin și un cuvânt de îmbărbătare. Cuvântările ce s'au ținut, cu ocazia prohodirii lui, dovedesc cu prisosință regretele sincere ale tuturor celor pe care i-a păstorit timp de 26 de ani.

Preotul Andrei Georgescu, fost Protoiereu al plășii Drăgănești, în numele P. C. Protoiereu al Raionului Alexandria și al celor 50-60 preoți din cuprinsul Raionului; Pr. Stelian Mârșeanu, fost președinte al cercului pastoral „Cucuruzu”; Pr. Gh. Ciortan, Pr. I. Iliescu, Pr. I. Stănculescu, Pr. N. Vasilescu-Naipu, Pr. Săpunăreanu-Oineac, Pr. Mihai Gheorghe-Prunaru, Pr. Gr. Ciobanu-Carapancea și Pr. I. Popescu-Asan Aga, precum și Dl. Ștefan Cărăpăncăneanu, directorul școlii elementare din comună, au descris viața și meritele de slujitor al Sf. Altar și de cetățean pașnic, ale defunctului, producând adânci emoții în sufletele tuturor celor prezenți la trista solemnitate.

Ca un omagiu pentru bunătatea sufletului și pentru talentul muzical al răposatului, corul bisericii din Carapancea, sub conducerea D-nei Pr. Ciobanu, a dat răspunsurile la slujba de înmormântare.

Acesta a fost preotul Nicolae Ionescu, a cărui pierdere o înregistrăm cu durere, și pentru care, îndurerați, ne spunem și cuvântul nostru:

Frumos suflet și pilduitoare viață!

Veșnică să-i fie pomenirea!

E P I S C O P I A B U Z Ă U L U I

„CONTRIBUȚIA BISERICII ÎN APĂRAREA PĂCII”

Acesta a fost subiectul prediciei pentru Duminica Ortodoxiei care s'a serbat anul acesta la 22 Februarie. Conform circularei P. S. Episcop, în toate bisericile din cuprinsul Eparhiei, C. C. Preoți, după sfânta și dumnezeiasca Liturghie au rostit în fața credincioșilor cuvântul cu tema de mai sus. Manuscrisul urmează a fi predat Protopopiatului respectiv.

„Ortodoxia” înseamnă dreapta învățătură și adorațiune.

Aceste două noțiuni sunt înfățișate de Biserica noastră și exprimă creștinismul autentic. Mărturisind și trăind pe deoparte dreapta credință și învățătură, iar pe de altă parte, adorând „cu duhul și cu adevărul” pe Dumnezeu

așa după cum ne-a dat pildă însuși Fiul Său, Domnul Iisus, înseamnă a păși pe adevărata cale care duce sigur către mântuire. Aceasta-i menirea Bisericii Ortodoxe. Ortodoxia a triumfat după lupte și mari sacrificii. Triumful ei îl amintim în Duminica I-a a Sfântului și Marelui Post. Ea este strâns legată de pace. Fără pace ortodoxul nu-și poate agonisi mântuire. Pacea angajează însăși credința creștină. De aceea, credincioșii noștri sunt iubitori de pace și sunt gata pentru orice sacrificiu s'ar cere, pentru salvarea ei în lume.

În Catedrala episcopală, însuși P. S. Episcop Antim după arhierasca liturghie a vorbit despre cele de mai sus. După istoricul sărbătorii Ortodoxiei, P. S. Sa a subliniat temeiul dogmatic, moral și social pe care se sprijină Biserica noastră în apărarea păcii.

Amintind de grava primejdie care amenință pacea în lume din partea celor ce se avântă după jaf, pradă și spolierea altor popoare pentru nesățioasa poftă de bani, avere și desfătări, P. S. Sa arată pe scurt cu fapte și date precise toată contribuția Bisericii noastre întru apărarea păcii. A fost o atmosferă de înaltă elevație spirituală și de luminat patriotism pe care a creat-o cuvântul înaripat, cald și duhovnicesc al Ierarhului, care nu pregetă a predica cu timp și fără timp „pacea“.

Ascultătorii au rămas profund impresionați și au căpătat convingerea că luptând pentru pace îndeplinesc o poruncă divină și progresăm pe calea mântuirii. Toti au rămas pătrunși de sfânta datorie a ceasului de față, de a apăra pacea în lume.

CONFERINȚA P.P. C.C. PĂRINȚI PROTOPOPI DIN EPARHIE

În ziua de 27 Februarie 1953, a avut loc Conferința cu Protopopii Eparhiei noastre. Au lipsit doi P. C. Protopopi și anume: cel de Vrancea și cel de Măicânești.

Ședința a fost prezidată de P. S. Episcop Antim.

Au participat pe lângă Păr. Protopopi prezenți: P. C. Păr. Vicar, P. P. C. C. Păr. Consilieri, P. C. Inspector Eparhial, P. C. Păr. Secretar Eparhial și șeful contabil al Centrului Eparhial.

P. S. Episcop, înainte de deschiderea ședinței propune să se expedieze telegrame I. P. S. Patriarh Justinian și Ministrului Cultelor Dl. Prof. P. Constantinescu-Iași, exprimându-se mulțumirea preoțimei pentru grija ce o poartă bunului mers al treburilor bisericesti.

S'a dat citire telegramelor subliniate cu aplauzele asistenței.

P. S. Episcop a arătat necesitatea acestor conferințe cu Protopopii, care vor fi mai dese ca până acum. Utilitatea lor rezultă din însuși rolul Protopopului, reprezentantul Chiriarhului în Raionul respectiv și răspunderile pe care le au pentru treburile bisericesti pe care ei le administrează. Prin aceste consfătuiri luăm cunoștință mai precis și la timp despre faptele din Eparhie, ca realizări și proiecte de viitor.

Procesele-Verbale despre inspecțiile Parohiilor nu ne par prea concludente.

Am lăsat în grija și răspunderea P. C. Protopopi notarea administrativă anuală a preoților. Acest lucru l-am dovedit în notarea recentă, când fiecare

Protopop a fost întrebat, consultat și chiar i s'a admis în general, calificativul sau nota propusă.

P.P. C.C. Protopopi vor păstra raporturi amicale cu preoții din Raion, dar aceasta nu va fi un motiv de părtinire sau favoritism. Să se respecte legile și regulamentele în vigoare, întru totul.

La cercetările și mai ales anchetele ordonate, vrem să se procedeze fără ură și fără părtinire. În raportul însoțitor al rezultatului cercetării, sau al anchetei, cerem opinia P. C. Voastre exprimată clar și de rigoare. Să se renunțe la formula steriotipă „binevoii a decide cele ce veți crede, etc.“ Opinia ce veți exprima o construiți pe elemente psihologice, pe atmosfera și rumoarea publică care nu se pot desprinde dintr'un Proces-Verbal și raport rece.

Vă cerem să faceți vizite în Parohii și Duminica și Sărbătoarea spre a vedea pe preot ca slujitor al Sfintei Liturghii și a vă convinge de uniformizarea cultului. Nu se admite niciun fel de inovații cultice și nici un fel de rugăciuni, sau alte oficii, în afară de cele rânduite chiar dacă au fost în tradiția locală.

Puteți să luați contact cu membrii Consiliului și epitropiei parohiale și cu membrii Comitetelor parohiale. Puteți să vă faceți o idee de disciplina cultului și de modul cum predică preotul.

Cu privire la unele abateri, scăderi și chiar vicii ale unor preoți ne veți informa pe orice cale, ca să putem sfătui și îndruma la timp și să evităm pe cât posibil cercetările și anchetele care nu impresionează bine pe credincioșii respectivi.

În conformitate cu dogmele și sfintele Canoane, precum și cu prevederile statutare, parohiatul nu se concepe ca ceva inamovibil. Am început a trece acest oficiu și asupra celuilalt sau celorlalți împreună slujitori. Prin aceasta încurajăm pe cei meritoși și-i stimulăm la lucru pentru progresul parohial. Veți semnala cazuri când trecerea parohiatului urmează să se facă asupra împreună slujitorului.

Sunt o sumedenie de parohii create fără o justă îndreptățire și care nu mai corespund obligațiilor statutare. Noi am decis să procedăm la desființarea lor și alipirea pe lângă alte parohii. Cu aceasta intrăm în prevederile statutare care cer ca parohia să fie un organism viabil. Ne veți semnala toate cazurile pe care le aveți în acel Protopopiat.

Suplirile de parohii nu se vor mai aproba decât cu avizul Protopopului, care cunoaște mai bine situația. Cerem obiectivitatea convenită și să se aibă în vedere interesele credincioșilor, nu cele personale ale unor preoți.

Punându-se în discuție și acordări de ranguri bisericești, s'a hotărât a se face propuneri pentru sachelari, iar pentru confirmarea celorlalte ranguri superioare, se va interveni pentru convocarea Sinodului Mitropolitan și la Sfântul Sinod numai pentru „iconom stravrofor“.

Se recomandă P. P. C. C. Protopopi să-și procure culioanele și brăile convenite, așa cum indică Statutul.

Disciplina preotească să intre în obiectivul preocupărilor fiecărui Protopop. S'a cerut să se depună toată osteneala ca să nu mai avem întârzieri în corespondență.

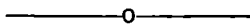
Orice consfătuiri și convocări cu preoții în afară de conferințele lunare, să aibă în prealabil aprobarea noastră.

S'a trecut apoi la problemele de ordin gospodăresc-economic. Domnul Șef Contabil a dat lămuriri cu privire la operațiunile contabile curente.

Planurile financiare ale Protopopiatelor sunt acum la serv. de verificări al Eparhiei. Cei ce nu le-au înaintat, trebuie să se grăbească, căci deja sunt în întârziere.

P. C. Păr. Consilier Ardeleanu a dat dispozițiunile cuvenite cu privire la bunul mers al treburilor economice-financiare ale preoților.

Consfătuirea s'a terminat într'o atmosferă plăcută și îmbietoare la lucrul cu spor în sectorul bisericesc, economic și cultural-social.

MULȚUMIRI

Tem. Nr. 1. 506/953 P. S. Episcop aduce pe această cale mulțumiri și arhieresti binecuvântări, preotului paroh, consiliului, comitetului parohial și tuturor binecredincioșilor creștini dela parohia Văcăreasca, raionul Pogoanele, regiunea Ploești, care au donat bisericii parohiale diferite obiecte de cult și odore pentru înfrumusețarea sfântului locaș.

Tem. Nr. 1.507/953. Deasemenea P. S. Episcopse aduce mulțumiri tuturor enoriașilor parohiei Pleșcoi, raionul Buzău, cari au donat bisericii parohiale un rând de veșminte preoțești, un car mortuar, icoane, preșuri și alte obiecte pentru împodobirea bisericii.

EPISCOPIA DUNĂRII DE JOS

VIAȚA DE OBȘTE DIN SF. MĂNĂSTIRE

T. VLADIMIRESCU - GALAȚI

Sf. Mănăstire T. Vladimirescu este condusă de P. C. Maică Stareță Stavroforă Veronica Gurău și are un personal de 223 de viețuitoare, la care se mai adaogă și personalul Metohului Gologanu de 14 maici și surori, în total 237 de viețuitoare.

Conducerea Metohului Gologanu este încredințată P. Cuv. Maici Antuza Niculescu și are ca duhovnic pe P. C. Protos. Mihai Toma.

P. Cuv. Maică Stareță Veronica este ajutată la conducerea Sf. Mănăstiri de Cons. Economic, Cons. Spiritual și Cons. de judecată, precum și de cele trei maici consiliere supraveghetoare.

I. *Resortul vieții spirituale* este încredințat Maicii Magdalina Dănăilă.

Slujbele la sf. biserică se fac în fiecare zi, cu vecernice și utrenie seara și Sf. Liturghie dimineața, oficiată de cei doi P. Cuvioși Părinți duhovnici Pr. Ioan Iovan și Pr. Gherasim Pascal și la care participă întregul personal al Sf. Mănăstiri.

Biserica este curat întreținută și sfintele slujbe se fac cu evlavie.

Cântările la strană se cântă de grupuri mari de maici și surori după muzica psaltică.

Răspunsurile la sf. Liturghie se dau de corul maicilor care este bine organizat, condus de Maica Agaftonica-Bacău.

În fiecare Duminică și sârbătoare se țin predici de către Pr. Ioan Iovan.

Sf. Mănăstire este frecventată de credincioși, ceea ce dovedește prețuirea trăirii duhovnicești a personalului viețuitor în Mănăstire.

Cât privește pe Cuv. Părinți duhovnici ei sunt dăruiți total nevoilor spirituale ale credincioșilor.

Se face catehizarea personalului Mănăstirii de către P. Cuv. Ioan Iovan, care este licențiat în teologie și cu experiență catehetică pe teren ca profesor la Academia Teologică din Cluj.

Mănăstirea are viața de obște chiar dela organizarea ei, împlinind toate nevoile în chip obștesc, împlinind minunat munca cu rugăciunea.

Se țin adunări la care conferențiază Părinții duhovnici, P. C. Maică Stareță și alte maici cu pregătire intelectuală, ca de pildă Maica Teodosia Lațcu, licențiată în litere și filozofie, care a cucerit sufletul și interesul viețuitoarelor pentru problemele desbătute în aceste ședințe.

Se țin deasemenea adunări cu Cons. economic și spiritual, care aduc un aport serios la buna chivernisire a treburilor obștești.

La Mănăstire funcționează Școala Monahală cu un număr de 50 de eleve dintre care 19 anul II și 31 anul I.

La aceste cursuri predau maici pregătite, cu multă îndemânare și experiență în muncă, unele din ele fiind mai dinainte profesoare de diferite materii.

Se face deasemenea pregătirea în particular a personalului viețuitor, obținându-se următoarele rezultate în anul 1952: 15 eleve absolvente a cl. VII-a; 15 eleve absolvente a cl. VI-a, 35 eleve absolvente a cl. V-a și 29 eleve absolvente a cl. IV-a, în total 95 absolvente.

În prezent în mănăstire nu mai există nici o soră fără cel puțin patru clase elementare, iar 26 surori și maici vor da în curând examen de clasa VIII-a.

La Seminarul Monahal Horezu urmează patru eleve, două anul III și două anul II.

La mănăstire funcționează o bibliotecă citită de viețuitoare.

În acest domeniu se evidențiază M. Teodosia Lațcu care este și compozitoare și activează foarte mult la ridicarea nivelului cultural al viețuitoarelor.

II. *Resortul întreținerii vieții de obște* este încredințat maicii consiliere Fevronia Filip și este tot atât de activ ca și celelalte resoarte.

Masa se servește în trapeza cea nouă a mănăstirii la întreg personalul și se citește regulat din viețile sfinților sau alte cărți de folos.

Trapeza este ținută curat și fiecare respectă atât curățenia cât și liniștea necesară.

La bucătărie se gătește curat și maicile și surorile fac de rând cu săp-tămâna.

Mănăstirea are organizată o bucătărie proprie pentru necesarul obștii.

În cursul acestui an s'a amenajat spălătoria și baia pentru personal.

În întreaga mănăstire este o curățenie exemplară.

Există organizat un punct farmaceutic cu medicamente de strictă necesitate. O maică și o soră cu cunoștințe și practică medicală se îngrijesc de sănătatea soborului și dau primele ajutoare ca: injecții, pansamente, etc.

III. — *Resortul vieții economice* este încredințat Maicii consiliere Epi-haria Aurică.

Mănăstirea este iluminată electric dela un motor condus de o maică.

În domeniul construcțiilor, Mănăstirea a făcut eforturi și a executat lucrări care depășesc cu mult posibilitățile unei obști care este prinsă atât de viu în ocupații de ordin spiritual, cultural, munci agricole, cooperativa de producție.

Astfel, în anul 1952 s'au terminat: Căminul preoților, la care au amenajat baie cu cadă și duș. S'a ridicat o clădire nouă pentru nevoile de adăpost ale credincioșilor cu patru saloane mari în afară de incinta Mănăstirii. Cununa strădaniilor în acest domeniu este ridicarea unei clădiri pentru școală și atelier cu 11 camere spațioase și un holl mare în lungime de 36/11 m., deasemenea s'a ridicat clopotnița din beton armat.

Pe lângă preocupările enumerate mai sus, în mănăstire funcționează și o cooperativă de producție cu 60 cooperatoare având ca filiale: Mănăstirea Celic-Dere și Saon, cu 24 cooperatoare, în total 84 cooperatoare.

Cooperativa a luat ființă la sfârșitul anului 1950 și și-a început activitatea în comenzi de covoare, modele oltenesti, clasice și artistice.

Cooperativa și-a îndreptat activitatea spre alte secții ca: preșuri populare din deșeurile de bumbac, covoare din deșeurile milaneze, croitorie și flori artificiale.

Pentru viitor dorim conducerii Mănăstirii noi succese în domeniul vieții spirituale, cât și pe tărâm economic, pentru slava Sfintei noastre Bisericii și cinstea Patriei.

Exarh al Mănăstirilor,
Arhim. M. Suparschi

OFICIALE – ADMINISTRATIVE

ARHIEPISCOPIA BUCUREȘTILOR

POSTURI DE PREOȚI ȘI PAROHII VACANTE

Se publică spre a fi ocupate cu noi titulari următoarele posturi de preot și parohii, cu termen pentru depunerea cererilor și actelor, până la data de 30 zile dela apariția numărului prezent din „Glasul Bisericii“.

1. SF. ANTON-BEREASCA, Orașul Ploești, Regiunea Ploești.
2. CARTIERUL D. APOSTOL, Orașul Ploești, Regiunea Ploești.
3. VULCANA PANDELE, Raionul Pucioasa, Regiunea Ploești.
4. PAROHIA GIURGENI, Comuna Giurgeni, Raionul Fetești, Regiunea Constanța.
5. POST PREOT PAROHIA GAIȚA, Comuna Făcăeni, Raionul Fetești, Regiunea Constanța.
6. POSTUL II DE PREOT PAROHIA FĂCĂENI, Comuna Făcăeni, Raionul Fetești, Regiunea Constanța.
7. PAROHIA COTEȘTI, Raionul Muscel, Regiunea Pitești.
8. PAROHIA RĂSUCENI DE JOS, Comuna Răsuceni, Raionul Alexandria, Regiunea București.
9. POSTUL II DE PREOT DELA PAROHIA CASCIOARELE, Raionul Oltenița, Regiunea București.
10. PAROHIA CLĂTEȘTI, Comuna Mitreni, Raionul Oltenița, Regiunea București.
11. PAROHIA LEHLIU-GARĂ, Raionul Lehliu, Regiunea București.
12. PAROHIA ISVOARELE, Comuna Isvoarele, Raionul Vidra, Regiunea București.

Nr. 3960/1953

EPISCOPIA BUZĂULUI

MIȘCAREA PERSONALULUI

I. NUMIRI

1. *Teamei Nr. 148/1953.*

Nicolae Coroiu a fost numit pe data de 1 Ianuarie 1953 in postul de cântăreț la Parohia Năruja, raionul Vrancea, regiunea Bărlad.

2. *Teamei Nr. 347/1953.*

Constantin Petroșanu a fost numit pe data de 1 Ianuarie 1953, in postul II de cântăreț dela parohia Clondiru, raionul Mizil, regiunea Ploești.

3. *Teamei Nr. 1121/1953.*

Teodor Bradea cântăreț pensionar, a fost numit pe data de 1 Februarie 1953, in postul II de cântăreț onorific dela parohia Adormirea din orașul Tecuci.

4. *Teamei Nr. 676/1953.*

Ieromonahul Calistrat Haidamac a fost numit pe data de 22 Decembrie 1952, in postul de stareț al Sfintei Mănăstiri Dălhăuți, raionul Focșani.

5. *Teamei Nr. 9355/1952.*

Teodor Popoiu a fost angajat in postul de cântăreț la parohia „Sfinții Apostoli“ Panciu, pe data de 1 Ianuarie 1953.

II. TRANSFERĂRI

1. *Teamei Nr. 9489/1952.*

Preotul Aurel Postelnicu se transferă dela parohia Valea Rea, raionul Zeletin, regiunea Bărlad, la parohia Găiceana, raionul Adjud, pe data de 1 Februarie 1953.

2. *Idem.* Preotul Vasile Onica se transferă pe aceeași dată dela parohia Glăvănești, raionul Zeletin, la parohia Scurta I, raionul Adjud.

3. *Teamei Nr. 1270/1953.*

Preoții Vasile Dănilă, dela parohia Bălești raionul R. Sărat și Teodor Voloc dela parohia Pueștii de Sus, același raion, se transferă reciproc pe data de 1 Februarie 1953.

4. *Teamei Nr. 864/1953.*

Preotul Gheorghe Grigoraș dela parohia Gherdana, raionul Adjud, se transferă la parohia Corbasca, acelaș raion, pe data de 1 Februarie 1953.

5. *Teamei Nr. 673/1953.*

Preotul Vasile Boștiog dela parohia Spinești, raionul Vrancea, se transferă la parohia Păulești, acelaș raion, pe data de 1 Februarie 1953.

6. *Teamei Nr. 676/1953.*

Preotul Gh. V. Georgescu, dela parohia Casota raionul Pogoanele, se transferă la parohia Dealul Sării, raionul R. Sărat, pe data de 1 Februarie 1953.

EPISCOPIA DUNĂRII DE JOS

CIRCULARĂ

Printre datoriile ce le au C. Preoți din Eparhia noastră, ca vrednici lucrători în via Domnului și buni cetățeni ai Patriei, este și aceia de a îndruma și lămurii pe credincioși ce au de făcut, acum, în preajma campaniei agricole de primăvară.

Știm că pregătirea și executarea în bune condițiuni a campaniei însămânțării de primăvară au o deosebită importanță atât din punct de vedere economic, cât și politic.

De felul cum se va desfășura această campanie agricolă depinde mărirea producției, buna aprovizionare a oamenilor muncii cu produse alimentare și aprovizionarea industriei cu materii prime.

Să nu pierdem din vedere că anul 1953 este hotărîtor pentru îndeplinirea planului cincinal în 4 ani.

Preoțimea Eparhiei noastre este datoare să pornească fără întârziere, alături de organele administrative locale, alături de oamenii de bine, și prin predici, cuvântări ocazionale, prin munca de lămurire dela om la om, etc., să îndemne pe muncitorii de ogoare să aplice regulile agrotehnice și să îndeplinească până la unul termenele fixate pentru însămânțări.

Preoțimea este datoare ca înainte de începerea campaniei de însămânțări să colaboreze strâns cu comitetele executive ale Sfaturilor Populare și să-și ofere serviciul la întocmirea planurilor de cultură și distribuirea lor. Deasemenea este datoare să sfătuiască pe muncitorii agricoli, ca din timp să-și revizuiască și să-și repare uneltele agricole și totodată să-și selecționeze semințele și să le trateze înainte de a fi puse în pământ, etc.

Să nu uite preoțimea noastră de a sfătui pe credincioși că muncile agricole sunt munci de sezon și deci nu pot fi târăgănite, întrucât orice zi de întârziere aduce scăderea producției. Nici un petec de pământ să nu rămână neînsămânțat; iar pentru a putea obține o recoltă bogată să sfătuiască pe muncitorii agricoli să aplice minunatele metode agrotehnice sovietice.

Printr'o intensă muncă de lămurire dusă alături de conducătorii satelor noastre, preoțimea va arăta clar țărânimii muncitoare că este spre folosul lor, dacă vor munci pământul bine și la timp și vor pune în el semințe selecționate și bine tratate.

P. C. Voastră sunteți invitat a difuza de îndată aceste îndemnuri C. Preoți din raion. Preoțimea la rândul ei, în strânsă colaborare cu organele administrative locale, are obligațiunea să pornească imediat la o acțiune de popularizare în masse a : „*Hotărîrii Consiliului de Miniștri al R. P. R. și a Comitetului Central al P. M. R., cu privire la Intensificarea pregătirei și executării la timp și în bune condițiuni a campaniei agricole din primăvara anului 1953*”.

Prelucrarea Hotărîrii sus menționate se va face fie în cadrul Căminului Cultural, fie în cadrul Comitetului de Luptă pentru Pace.

De felul cum preoțimea va ști să ducă munca alături de organele de Stat, în mijlocul credincioșilor, pentru executarea la timp și în bune condițiuni a campaniei agricole de primăvară, depinde calitatea și cantitatea recoltei din vara aceasta.

Să nu uite preoțimea noastră că pentru a câștiga o nouă victorie în lupta pentru pâinea poporului, pentru ridicarea nivelului de viață a celor ce muncesc cu mintea și cu brațele, pentru întărirea și progresul Patriei noastre dragi, și pentru pace, trebuie să ne încordăm toate forțele și să pornim o acțiune de colaborare cu organele Comitetelor executive ale puterii de Stat.

Cu arhieriești binecuvântări,

E P I S C O P,
† Chesariu

CONSILIER AD-TIV
Pr. M. Blănaru

Nr. 1081

10 Februarie 1953

EVIDENȚIERI.

IN CADRUL LUPTEI PENTRU PACE

Forțele păcii se întăresc pe zi ce trece, având în fruntea lor marea fără a socialismului victorios, Uniunea Sovietică.

Credincioșii noștri cari sunt un hotărît și activ factor în marea comunitate a popoarelor care luptă pentru pace, au dat o contribuție importantă la dobândirea acestor succese. Preoțimea Eparhiei Dunărei de Jos, conștiință că se află pe linia îndatoririi ei firești, s'a atașat sincer la susținerea și apărarea măreței cauze a păcii. Preoții au propovăduit atât de pe amvoanele Bisericii, cât și în afară, pacea și buna înțelegere între oameni, demascând pe tulburătorii păcii, pe conducătorii țărilor capitaliste.

Din massa preoților din Eparhia Dunărei de Jos, care au activat cu tot sufletul în comitetele de luptă pentru pace se evidențiază următorii:
Raionul Iстріa, Pr. Sandu Vladimir - N. Bălcescu, Pr. Țone Moșcanu - Cogealac II.

Raionul Constanța, Pr. Vasile Cojocaru - Viroaga.

Raionul Galați, Pr. Vasile Popovici - Bis. Sf. Apostoli - Galați, Pr. V. Matei - Bis. Sf. Voevozi - Metoc Galați, Pr. Boris Dumărescu - Bis. Sf. Vasile Galați și Pr. Const. Cronț - Bis. Sf. Gheorghe - Monument Galați.

Raionul Brăila, Pr. C. Vărgolici - Bis. Sf. Treime - Brăila, Pr. S. Bibicu Osmanu.

Raionul Tulcea, Pr. N. Fluture - Parches, Pr. V. Lazăr - Frecăței, Pr. C. Dobrescu - Telița.

PENTRU CONCURSUL DAT ACȚIUNILOR DE FOLOS OBȘTESC

Raionul Brăila: Pr. Niță Pancu - Romanu, Pr. Const. Manolache - Gurguești, Pr. Ștefan Galea - T. Vladimirescu, Pr. Crzan Lascu - Esna, Pr. Ioan Urse - Valea Cânepei, Pr. H. Mușat - Movila Miresei, Pr. T. Bibicu - Csmanu, Pr. N. Popescu - Urleasca, Pr. Ilie Postolache - Maximeni, Pr. Vlad Goia - Latinu, Pr. Ștefan Albu - L. Sărat, Pr. Mizileanu - Nazăru.

Raionul Tulcea. Pr. I. Mazilu - Sarinasuf, Pr. B. Ghiniță - Hagilar, Pr. Gh. Constandache, Dumitru Gușatu - Niculișel, Pr. Gavrilă Coșug Nalbant, Pr. N. Fluture - Parcheș și Pr. Radu Moldoveanu - Cășla.

PENTRU CONCURSUL DAT ALTOR MUNCII

Raionul Brăila. - Pr. Chivu Tiripa - Tichilești, Pr. Constantin Manolache - Gurguești, Pr. Ioan Negrea - Racoviță. Pr. St. Soare - Tichilești.

Raionul Iстріa. Pr. Gh. Tudose - Baia, Pr. Ioan Secuianu - Bașpușpunar, Pr. Ghețu Ioan, Cogealac I.

Raionul Tulcea. Pr. N. Ionescu - Isaccea, Pr. Ioan Miliian - Cataloi, Pr. Iancu Lazăr - M. Kogăliceanu, Pr. Gh. Lazăr - Murighiol, Pr. Gh. Spănu - I. G. Duca, Pr. N. Fluture, Parcheș și Pr. Aurel Martinescu - Meidanchioi.

PENTRU CONCURSUL DAT IN VEDEREA PLAȚII IMPOZITELOR

Preoții prin puterea cuvântului lor, au îndemnat pe credincioși să-și achite la timp impozitele.

Preoții cari s'au evidențiat în această luptă patriotică sunt :

Raionul Brăila. Pr. I. Urse - Valea Cânepei, Pr. Vlad Goia - Latinuș, Pr. Gherase Lăzărescu - Scorțaru Vechi, Pr. C. Enescu - Cazacu, Pr. Vețescu N. - Gropeni, Pr. I. Cheleș - Chișcani - Pr. I. Postolache - Măxișeni, Pr. M. Ciocărlan - Gemenele.

Raionul Tulcea. - Pr. I. Lazăr - M. Kogălniceanu, Pr. Gh. Constandache - Niculișel și Pr. N. Ionescu - Isaccea.

PENTRU CONCURSUL DAT IN MUNCA DE ALFABETIZARE

Raionul Brăila. Pr. Gh. Zus - Bis. Sf. Ioan, Pr. V. Manolescu - Brăilița, Pr. Gh. Andronescu - Sf. Cruce Obor. Pr. M. Ciocărlan - Gemenele, Pr. Zaharia Rusu - Smărdanul Nou. Pr. M. Popescu, V. Frățilă și Pr. N. Busuioc, Nedelcu Chercea, Pr. V. Manolescu, Pr. M. Bănică și Pr. I. Popovici - Brăilița, Pr. Vlad Goia și P. Surdeanu - Râmnicelu.

Raionul Tulcea. Pr. N. Ionescu Isaccea, Pr. Constantin Dobrescu - Teița și Pr. B. Ghiniță - Hagilar.

Raionul Adam Clisf Pr. I. Dragomir - Cetatea.

Deasemeni se evidențiază următorii preoți din raionul Bujor :

Pr. I. Dumbravă - Băneasa, care în fruntea comitetului parohial a împrejmuit curtea bisericii în întregime cu gard nou. Pr. I. Păun - Cuca, Pr. S. Gemeniuc - Slobozia Ventura și Pr. Gh. Cazacu - Moscu, pentru închiderea gestiunilor parohiale la timp și menținerea arhivei într'o perfectă ordine.

CUPRINSUL

Pagina

Moartea lui I. V. Stalin	69
Pastorala I.P.S. Patriarh Justinian de Sfintele Sărbători ale Învierii Domnului	79
Pastorala P.S. Episcop Antim al Buzăului de Sfintele Sărbători ale Învierii Domnului	88
Pastorala P.S. Episcop Chesarie al Dunării de Jos de Sfintele Sărbători ale Învierii Domnului	92
Pastorala P.S. Episcop Antim al Buzăului pentru muncile de primăvară	98

INDRUMARI PASTORALE

Pr. Prof. Vi. Prelipceanu, La Buna Vestire	102
Pr. Gr. Burlușanu, La Duminica Florilor	108
Pr. Dr. Orest Buzoianu, A doua zi de Sf. Paște	112
Pr. C. Moise, La Izvorul Tămăduirii	117
Pr. G. Bălășanu, La Duminica Mironosițelor	124
Pr. Prof. Vi. Prelipceanu, La Pogorirea Sf. Duh	127
Diac. Prof. N. I. Nicolaeescu, Sf. Ioan Evanghelistul martor al Învierii Domnului	132

EVENTIMENTE ISTORICE

16 Februarie 1933	144
Centenarul «Telegrafului Român»	150

PENTRU APĂRAREA PACII

D. V. Sădeanu, Pacea va învinge războiul	154
Campania agricolă de primăvară	162

VIAȚA BISERICESCA ÎN CUPRINSUL MITROPOLIEI

ARHIEPISCOPIA BUCUREȘTILOR

Ședința Adunării Eparhiale a Sf. Arhiepiscopi a Bucureștilor	166
Vizită canonică	168
Conferințele de orientare protopopești	170
O ședință de lucru	172
Conferința de orientare din Protopopiatul orașului Ploiești	173
Redeschiderea de biserică	178
Mulțumiri unor donatori	180
† Preotul Nicolae Ionescu	181

EPISCOPIA BUZĂULUI

Contribuția Bisericii în apărarea Păcii	182
Conferința PP. CC. Părinți Protopopi din Eparhie	183
Mulțumiri	185

EPISCOPIA DUNĂRII DE JOS

Arhim. M. Suparschi, Viața de obște din Sf. Mănăstire T. Vladimirescu	185
---	-----

OFICIALE-ADMINISTRATIVE

ARHIEPISCOPIA BUCUREȘTILOR

Posturi de preoți și parohii vacante	188
--	-----

EPISCOPIA BUZĂULUI

Mișcarea personalului	189
---------------------------------	-----

EPISCOPIA DUNĂRII DE JOS

Circulară	190
Evidențieri	191

BUCUREȘTI
TIPOGRAFIA INSTITUTULUI BIBLIC ȘI DE MIȘIUNE ORTODOXĂ
1953